

60

HET VERZET GEBROKEN

DOOR

✱ JOH. BREEVOORT ✱

G. F. CALLENBACH · NUKERK ·

HET VERZET GEBROKEN

HET VERZET GEBROKEN

DOOR

✻ JOH. BREEVOORT ✻

MET TEEKENINGEN VAN HENK POEDER

G. F. CALLENBACH. NUKERK.

I.

BALDADIGE OTTO.

Pats! Rinkelderinkeldeking! Daar lag zusjes nieuwe melkbekertje op den vloer, en de melk spatte tegen tafelpoot en stoel en tegen de kachel. Over den stoffigen vloer rolde de melk in witte balletjes en stroompjes heen, rondom den grooten plas.

„O moeder, o moeder!” kreet Alida, „m'n mooie beker kapot!”

Otto, de ruwe Otto, stond een oogenblik verbijsterd. Jammer, die mooie beker, pas van zijn spaarcentjes voor zusje gekocht; zusje, 't eenige meisje, van wie hij zóóveel hield.

„Dat doe jij, leelijkerd,” riep Alida boos. „Jij kijkt nooit waar je loopt!”

'n Oogenblik had spijt en verdriet over het ongeluk zijn jongenshart bewogen. Alida's drift maakte hem kwaad.

„Bedaar, jouw nest. Ik heb 'm toch zelf gekocht!”

„Ja, maar ik ben 'm al weer kwijt!”

„O, ben je weer bezig?” vroeg moeder, uit haar humeur.

Zij kwam, de armen dampend en druipend van heet

zeepsop, binnen, en gaf met de zachte natte hand Otto een klap.

Otto sprong opzij, midden in den plas melk.

„'n Woesteling ben je en anders niets,” toornde moeder. „Vooruit jij, haal 'n emmer en een dweil, en redder den boel op.”

Otto gehoorzaamde niet, glipte onder moeders arm de deur uit; in zijn vaart schopte hij een emmer water om, over het straatje voor de deur.

„Zoo'nrakker!” morde moeder. „Kom, Alida, ruim jij den boel maar op, als een flinke meid.”

Alida, schreiend, raapte voorzichtig de scherven van den gebroken beker op, en plaste met de voetjes in de melk.

Intusschen slenterde Otto naar school. Jammer van dien beker. Hij stond juist zus zoo leuk te vertellen van Gevers den boer, die den troep jongens zijn erf had afgejaagd, omdat zij bessen snoepten.

„Hij deed zóó:” zwaaiend met zijn armen, aapte Otto den ouden man na. „Hoepelen jullie op, anders . . .”

„Otto!” riep een oud, dun vrouwenstemmetje.

Otto keek op. Daar stond de nieuwe buurvrouw bij de heg en wenkte.

„Toe jongen, ik moet sla aanmaken, en ik heb geen druppel azijn; loop eens gauw naar Kruiman en haal een halven liter.”

„Ja, buurvrouw,” zei Otto bereidwillig.

Hij had eigenlijk veel te veel tijd om naar school te gaan. Maar terugkeeren om zijn boterham te gaan eten, wou hij niet. Otto kon van moeder klappen krijgen, hij wist het wel.

„Hier is een dubbeltje en de kruik, Otto.”

„Ja, buurvrouw.” Otto pakte de kruik aan; het dubbeltje hield hij in de gesloten vuist.

„Jongen, zwaai zoo niet, je zult hem”

De vrouw eindigde den zin niet, de kruik lag reeds in gruzelementen tegen het tuinhekje.

„Jongen, wat bezielt je,” vroeg de oude vrouw ontevreden. „Je maalde net met je arm, of 't een molenwiek is.”

Otto, nijdig, gaf het dubbeltje terug.

„Weet ik veel, jullie met je boodschappen, doe 't zelf.”

„Je bent 'n brutaal heerschap!” oordeelde de nieuwe buurvrouw verwonderd. Toen zag zij Otto's oogen in een vochtig waas van tranen. Maar hij slikte den brok in zijn keel weg, en opende zijn mond om nog 'nforsch antwoord te geven.

De nieuwe buurvrouw trok hem aan zijn mouw. „Heb je al gegeten, Otto?”

Nu verbaasde Otto zich. Hij rekende op een standje en nu die meevoelende vraag. Ja, buurvrouw woonde hier nog maar 'n paar weken, en ze wist het al, dat 't thuis altijd weer armoe was.

„Nee, niet gegeten. Zie je, moeder had geen brood in huis, alleen melk voor Alida, weet u wel, van de dames; ik wou gauw naar de kast loopen om te kijken of er nog centen in het kommetje lagen. Nou, toen gooide ik zus' melkbeker af, en moeder gaf me 'n oorvijs!”

„Je stond zeker weer grimassen te maken?” vroeg de oude vrouw.

„Eigenlijk ja,” gaf Otto toe, „maar ik wou toch ook naar de kast loopen.”

„Hier is een ander kruikje, en schiet nou op,” vermaande buurvrouw. „Als je terugkomt, kun je mee-eten.”

Otto holde als een pijl uit den boog naar het kruidenierswinkeltje. Meeëten! fijn! Hij kreeg zelden warm eten in de week; moeder moest maar wasschen, wasschen. Je kon blij zijn met een boterham.

Bij zijn terugkomst stond de tafel gedekt: een geblokt kleedje lag onder de borden en de witte schaal goudgele sla. Buurvrouw hutselde de aardappelen in het ijzeren potje op, en hipte heel handig de kruimige, dampende massa over de schaal. Nu de sissende, heerlijk geurende inhoud spekvat er over heen.

Het water liep uit Otto's mond. Zou hij mogen meeëten? Van die lekkere sla? Hij verdiende 't eigenlijk niet. Thuis had zusje niet eens melk, door zijn schuld.

„Schik maar bij, Otto,” noodde buurvrouw.

Otto liet zich met 'n bons neervallen op het wrakke stoeltje.

„'n Beetje meelijden met m'n meubeltjes,” vermaande 't vrouwtje lachend.

Toen zette zij zich over Otto neer en vouwde de handen, sloot de oogen: „Onze Vader die in de hemelen zijt,” bad zij hardop. „Uw Naam worde geheiligd. Uw koninkrijk kome. Uw wil geschiede in den hemel en op de aarde. Geef ons heden ons dagelijksch brood. Vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onzen schuldenaren. Leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den booze. Want u is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid tot in eeuwigheid. Amen.”

Gedurende het bidden had Otto buurvrouw onafgebroken aangestaard. Nog nooit hoorde hij zoo bidden. Ja, bij Heetman daarnaast, de Roomschen, baden zij ook. Zij sloegen een kruis en hij hoorde de jongens vaak de „Weest gegroetjes” mompelen. Maar zóó bidden. Onze Vader die in de hemelen zijt.

Otto vergat toe te tasten, met de blank geschuurde ijzeren vork in de hand.

„Lust je geen sla, Otto?”

„O ja, buurvrouw, graag!”

Gretig pikte hij de malsche sla en de bloemige aardappelen uit den schotel. Buurvrouw schoof hem telkens een krulletje spek voor zijn vork.

„Smaakt het?”

„Lekker! We eten haast nooit warm eten.” „Zie je, Zondags is moeder ook dikwijls te moe. Ze heeft zooveel wasschen.”

„Tobber,” beklagde buurvrouw. „Heeft zusje nu geen melk meer?”

„Ik denk van niet,” meende Otto.

De vrouw at heel langzaam. De inhoud van de schaal slonk zienderoogen. Geen wonder, zij kookte slechts aardappelen voor haar alleen. En nu zoo'n kostganger er bij. Zij gunde het Otto. Dien wilden, woesten bengel, die toch iets trouwhartigs, iets kinderlijks had in zijn vuil, ongewasschen gezicht. 't Vrouwtje zou straks wel een boterham nemen. Misschien lustte die stevige eter er ook nog wel een.

„Nog 'n roggemik, ja?”

„O graag, buurvrouw.” Met begeerige oogen volgde hij de richting van het mes in het bruine roggeblood. Wat 'n dikke! Bofte hij?

Plotseling dacht hij weer aan zus. Die had geen melk door zijn schuld. Lag er brood in de kast? Zusje at zoo weinig, zou wel weer niets nemen.

Zou hij vragen 't lekkere beboterde mikje voor Alida te mogen bewaren? Hij dorst niet. Eten en slepen; moeder zou zeker grommen.

De trek was plots verdwenen. Otto stond op.

„Dank je wel, buurvrouw, 'k ga gauw naar school.”

„Kom, eet dat mikje op, Otto; en dan even wachten, m'n jongen. Eerst lezen en danken.”

Lezen? Otto staaarde buurvrouw verwonderd na, terwijl zij van de linnenkast een dik boek kreeg.

„Dat is de Bijbel,” vertelde zij.

Otto knikte. Hij had nooit een Bijbel gezien. Hij wist wel, dat er een Bijbelschool was. Wat kon ie vechten met de jongens van de Bijbelschool.

„Nu moet je eerbiedig luisteren,” vermaande buurvrouw, „want als je uit den Bijbel hoort lezen, hoor je God spreken.”

„God spreken?” vroeg Otto verwonderd. Hij wist niets van God; niemendal. Wel zei hij overdag vaak „o God”. Vader zei in zijn leven nog wel meer. Vader was nu dood.

„Ja zeker, God spreekt tot ons. Hij woont in den hemel en ziet alles.”

Otto keek naar den blauwen helderen hemel.

„Boven de wolken? Hoe kan God ons dan zien?”

„Hoe kan jij de telefoon van Kruiman hooren?” vroeg 't vrouwtje.

„Door den hoorn. De stem gaat langs den draad.”

„En de radio dan, die stem gaat door de lucht.”

„Ja, maar u bent toch de radio niet,” vond Otto.

„Nee, ik ben vrouw Jansen. Maar God heeft vroeger tegen de menschen gesproken, en dat hebben de heilige mannen Gods door den Heiligen Geest opgeteekend.”

Otto haalde de schouders op. 't Kon hem 'n beetje schelen.

„Eerbiedig dan,” vermaande buurvrouw weer.

Toen las vrouw Jansen met ernstige zachte stem: Lucas 2. De geschiedenis van Jezus' geboorte. Otto vond het een prachtig verhaal. Hij luisterde gespannen. Vanavond zou hij het aan Alida vertellen. Om haar te troosten over den gebroken beker. Zou ze nog kwaad op hem zijn? Moeder ook? Hij hoopte van nee. Nu maar vlug weggaan naar school. Otto stond al.

„Wij danken eerst,” zei buurvrouw.

Otto begreep geen woord van buurvrouws danken. Alleen de eerste woorden: O Heer, wij danken u van harte; gek dat ze dat zei. Ze had toch haar eten zelf gekookt. Maar er bleef geen tijd over om te vragen. Later moest hij er meer van weten. Nu vlug weg. Zijn vriendjes floten al, voor zijn deur. Als de wind er van door, eer moeder hem zag.

„Dag,” riep hij haastig; „en bedankt, buurvrouw!”

In een vaartje holde Otto heen. Hij liet het hekje wijdopen staan.

Buurvrouw keek hem hoofdschuddend na. „Zoo'n bengel. Toch gaat er een heeleboel in hem om. Ik zal morgen eens naar zijn moeder gaan. 'k Heb haar nog nooit gesproken.”

II.

ALIDA'S BRIL.

Otto's moeder stond gebukt over de dampende kuip met kwalijk riekend zeepsop. Telkens haalde zij een sliert goed op in de glibberige handen, wrong het uit

en wierp het in de witte mand naast zich. Af en toe richtte de vrouw zich op en wreef met den vermoedigen arm over haar rug, soms kreunend. Wat was dat toch een zwaar werk. Had zij maar een waschmachine. Of alleen een wringer. Maar zoo'n ding kostte

zeventig gulden. Zij wist het wel. Pas wilde een reiziger haar zoo'n machine verkoopen op afbetaling. Otto's moeder gruwde er van. Neen, geen schulden. Liever hard werken of honger lijden. Zoolang Otto's vader leefde, knelden haar nimmer broodzorgen. Vader bracht een goed loon thuis en maakte nooit onnoodige verteringen. Met zijn vrouw en kinderen 's Zondags eens wandelen en dan ergens in een eenvoudig theetuintje iets gebruiken, daarmee basta. Maar sinds vader plotseling stierf, sloop de geldnood het huis binnen.

Vader, los werkman, maar die toch altijd wat wist te verdienen, kreeg van niemand pensioen; de weduwe moest alleen voor haar twee kinderen zorgen.

Schulden maakte zij niet; geen cent! Maar och, wat moest zij tobben om rond te komen! Handig met de naald was Otto's moeder nooit geweest; naaien voor anderen ging dus niet. Iederen dag uit werken gaan, en de kinderen alleen laten, och, zij vond het verschrikkelijk. Neen, dan liever wasschen aan huis; bracht zij het gewasschene nat terug, dan kreeg zij dadelijk haar loon mee.

De nabije torenklok sloeg twaalf slagen. Dat is halftwaalf, zei de vrouw hardop; hij slaat zacht. Meteen om twaalf uur gaat 't harder. Kom, vlug voortmaken, dan is de kuip leeg, voor de kinderen thuis komen, en dan kan Otto heet water halen.

Eigenlijk wat gevaarlijk, zoo'n wildebras met een emmer heet water te laten loopen. Maar 't sjouwen viel haar zoo zwaar, en Otto deed het zoo graag voor haar. 'n Goeie jongen, die Otto. Alleen maar baldadig en ruw; net zijn vader. Wat gooide hij toch veel

kapot. Pas Alida's melkbeker. Zeker, hij was 's avonds zacht en lief geweest tegen hen beiden. Hij vroeg om vergeving. Maar dat maakte het onheil niet goed. De kameraads zeiden, nadat vader dien balk op zijn hoofd gekregen had: „'t Is geen wonder; de stumper is dood, maar 't is zijn eigen onvoorzichtigheid.” Otto, vaders lieveling, had vaders aard. Hoe kon zij den jongen leiden? Zij alleen? Otto groeide moeder nu reeds over het hoofd.

De vrouw repte zich al sneller over de dampende kuip. Nadat zij het laatste goed er uit had opgevischt, wierp zij er andere kleeën in, en begon te stampen met het zware houten ding, zoodat het zeepsop hoog opspatte.

„O moeder, wat ben je moe. Zal ik het doen?” Otto, het hekje overgesprongen, pakte moeder den stamper uit de hand. Nu vloog het schuim nóg meer naar boven, en moeder keek lachend toe. „Je bent 'n sterke knaap,” prees zij, „nu ga ik wringen.”

„Dat kan ik ook,” beweerde Otto. En jawel, hij had 't meer gedaan. Hij pakte de wrongen kleeën handig aan, terwijl moeder naar binnen ging, om brood te snijden.

„Jan de wasscher, wil je me schortje voorhebben,” plaagden een paar schoolkameraadjes.

„Pas maar op, of ik stop jullie in de kuip,” dreigde Otto.

„Durf je niet.”

„Zie je, dat durf ik.” Otto nam een klein emmertje en patste de meisjes een klets zeepsop over haar jurk. De kinderen scholden. Otto hield nog meer zeepsop bij de hand; wanneer de meisjes niet achteruit gestoven waren, hadden zij nog meer gekregen.

„Jongen, moet je nu toch ruzie maken met de buren?” vroeg moeder, op het tumult naar buiten gekomen.

„Moeten zij maar niet schelden,” antwoordde Otto gebelgd, maar hij ging toch door met zijn werk.

Eindelijk kwam de kuip leeg. Otto had met een wijden zwaai het zeepsop links en rechts over het straatje heengekwakt, zoo heftig dat de helft bij buurvrouw overliep. Die kwam dan ook buiten, en mopperde van belang.

„Kun je niet voorzichtiger zijn, kwajongen, jij met je baldadigheid?”

Otto lachte. Zoo iets vond hij fijn! Veel leuker, dan het zeepsop voorzichtig in de goot te gieten.

Toch kreeg hij 'n beetje berouw. De nieuwe buurvrouw was 'n goeie ziel; de oude had hem al lang de huid vol gescholden. En hoe aardig was zij gisteren voor hem.

„O, ik zal 't zelf wel schoonmaken!” In één sprong wipte hij over de heg. Otto begon woest weg te vegen, buurvrouws heele deur kwam vol met spatten.

„Och jongen, ga alsjeblieft, waar je vandaan bent gekomen.” Met deze woorden nam buurvrouw Otto den bezem uit de hand. „Ga je moeder maar helpen.”

„Ook al goed,” riep Otto.

Voor hij terugsprong over de heg, maakt hij nog een sissend geluid tegen poes, die op de vensterbank rustig zat te spinnen in de zon. Het dier vloog verschrikt de kamer in; Otto hoorde een gerinkel van iets dat viel. Maar hij keek niet om en rende naar moeder.

Die stond met zusje te praten, haar lieve gezicht vol zorg.

„Ja moeder, de schoolarts zei, dat ik vanmiddag nog naar den dokter moest voor mijn oogen. Ik mag niet op school komen vóór ik geweest ben.”

„Nu, dan blijf je maar thuis,” vond moeder.

„Nee, moesje. Meester zei, als je moeder je thuis houdt, krijgt zij boete.”

„Maar kind, ik kan niet met je mee naar den dokter, de wasch moet klaar. Moeder heeft het geld nodig. Ik kan ook geen bril betalen.” Moeder keek wanhopig.

't Meisje knikte begrijpend. Ze zuchtte. „Meester was kwaad, de schoolarts ook. Ze zeïën allebei: „Ons geduld is op. Je moeder heeft nu al driemaal een boodschap gehad.”

„Wat is er aan de hand, moeder?” vroeg Otto.

„Och, je weet, Alida moet een bril hebben. Ik heb 't al zoolang verzuimd. Alida kan de letters op 't bord niet meer zien.”

Otto wist het wel. Hé, dat akelige geld altijd. Was hij maar groot, dan kon hij geld verdienen.

„Moeder, zal ik maar alleen naar den dokter gaan?” vroeg Alida flink. „Ik kan best alleen.”

Moeder schudde het hoofd. Dät ging niet. Maar de wasch? Hoe moest dät?

„Buurvrouw, kan ik je helpen?” Het oude buurvrouwetje, dat kwam klagen over Otto, door wiens schuld poes het mooie bloemenvaasje op tafel gebroken had, en die moeders laatste woorden onwillekeurig hoorde, liep de kamer binnen.

Otto kleurde beschaamd.

„Och, buurvrouw, Alida moet naar den dokter en ik heb geen tijd.”

„Zal ik meegaan, buurvrouw? Voor de wasch ben ik niet sterk genoeg, anders zou ik”

„Buurvrouw,” viel Otto in. „Ik deed 't daarnet niet om u te plagen, toen ik uw plaatsje overgoot.”

„Nee, dat weet ik. Maar ondertusschen, ik had den rommel. En poes brak me mooie kristallen vaasje.”

„O, wat jammer! U krijgt het terug van me.”

„Net als ik m'n beker,” snibde Alida. „Otto gooit alles kapot.”

Otto schokte wrevelig met de schouders. „Zoodra ik genoeg in m'n spaarpot heb, betaal ik alles terug. Maar d'r komt zoo weinig in. Moeder, is dät mijn boterham?” vervolgde Otto, begeerig om van dit onderwerp af te komen.

Moeder knikte. Otto sneed zijn brood aan stukken en begon te eten.

„Gaat dat zòd maar?” vroeg buurvrouw.

Otto keek verbaasd op.

„Ik eet toch met m'n mond, buurvrouw.”

„Ja, net als de dieren; poes bidt ook niet.”

„Wij zijn 't niet gewoon,” vertelde Otto openhartig. „Nietwaar, moeder?”

In moeders oogen donkerde verdriet. Zij zweeg; hare lippen trilden. Eindelijk zei ze verontschuldigend: „O, ziet u, ik heb zoo'n druk leven. 't Gaat niet altijd zoo 't hoort.”

„Ja, maar moeder, toen vader leefde, baden we toch ook niet,” viel Otto in.

„Och jongen, hou jij je mond,” beet moeder af. „Toe Ali, eet nu vlug, dan gaat buurvrouw met je mee.”

„En u zelf dan, moeder?”

„Ik eet later.”

„Niet doen,” besliste buurvrouw. „Weet je wat, ik haal mijn pannetje soep hier en dan eten we samen.”

't Oude vrouwtje wipte de deur uit en was in een ommezien terug met haar dampend pannetje.

Alida keek er begeerig naar, en buurvrouw begreep: „Je moeder eet een lekker bordje soep van me en jullie krijgen de balletjes.”

„Fijn,” riepen Otto en Ali tegelijk.

„Maar eerst bidden,” besliste buurvrouw. Zij vouwde eerbiedig de handen, en zegde weer rustig het „Onze Vader” op.

„Dat gebed kennen we niet,” verkondigde Otto, smullend van de gehaktballetjes.

„Je kunt ook bidden: „Heere, zegen deze spijsze, Amen,”” vond buurvrouw.

„Dat zullen we voortaan bidden,” beloofde moeder.

„En dan na het eten dank je den Heere: „Heere zij dank voor spijs en drank.”

Moeder knikte. Zij kende het „Onze Vader” en de andere gebeden wel. Maar sinds haar huwelijk bad zij nooit meer. Moeder schaamde zich hierover. Voor God en voor buurvrouw.

„Hebben jullie geen Bijbel?” vroeg buurvrouw na het eten.

„Nee,” antwoordde Otto vòòr moeder.

„Jawel, ik heb er wel een.”

„Je trouwbijbel?”

„Nee, ik ben niet in de kerk getrouwd. Maar ik kreeg het boekje van mijn moeder, toen ik belijdenis deed.”

Moeder opende de linnenkast, kreeg er een klein papieren doosje uit. „’t Is nog nieuw en mooi,” zei ze trotsch.

„’t Kon beter oud en leelijk zijn, buurvrouw. ’k Zou ’t nu maar gaan gebruiken. Zal ik eens wat voorlezen?”

„Moeder, ’k moet naar school,” verkondigde Otto ongedurig.

„Je hebt al den tijd om te luisteren,” oordeelde moeder.

Zelve ging ze stil zitten, de handen gevouwen.

Buurvrouw las de tweede helft van Lucas twee. Ook van den twaalfjarigen Jezus in den tempel. Otto luisterde gespannen. Hij was zelf ook twaalf jaar. Wat was die moeder ongerust!

„Otto heeft me gisteren in bed verteld, van wat u gisteren gelezen hebt,” deelde Alida mede.

„Zoo kind, ja, de Bijbel is 't mooiste boek dat er bestaat. Zullen we danken?”

Buurvrouw dankte. Niet het tweeregelige dankgebedje, maar zij sprak vertrouwelijk met God, zooals een kind tot zijn vader spreekt, en haar bidden roerde moeders gemoed.

Otto sprong spoedig weg, naar school, en een poosje later ging buurvrouw met Alida naar den oogendokter. Zij had het ziekenfondsbriefje van Otto's moeder bij zich, dan zou de bril niet zoo duur zijn.

Een paar uur later keerde het vrouwtje terug. Alida droeg nu een grooten bril.

„O, wat staat dat leelijk,” riep moeder verschrikt.

„Sst. Sst,” vermaande buurvrouw. „Laat Alida er geen tegenzin in krijgen,” fluisterde zij zacht. „Dokter vond haar oogen heel zwak. Hij zal een bril voor haar bestellen. Dezen heeft ze ter leen. We moeten over veertien dagen terugkomen.”

„En wat kost die bril?” vroeg moeder ongerust.

„Zeventien gulden vijftig; maar omdat je in een fonds bent, behoef je maar vijf gulden te betalen.”

„Vijf gulden, buurvrouw? Maar die heb ik niet!”

Alida was reeds naar buiten gedrenteld, trotsch op haar nieuwen bril. Zij kon nu veel beter zien.

Het oude vrouwtje zuchtte. „Zal ik het je leenen, buurvrouw?”

„Och, dan heb ik schuld! Wat is dat verschrikkelijk!” Moeder viel op een stoel, en begon hard te huilen.

„Toe, niet doen,” overreedde het oude buurtje.

„Ik wil je graag helpen. En denk nu maar, dat er nog Een is, die je helpen wil. Ik bedoel God.”

„Och, buurvrouw, God zàl niets voor me doen. Ik heb Hem verlaten. Thuis hoorde ik altoos van den Heere, maar ik wilde niets van Hem weten.”

„De Heere doet ons nooit naar onze zonden,” zei buurvrouw. „Hij zegt: Keer weder, gij afkeerige kinderen, en Ik zal uwe afkeeringen genezen.”

„Ga jij nu maar wasschen, dan zal ik hier den boel eens netjes voor je opruimen.”

Het oude vrouwtje keek eens rond. De kamer zag er niet zindelijk uit. Otto's moeder waschte van den Maandag tot den Zaterdag. Tijd om het huis en de kinderen te verzorgen, hield zij niet over.

Buurvrouw sloeg de hand aan het werk met een blijmoedig gezicht. God nam haar man en kinderen af, en nu moest zij heel klein gaan wonen, om van haar karig pensioentje rond te komen. Zij voelde, dat God haar hier had gebracht en begeerde Zijn wil te doen. Die bestond nu hierin, dat zij een arme weduwe helpen moest, en trachten dit drietal tot God te brengen. Eenvoudig en rustig begon zij aan haar taak. Eerst het uiterlijke; de kamer schoonmaken. 't Viel wel een beetje zwaar, maar het oude vrouwtje zong tòch:

't Is Israels God die krachten geeft,
Van Wien het volk zijn sterkte heeft.

Otto's moeder luisterde naar dit lied met een ontroerd gemoed. Hetzelfde psalmvers hoorde zij o zoo vaak thuis zingen. In haar huwelijk zocht zij God niet meer. En nu zond Hij dat oude vrouwtje, om haar zorgen te verlichten. God vergold haar goed voor

kwaad. En er viel een traan uit haar oogen op de natte dampende handen.

„Geloof me maar, dat de Heere je liefheeft, ook als Hij je verdriet en zorgen geeft,” zei buurvrouw daarnet.

Moeder liep naar binnen, en drukte de oude buurvrouw de hand op het smalle schouderdje: „Helpt u me Hem te vinden, buurvrouw?”

„Hij, de Heere, is vlak bij je. Wie hem aanroept in den nood, vindt Zijn gunst oneindig groot.”

Dien avond boog de moeder van Otto en Alida voor het eerst in vele jaren haren knieën voor God. Zij voelde haar schuld voor God, en bad Hem om vergeving der zonden. Ook om redding uit den nood, en om wijsheid. Ze wilde zoo graag Otto en Alida voor den Heere opvoeden.

Van dien dag af ging Otto's moeder haar belijdenis-bijbeltje iederen dag lezen, en zij vond het hoe langer hoe heerlijker, naar Gods Woord te luisteren.

III.

EIKELS RAPEN.

Otto liep met een plan rond; een reuzenplan. Dit jaar gaven de winkeliers een dubbeltje voor een kilo eikels! andere jaren maar drie of vijf cents. Hij zou eikels en kastanjes gaan zoeken met de andere jongens van de school. De meester gaf er een vrije week voor aan de schoolkinderen.

„Maar voorzichtig, jongelui. Geen takken afslaan, geen boomen vernielen en eerlijk doen.”

Otto had in zich zelf gelachen bij deze vermaning. Hij hoefde geen takken af te slaan. Hij kon in de boomen klimmen als een aap. Alleen maar, als je er niet bij kon en je schudde, dan raapten de anderen beneden ze op, en je had toch niets. Maar Otto's knuisten jeukten, ze moesten het hart eens hebben, hij zou er op los rammelen. Een dubbeltje voor een kilo! Nog altijd had Alida haar melkbeker niet terug, en evenmin betaalde hij buurvrouws vaasje. En dan waren er nog de vijf gulden voor Alida's bril! Otto zou o zoo graag alle zorgen van moeder hebben weggenomen; wat hield hij veel van haar. Zij was zoo lief, zoo teer, heel anders dan de andere vrouwen uit de buurt. Hè, vroeger, toen vader leefde! Vader kon ook soms ruw uitvallen tegen moeder, en dan zou Otto alle tranen wel van moeders oogen willen wegstrijken, tranen, die zij zoo zorgvuldig voor Otto verbergen wilde.

Otto, met zijn wilden, baldadigen aard, en toch met zoo'n groote liefde voor moeder in zijn hart.

Nu groeiden er vrijwat eikels in het groote bosch en in de lange eikenlanen. Zij tikkelden langs je neer zoodra het een beetje waaide, en je had ze maar voor 't oprapen, al moest je van 't jaar nogal zoeken.

Op dezen helderen Octoberdag glansde de zon zoo blijde aan den blauwen hemel; de boomen praalden in allerlei fijne tinten, van goudgeel tot vuurrood en roestbruin toe. Een licht windje ritselde door de dorrende bladeren, en je werd zoo lekker warm in de stralende gouden zon.

Met een hoeraatje was de vrije week in de klas begroet. Niet allen gingen eikels rapen of kastanjes; er waren ook kinderen, die wilden fietsen of spelen of wandelen.

Otto was met een vaartje naar huis gehold en Alida sprong achter hem aan.

„Moeder, 'n zak, we gaan eikels rapen; 'n groote!”

Zij vischten uit den rommel in het loodsje een gonje zak op en voort ging het, naar het bosch.

„Voorzichtig met je bril!” riep moeder Alida nog na.

Moeder zag er veel opgewekter uit tegenwoordig. Buurvrouw kwam iederen morgen de kamer opredde- ren en kookte haar eten in moeders keukentje. Met 'n beetje kosten kregen zij alle drie nu ook warm voedsel, en wat werd het nu een boel prettiger in huis! De meubeltjes en de vloeren zagen er zoo helder uit. Otto en Alida baden nu, eer zij gingen eten. Moeder had het van buurvrouw geleerd.

In het groote bosch vol wisselende zonneplekken, liepen al veel kinderen, zoekend en rapend, over het zachte mos. Otto keek 'n beetje sip, veel lag er niet.

„We gaan verder, Ali,” riep hij en Otto trok zusje mee aan zijn hand. Hier in dit stille laantje lagen er wel, en dan, als je naar boven keek, de eikels zaten bij bosjes tusschen de nog groene bladeren. Als je ze er maar af kon krijgen.

„Ik klim er in,” besloot Otto. „En jij raapt ze op.”

„O, Ot, val toch niet; de stam is zoo hoog.”

„Niets geen nood,” blufte Otto. „'t Gaat best.”

't Ging ook! Otto klauterde als een eekhoorn naar boven langs den ruwen stam. Maar om nu bij de uiteinden der takken te komen. Je moest op handen en

voeten op zoo'n taaien tak kruipen, en dan probeeren te schudden. Op zijn buik liggend, trok hij het loof heen en weer, en de eikels tinkelden telkens naar beneden.

Alida juichte. Heerlijk, ze hadden al wel vijf kilo. Ze moest den zak voortsleepen over het gladde mos. Van den eenen tak hipte Otto op den anderen. Hij lette er niet op, hoe hoog hij eigenlijk zat. Eén vurige begeerte vervulde zijn hart; den zak vol eikels te krijgen en het geld in triomf naar zijn moeder te brengen.

Eindelijk vond Otto, dat de oogst van dien middag genoeg was geweest. Er zat heusch niet veel rijps meer aan. Met zijn sterke armen omgreep hij, steeds afdalend, de knoestige takken, telkens slingerende met de stevige beenen. Nu nog langs den stam afglijden, en hij wàs er.

Maar o wee, beneden stond de boschwachter met een boos gezicht, en Alida hilde.

„Zoo slingeraap, weet jij wel, dat klimmen in de boomen verboden is?”

„Neen, mijnheer.” Otto loog niet. Hij keek den man rustig aan. Hij wist het ook niet. 't Mocht verleden jaar en altijd. Maar de jongens hadden zooveel vernield aan de boomen, door het ruw afbreken van de takken, dat het verboden werd.

„Wat moet jij met al die eikels doen?”

„Verkoopen, mijnheer.”

„Om te snoepen zeker.”

„Neen, mijnheer.”

„Wat dan?”

„'t Is voor m'n moeder, m'nheer.”

„Van wie ben je er een?”

„Van vrouw Kalma, uit 't Achterom.”
„O, zoo, je vader heeft 'n ongeluk gekregen, hé.
Nou, je lijkt net zoo'n onvoorzichtig stelletje.”

Otto's gezicht betrok. Hij hoorde niet graag iets onaangenaams van vader. Het deed hem pijn.

„Ik zal je ditmaal laten gaan, maar zoodra je weer in de boomen zit, ben je er gloeiend bij,” dreigde de boschwachter, die toch schik in Otto's ijver had.

Otto was al weggesprongen; hij zag nu nog meer eikels.

De boschwachter keek den jongen na. 'n Goeie jongen, als hij maar leiding had. 'n Heele taak voor zoo'n arme weduwe, om zoo'n wildzang op te voeden. Vooral daar ze God niet kent. Maar vrouw Jansen bemoeit zich tegenwoordig met dat gezin, en ze zal wel invloed hebben, zoo'n beste vrome vrouw.

„O, Otto,” riep Alida, nadat de boschwachter was weggestapt. „Ik was zoo bang. En ik heb den Heere gebeden, of je alsjeblieft niet bekeurd zou worden.”

„Denk je dan, dat God zich met ons bemoeit?” vroeg Otto.

„Zeker doet Hij dat,” verzekerde Alida. „Buurvrouw zegt het, en 't is waar. Ik heb ook nog gebeden, dat we heel veel eikels zouden vinden, en kijk eens wat 'n zak vol we hebben.”

Otto antwoordde niet. Al zijn gedachten draaiden om de eikels. Wel twintig kilo, 'n groote zak vol. Dat was twee gulden. Twee van de vijf gulden voor den bril. En 't was nu pas Maandag. Een heele week eikels rapen! Wat zou moeder blij zijn.

Toch snerpte de opmerking van den boschwachter over zijn vader nog even door zijn hart.

Otto diepte een touw uit zijn broekzak op, en bond den zak toe.

„Nu elk aan een punt,” commandeerde hij, „en dan gaat het er op los.”

De borst van den jongen zwol van blijdschap en trots. Sinds vaders dood voelde hij zich niet zoo gelukkig. Hij kon wel springen van geluk. 't Springen ging. Alleen niet met den dikken zak.

Bij den boer gekomen, die de eikels uit de heele buurt opkocht, veegde Otto 't zweet van zijn voorhoofd, en zusje hijgde van moeheid; haar bril besloeg van den damp, die afsloeg van haar verhitte wangen. Zij nam den bril voorzichtig af, en wreef de glazen met de punt van haar schortje.

„Zoo,” zei de boer, „bril jij tegenwoordig, meid?”

„Ja baas,” antwoordde Alida. „'t Is een dure bril, hoor.”

„Willen jullie een appel hebben, jongelui?”

„Wat graag, baas.”

De boer kende Otto en Alida goed. Hij diende als ouderling de kerk en zag met genoegen, dat de weduwe iederen Zondag met haar kinderen de godsdienst-oefening bezocht.

„Gaan jullie op Zondagsschool, jongens?”

„Nee, baas.”

„Ik wil wel,” verkondigde Alida. „Een meisje op school gaat ook en zij krijgt met Kerstfeest 'n lekker nieuw stuk goed en er is een Kerstboom en er worden krentenbollen rondgedeeld en ze schenken heete chocolade.”

De boer lachte. „Dat is het voornaamste niet. Wel, dat je op de Zondagsschool hoort van den Heere Jezus, die om onze zonden te verzoenen, arm geworden is en geboren in een stal. Later hebben de Joden den Heere gekruisigd. Jezus heeft voor ons geleden.”

Alida luisterde, niet de helft begrijpend. Ze wou veel vragen aan den boer, maar ze bedacht, dat vrouw Jansen 't ook wel zou weten.

Otto stampte ongeduldig met zijn voeten. Ging de boer toch maar wegen.

De man ging hun voor naar de schuur, waar in den hoek reeds een hoop bruine glimmende, en groene eikels lagen. Hij trok de bascule vóór.

„Julie treffen het, dat de eikels dit jaar zoo veel opbrengen,” zei hij. „'k Heb het nog nooit beleefd, een dubbeltje; andere jaren kon ik zelfs geen vijf centen geven. Maar ze zijn schraal van 't jaar.”

„Nou, maar ik vind, dat er veel zijn,” oordeelde Otto blij. „Maar,” pochte hij vergenoegd, „ik weet waar de meeste zitten.”

„Nou, kom op dan,” kommandeerde de boer. Hij zette den zak op de bascule.

Otto stond vòòr hem, scherp lettend op de gewichten waarmede de boer woog. Twintig en een half kilo; twee gulden vijf cents. Gretig nam Otto het geld aan, toen draaide hij zich om naar Alida toe, pakte haar bij de beide armen, en trok haar mee in een wilden rondedans.

„O Ot, m'n bril, m'n bril.”

De bril was uit Alida's hand gevlogen, en Otto, van geen onheil bewust, zette zijn dikken klomp vooruit op den bril; krak, een glas aan gruis.

Alida stond sprakeloos van schrik, en Otto barstte in een luid gehuil uit. Alida's brilleglas kapot! 't Was verschrikkelijk.

„Dat is voor geen twee gulden gerepareerd,” zei de boer meewarig. En toen bestraffend tot Otto: „Ik heb nog nooit zoo'n wild veulen gezien als jij bent, kwajongen. Wat helpt het nou, of jij je best al doet, en je vernielt op een andere manier den boel?”

Met lood in hun schoenen liepen de twee kinderen naar huis. De zon scheen nog even stralend en warm,

het mooie weer verheugde mensch en dier, maar Otto en Alida schreden treurig voort; Ali's bril gebroken! Wat zou moeder zeggen?

Moeder zag al aan hun loopen in het laantje, dat hun iets deerde. Zij schrikte, toen zij den beschadigden bril zag in Alida's handen.

„O, kinderen, en ik heb toch al zooveel zorg. Hoe komt dat toch?”

„O, moeder, Ot was zoo blij met 't geld. Hij danste van plezier, en toen vloog de bril uit mijn hand.”

„'t Is het oude liedje weer,” zei moeder zuchtend. „Ik denk, dat er nog heel wat ongelukken zullen gebeuren, eer Otto zijn woeste manieren heeft afgeleerd. Je moet nu maar naar den brillenslijper gaan, en vragen of mijnheer er een nieuw glas in wil zetten. En dan

voorts maar iederen dag eikels rapen, misschien gaar je het geld voor een nieuw glas wel bij elkaar."

"Twee gulden hebben we al, moeder," riep Otto opgewekter dan zoeven.

"In elk geval, je bent weer een wildebras geweest," bestrafte moeder; „die twee gulden had ik beter kunnen gebruiken."

Ik begin deze week vroeg, en ik blijf laat rapen, nam Otto zich voor. Hij wilde en zou moeder helpen, en het vernielde vergoeden. Alida kon dapper meehelpen. Otto zou de eikels met kruiwagens vol zoeken, al was 't nog zoo ver het bosch in.

Alida huilde niet meer over haar bril, getroost door Otto. Moeder nam het nogal rustig op. Moeder deed heelemaal niet meer zoo zenuwachtig als vroeger, toen zij zoo opvliegen kon.

's Avonds bad zij op haar knieën voor zij naar bed ging, en wanneer Alida dan zoo lekker warm tegen moeders schoot gekropen, in moeders armen lag, vertelde zij soms mooie verhaaltjes uit den Bijbel. Moeder was nu zoo moe niet meer, nu buurvrouw haar iederen dag hielp.

"Moeder, ik heb den Heere gebeden om veel eikels te vinden," vertelde Alida. „En ze zijn zoo duur, duur! en wij vinden de meeste."

Moeder kuste Alida. „Dat is goed, kind."

Zij keek Otto 'n beetje bedroefd aan.

"Ik wou, dat jullie den Heere vroegen om een nieuw hart. Dan sterkt ons God, om onze zonden te overwinnen."

Otto keerde zich ietwat onwillig van moeder af. Zijn kameraads lachten hem nu reeds uit, omdat hij,

zoals zij spotten, zoet aan moeders handje naar de kerk ging. Hij voelde niet veel lust om vroom te worden. Ofschoon, vroom zijn maakt je toch wel goed. Buurvrouw Jansen stak torenhoog uit boven de vrouwen van zijn armelijk buurtje.

De gebroken bril in Alida's hand weerhield Otto van een ruw woord. 't Was zijn schuld.

„Moeder,” beloofde hij vast, „u zult eens zien, wat ik deze week doe.”

„Hé Ali, we gaan er samen op uit; 't komt er niet op aan hoe ver!”

Alida vond het heerlijk. Wat werd het een mooi weer! Iederen dag straalde de zon feestelijk aan den blauwen hemel. Onder de beuken lagen de bladeren als tapijten gespreid; het loof van de eiken verkleurde zoo mooi, de kinderen zochten voor hun plezier de lange eikenlanen af met een volharding, waarover hun kameraadjes lachten.

Geen oogenblik van pretmaken of spelen gunde Otto zich, en hij dreef Alida voort, telkens tot zij een kruiwagen vol hadden.

„Wel, hoe is 't met je bril afgelopen?” vroeg de boer den volgenden dag, toen zij weer een zak vol kwamen aansleepen.

„O best,” antwoordde Otto trotsch. „Ik zal deze week alle schade opverdienen, en misschien nog meer.”

„Zeg, Otto, wanneer ga jij van school af?” vroeg de boer.

„In April, baas.”

„Kom je dan bij mij op de boerderij?”

„k Denk er niet aan,” antwoordde Otto vlug. „Ik wil een vak leeren.”

„Of boeren geen vak is. Ik heb geen zoon. Maar ik zou je onderrichten als mijn eigen jongen.”

Otto lachte. Nog heel den winter den tijd. Nu eikels rapen. Dat zei hij ook, en de boer knikte.

Welk een werkkraft in den jongen. Jammer, dat hij geen vader had om hem te leiden. Met stijgend ge-

noegen betaalde de boer iederen avond Otto zijn zak eikels.

Aan het einde van de week kon Otto zijne moeder acht blanke guldens voortellen.

„Moeder, is 't niet fijn?” jubelde hij. „Twee gulden voor het nieuwe glas, vijf gulden voor Ali's bril en nou kan ik lekker voor Ali een nieuw kopje en voor buurvrouw een bloemenvaasje kopen.”

„Je hebt buitengewoon je best gedaan,” zei moeder dankbaar, en zij streek over Otto's krullebol.

„Ik ook,” riep Alida.

„Jij ook, m'n lieve kindje. Wat heeft de Heere ons gezegend.”

Otto keek zijn moeder verwonderd aan. Wat had God daar nu mee te maken?

„Wel m'n beste jongen,” verklaarde moeder, „heeft de Heere dat allemaal niet laten groeien, en jullie lust en kracht gegeven om de eikels op te rapen?”

Ja, dat vond Otto ook; prettig was het. Ook, dat moeder tegenwoordig veel vroolijker was. 't Kwam zeker door buurvrouw. Die troostte moeder zoo goed en hielp haar. Zij sprak zooveel over God.

Otto buitelde van pret over den vloer, wandelde op zijn handen de kamer door, de beenen in de hoogte.

„Voorzichtig toch, Ot,” maande moeder. „Anders maak je weer stukken.”

Otto sprong weer op zijn beenen terug; meteen schoof hij met kracht een stoel achteruit. Gelukkig niets van de tafel afgeslagen, dacht moeder. Otto wist weer niet wat hij doen zou van joligheid.

Net kwam buurvrouw in. Zij moest natuurlijk het groote goede nieuws dadelijk vernemen. Zij lachte om de blijdschap van het drielal.

„Hier zijn uw vier gulden, buurvrouw,” zei Otto's moeder. „Een gulden had ik al afbetaald.”

„Een gulden over,” jubelde Otto.

„Weet je, wat ik gedacht heb,” stelde moeder voor, „Alida's jurkje is zoo dun.”

„O ja, ik heb er pas een scheur in getrokken,” herinnerde zich Otto.

„Daar heeft Ali genoeg om gehuild, jongen. Ik denk, dat ik een lapje stof koop, om voor Ali een nieuwe te maken.”

„Gaat u dan maar dadelijk,” spoorde Otto aan.

„Al de waschrommel staat er nog, kind.”

„O, dat is niets,” viel buurvrouw in. „Wij redderen samen den boel op, Ot en ik. Hij pompt de kuip vol water, anders lekt ie Maandag, droogt de teilen af, en schrobt de gele steentjes, en ik zal de kamer netjes in orde maken. Ali kan mee.”

Moeder vond, dat buurvrouw te veel deed, maar ze ging toch graag op buurvrouws voorstel in.

Weldra traden moeder en Alida welgemoed de deur uit, en Otto bleef achter in het beste humeur; begon met een ware boenwoede aan het schrobben. Buurvrouw lachte tegen hem, terwijl zij de ramen zeemde. 't Was toch 'n goeie jongen, jammer dat hij zoo wild en baldadig kon zijn.

Otto zong het hoogste liedje uit, terwijl hij gooide met teilen en emmers, en het water over het plaatsje ploeterde. Al zijn leed was vergeten.

Buurvrouw tikte eindelijk tegen de ruit.

„Kopje thee van een kwartje,” riep ze lachend.

Otto was eens verbaasd naar binnen gehold. Hij had een heer een kwartje zien betalen voor een kop thee in den tuin van de uitspanning, een eindje verder.

„Ja maar,” zei moeder toen, „die thee is bijzonder lekker.”

Sinds noemde Otto een lekker kopje thee, een kopje van een kwartje.

Weldra zat Otto aan de tafel en buurvrouw recht tegen hem over. Wat heeft ze toch een lief oud ge-

zicht, dacht Otto en wat staat die witte plooiuits haar aardig. Hij hield heusch van het kittige wijfje.

„Ik heb toch van de week een hoop centen verdiend,” herdacht Otto; „alles wat ik vernield heb, kan ik vergoeden.”

Buurvrouw knikte. „En nu trek je je van het gebeurde niets meer aan,” merkte zij op, met een ernstigen trek om haar frisschen mond.

„Nee, geen steek meer!” Otto schoof zijn kopje op zij, liet het schoteltje op zijn kant in de rondte draaien.

„Voorzichtig, of 't rolt van de tafel!” riep buurvrouw.

Pats, 't was al gebeurd; in stukken,

„'t Geeft niets, 't is maar 'n bloemenbakje.”

Uit louter joligheid en baldadigen zin, gaf hij de hanglamp een duw, zoodat die heftig heen en weer schommelde. Hij pakte buurvrouw bij de schouders en zong: „Wat zie je er goed uit, goed uit.” Je kon best eens zingen!”

„Kind, trap niet in de scherven. Toe nou, veeg op.”

„Niet zoo boos kijken, buurvrouw,” kommandeerde Otto schaterend.

„'k Ben niet boos, jongen. Maar luister 's, je bent opgewonden, omdat je alles, wat je vernield hebt, betalen kan. Heb je er wel eens over nagedacht, dat je ook onherstelbare ongelukken kan veroorzaken?”

„Nee, buurvrouw,” bekende Otto oprecht.

„'t Is toch mogelijk. En weet je wel, dat die ruwheid en dat wilde gedoe eigenlijk zonde is? Zonde tegen God?”

„Zonde?” vroeg Otto verwonderd. „Zonde tegen God? Ik doe er God toch geen kwaad mee.”

„De Heere eischt van ons, dat wij naar Zijn wil zullen handelen, Ot. En dat doe je zeker niet, als jij je moeder verdriet doet en haar in angst en moeite brengt.”

„Ik vergoed het toch weer.”

„Ja, maar intusschen heeft moeder de zorgen en den schrik toch maar, jongen. En je moet denken, je doet niet alleen deze zonde. Maar de Heere God ziet niets dan zonden in ons. Wij zijn in alles verkeerd.”

Otto begreep het niet. Luisterend hing hij over de leuning van moeders stoel. Hij hield te veel van buurvrouw, om haar tegen te spreken.

„Zie je, Ot. De Heere wil ons al onze zonden vergeven. Ook de zonden van ons karakter wegnemen. Dat doet Hij uit genade, om Christus' wil.”

Otto wist heel weinig van den Bijbel af. Wel las moeder in de laatste weken geregeld voor uit haar belijdenisboekje, en hij vond de verhalen mooi. Maar van zonde en schuld kon hij geen begrip krijgen.

„Weet je ook, of je gedoopt bent?” vroeg buurvrouw.

„Ik weet het niet, ik geloof het niet; nooit van gehoord. 'k Zal 't moeder vragen.”

„Ik zeg 't dáárom: Een gedoopt kind heeft zooveel vòòr op een ongedoopt, want God verzekert zoo'n kind, dat het Zijn kind en erfgenaam is, dat Hij zoo'n kind al zijne zonden vergeeft om Christus' wil.”

„Wat is dat toch: „om Christus' wil?”” vroeg Otto.

„De Heere Jezus is voor ons gestorven aan het kruis. De straf, die wij zouden moeten lijden, heeft Hij op zich genomen.”

Otto begreep 't alweer niet, maar hij dacht er ook niet verder over na. Buurvrouw was al opgestaan, om

stof te gaan afnemen, en Otto had 't plaatsje nog niet klaar.

Alles moest keurig opgeruimd zijn bij moeders terugkomst.

Een uurtje later, de avond was reeds gevallen en de lamp brandde helder in het kamertje, kwam moeder weer thuis.

Alida danste van verrukking. „Zoo'n mooi lapje goed, buurvrouw. De juffrouw zei: u kunt er best een jurk uit krijgen.”

Otto snuffelde al in moeders tasch. Er lagen heerlijke dingen in. Gerookte bokking, daar hield hij zooveel van, en een stukje spek voor den Zondag.

„Omdat jullie zoo ijverig gewerkt hebben,” prees moeder.

Otto pakte Alida onstuimig bij de schouders, om haar mee te trekken in een wilden pas.

Alida's bril rolde van haar neusje af.

„Voorzichtig,” riep moeder angstig.

„Gelukkig, de bril is nog heel. O jongen, je bent m'n echte lieve schat, maar ik wou, dat je niet zoo wild en woest was.”

Otto keek buurvrouw aan, en hij hield zich stil. Hij begon nu toch wel 'n beetje te begrijpen, dat hij heusch tegen zijn onbedachtzame bewegingen strijden moest.

IV.

OM DEN HEILIGEN DOOP.

Otto ging met zijne moeder en zijn zusje naar de kerk. Op dezen helderen Decemberdag straalde de gouden zon aan den blauwen hemel, er woei zoo'n lekker prikkelend windje, dat Otto opeens uitriep: „O, moeder, is het toch geen zonde, nu in die bedompte kerk te gaan zitten? We konden toch veel beter een fijne wandeling door de bosschen gaan maken?”

„O, moeder, 't is zoo mooi in 't bosch,” viel Alida in. „'t Is net of je over een zacht tapijt loopt, zoo dik liggen die groote gele Amerikaansche eikeblaren. En als je stil bent, kun je de eekhoortjes zien klauteren, tot ze boven in de boomen zijn.”

„De merels pikken de overgeschoten beukenootjes zoo graag op,” viel Otto weer in. „'t Is zoo leuk, de uitgelopen beukenootjes kraken onder je voeten. Verder kun je weer zoo zacht loopen over dat gladde mos.”

„Ik weet het wel,” antwoordde moeder, blij over de liefde tot de natuur, die zij in haar kinderen opmerkte. „Je weet toch wel, dat we vroeger, bij vaders leven, zoo dikwijls naar 't bosch gingen?”

„O ja, we kregen 's Zondags limonade van vader in het Jachthuis!” Alida smakte met de tong. „Wat zat je daar lekker in den theetuin met die schommels en de wip.

Hè moeder, waarom doen we dat nu nooit meer?” vroeg Alida vleiend. „Gaan we nog eens?”

„Och kind, moeder heeft daar toch geen geld meer

voor, nu vader dood is," weerde Otto gewichtig af. „Dat weet je zelf toch wel.”

„'t Is niet alleen, omdat moeder geen geld meer heeft,” antwoordde de jonge vrouw zacht. „Moeder ziet er zonde in, om den dag des Heeren voor je eigen plezier te gebruiken en anderen te laten werken.”

„Ja maar, ze werken tóch in het Jachthuis,” weersprak Otto. „De lui van het voetbalveld komen er allemaal haast, en de Groentruien bergen er hun ballen en palen.”

„Ze behoeven in ieder geval niet meer voor ons te werken,” zei moeder. „De Heere zegt: „Gij zult mijne sabbatten houden.””

Otto schouderchokte. Moeders vroomheid beviel hem niets.

„Als we nu maar alleen gaan wandelen, moeder, we verteren niets. 't Is zoo fijn buiten.”

„Wanneer we gaan wandelen, kunnen we Gods Woord niet hooren, kinderen, en Gods Woord alléén kan ons den weg naar den hemel wijzen.”

Otto zette een ongeduldig gezicht. Moeder had 't tegenwoordig telkens over den weg naar den hemel. Moeder was ongerust over haar ziel, zei ze telkens weer.

„Ik ga liever naar den hemel, dan naar het bosch,” verklaarde Alida met een blij stemmetje.

Zij vond het *altijd* plezierig bij moeder te zijn, thuis of buiten of in de kerk. In de kerk zat je zoo lekker dicht tegen moeder aan. Zij kreeg altijd een pepermuntje van het oude mannetje naast hen, die zoo'n grappig grijs ringbaardje had en zulke fijne smalle handjes. Vader had zulke dikke, zware knuisten.

Daar slenterde een troep jongens voorbij. Otto had hen, terwijl ze nog ver achter hem waren, hooren fluiten.

„Buurvrouw, mag Otto mee naar 't bosch?” vroeg Arie van Delden.

„Nee jongenlief, ik denk dat jouw ouders 't ook niet toestaan.”

Arie kleurde; hoe wist buurvrouw nu, dat hij ging zonder de toestemming van zijn ouders?

Moeder zag hem kleuren, en vroeg vriendelijk: „Ga liever met ons mee, dan kun je bij ons 'n kopje koffie krijgen, en later met Otto gaan wandelen.”

„Ben je niet goed, Arie? Wees geen zoete jongen als Otto; je durft toch wel?”

De jongens trokken Arie mee, en Otto keek hen na met verlangende oogen.

„Denk je, dat Arie vrede heeft?” vroeg moeder aan Otto. „Ik weet zeker, dat zijn hart bonst, maar hij durft niet sterk en flink te wezen.”

„Er is nogal flinkheid voor noodig, om met je moeder naar de kerk te gaan,” antwoordde Otto bitter.

„Zóó, maar je hebt het mis, vent. Je bent op 't oogenblik moediger dan Arie. Je hebt kracht om je uit te laten lachen door 'n hoop kwajongens.”

Otto wist niet, of hij kwaad zou worden, of zich geveid zou toonen. Hij keek norsch voor zich uit. Moeder had eigenlijk gelijk, want moed had ie wel noodig, als de jongens morgen met hem spotten zouden.

Het was eene lange wandeling naar de kerk; Otto zag, dat moeder heel moe werd.

„Geef me een arm, moeder, dan kunt u op meleunen.”

Hij nam moeders arm, en legde dien stevig in den zijnen.

Moeder lachte. „Zie je wel, dat het zijn nut heeft, dat je met moeder mee naar de kerk gaat, m'n jongen.”

Otto voelde zich veel meer bevredigd dan zoeven. Zij begonnen nu in den stroom van kerkgangers te komen. Hij zag ook boer Gevers met zijn vrouw.

„Zeg moeder, Gevers vroeg, toen bij 't eikelsrapen, of ik bij hem kwam werken, als ik van school kwam.

„Ik heb geen zoon,” zei hij, „ik wil jou wel boeren leeren.””

„Jongen, wat is dat fijn,” riep moeder blij.

„Ja, maar ik wil geen boerenknecht worden.”

„Och jò, dan word je toch boerenbaas,” viel Alida in.

Zij lachten allemaal.

„Nu, we zullen er nog wel eens over praten,” vond moeder. „Laten we nu alle wereldsche dingen maar vergeten op dezen morgen, en luisteren, wat God tot ons te zeggen heeft.”

Gevers, de boer van Veldzicht, hoorde net moeders laatste woorden. Ze stonden nu te midden van den drom kerkgangers vóór de kerkdeur. In Otto's dorpje kwamen de menschen allemaal te gelijk in de kerk, tijdens de laatste vijf minuten voor den aanvang der godsdienst oefening.

„'t Is precies zoo,” zei Gevers, terwijl hij moeder op den schouder klopte. „Als we maar met behoeftige harten tot den Heere komen.”

Moeder knikte, en begaf zich met hare kinderen naar hare bank. Gevers zorgde, zoodra hij had vernomen, dat zij voortaan graag naar de kerk ging, voor een drietal plaatsen.

Otto vond, eenmaal gezeten, het toch wel aardig in de kerk; hun bank was hooger, dan de voorstaan-

de. Otto kon de heele ruimte overzien. 't Was een leuk gezicht, de kerk zoo te zien volstroomen; alles ordelijk, ieder naar zijn plaats. En die warme buizen gaven zoo'n fijne warmte aan je voeten, en de zon schitterde zoo prachtig door de gekleurde ruitjes, waarin je al de kleuren van den regenboog zag.

Dominee kwam op den preekstoel, nadat hij eerst nog 'n poosje op het trapje was blijven staan, de hand voor de oogen. De ouderlingen en diakenen stonden ook in hun bank, petten voor hun gezicht.

Otto vond dat 'n beetje grappig. „Waarom kunnen ze niet in de kerkekamer bidden, moeder?”

„Dat doen ze wel, jongen. Achter bidden ze samen om een zegen over de preek, nu doen ze 't elk apart.”

De jongen begreep 't niet goed. Afijn, zeker gewoonte.

Nu begon de voorlezer te lezen. Otto vond 't niet mooi. De man dreunde alles op één toon af. Otto luisterde meer naar den woordental, dan naar den inhoud van het gelezene.

Maar nu kwam dominee aan 't woord! In zijn stem lag klank en kleur. Het boeide!

„Onze hulpe staat in den naam des Heeren, die hemel en aarde gemaakt heeft.”

't Was heel stil in de kerk. Otto voelde plotseling iets van de heiligheid in het huis des Heeren, en de tegenwoordigheid Gods.

Zou dominee iets weten van het gesprek, dat zij voerden onderweg? 't Kon niet.

Ernstig las dominee.

„Indien gij uwen voet van den sabbat afkeert, van te doen uwen lust op mijnen heiligen dag; en indien

gij den sabbat noemt eene verlustiging, opdat de Heere geheiligd worde, die te eeren is; en indien gij dien eert, dat gij uwe wegen niet doet, en uw eigen lust niet vindt, noch een woord daarvan spreekt: dan zult gij u verlustigen in den Heere, en Ik zal u doen rijden op de hoogten der aarde, en Ik zal u doen spijzigen met de erve uws vaders Jakobs; want de mond des Heeren heeft het gesproken." (Jes. 58 : 13, 14).

Otto luisterde met aandacht, terwijl dominee verklaarde, dat de Heere God een Verbond met Israël had gemaakt, om hun God te zijn. Een verbond, dat ook gold voor allen, die den Heere willen vreezen in onzen tijd.

God wil niet, dat we ons kwellen en plagen om Hem te dienen. We moeten Hem vrijwillig liefhebben, onze zonden loslaten, en alle kwaad haten.

Dat kunnen we nooit in eigen kracht. Maar de Heere Jezus, die voor ons aan het kruis heeft geleden, wil al onze zonden voor God bedekken en zóó in ons wonen, dat we met liefde den Heere aanhangen.

Wat klonk dat zingen mooi.

God enkel licht,
Voor wiens gezicht
Niets zuiver wordt bevonden,
Ziet ons bevlekt,
Met schuld bedekt,
Misvormd door duizend zonden.

Ja, Amen! ja,
Op Golgotha
Stierf Hij voor onze zonden;
En door zijn bloed
Wordt ons gemoed
Gereinigd van de zonden.

Diep onder den indruk van het gehoorde, verliet Otto naast zijne moeder het kerkgebouw. Moeder schreide en lachte tegelijk. „Wat is de Heere goed,” zei ze dankbaar, „dat Hij ons zoo heerlijk Zijn Woord laat prediken.”

Sinds de komst van de nieuwe buurvrouw, had zich in het gezin van Otto's moeder eene groote verandering voltrokken.

Diep betreurde de weduwe, dat zij met haar man nooit den Heere had gediend, dat zij Zondags in haar mans leven gingen wandelen, en hier of daar iets gebruiken, terwijl zij nooit naar Gods Huis gingen.

Vòòr haar trouwen diende Otto's moeder den Heere wel. Maar zij vergat God uit liefde voor haar man, om mèt hem de wereld en de zonde te dienen.

Nu nam de Heere haar goeden, maar onvoorzichtigen, ruwen man weg, en buurvrouw leerde haar zien op God, die Otto's moeder felle pijn had aangedaan, om haar tot Hem terug te brengen.

O, wat voelde moeder een spijt, dat zij nooit met haar man over Jezus had gesproken, dat zij haar kinderen niet eens den Heiligen Doop liet toedienen, dat zij zelve nooit een getuige van den Heere Jezus was geweest.

Nu moest zij twee kinderen opvoeden, en Otto had vaders vroolijken, maar baldadigen en woesten aard.

Zelve zocht zij vergeving van al haar zonden bij den Heere, om Jezus' wil. Buurvrouw hielp haar niet alleen in de huishouding, maar vooral in haar droefheid over de zonden.

Buurvrouw las veel met moeder in de Heilige Schrift. Zij vroeg ook de ouderlingen, het gezin eens

te bezoeken, en de weduwe den weg naar den hemel te wijzen.

Buurvrouw kwam nu moeder terzijde, en liep mee terug naar huis. Moeder sprak zoo blijde over al hetgeen zij dien morgen had vernomen.

„O, buurvrouw, dat zingen: En door zijn bloed, wordt ons gemoed gereinigd van de zonden.”

„Wat ben ik gelukkig, dat je nu den Heere Jezus als je Verlosser ziet,” sprak het oude buurvrouwtje dankbaar.

„Wat zou ik het heerlijk vinden, als de kinderen nu ook den Doop ontvingen, het teeken van het Verbond,” zei moeder vol diepen ernst.

„Ik wil wel gedoopt worden, moeder,” fluisterde Alida, moeders arm drukkend. „Ik wil ook wel den Heere Jezus liefhebben.”

Otto, die naast Alida liep, verlangzaamde zijn stap, zoodat hij achter kwam.

Daar begon dat gezeur weer over den Doop. Hij wou niet aangegaapt worden door de heele gemeente. Maar de jongen zweeg. Iets in hem, waarschuwde den knaap, moeders gelukkige stemming niet door dwarsheid te bederven.

Thuis gekomen, had moeder in een wip de koffie klaar. En van buurvrouw kregen Otto en Alida natuurlijk hun krentenbroodje; daarop tracteerde grootje vast. Otto mocht 's Zaterdagavond de broodjes zelf halen.

Terwijl moeder en grootje het eten kookten, zouden Otto en Alida naar de Zondagsschool gaan. Die werd in de buurt gehouden in een der lokalen van de Bijbelschool.

Iederen Zondagmiddag stuurde Otto's moeder de kinderen naar de Zondagsschool. Alida ging graag; zij vond het prettig te luisteren naar de mooie geschiedenissen uit den Bijbel, die de juffrouw vertelde. 't Liep nu naar Kerstfeest. De juffrouw had al van Zacharias en Elisabeth verteld; hoe Zacharias een Engel des Heeren zag, die hem een zoon beloofde. Van Zacharias' ongeloof, hoe God den ouden priester strafte met stomheid. Van Maria's bezoek, dat Elisabeth zoo blij maakte. Van Maria's vreugde, omdat zij zeker wist, dat heel spoedig de Heiland der wereld zou geboren worden. Al die nieuwe verhalen, die Alida nog nimmer hoorde, boeiden haar aandacht; ze verlangde Zondagsavonds reeds naar den Zondagmiddag, waartusschen eene heele week lag.

Alida nam ook andere meisjes uit de buurt mede, met wie zij vroeger ging wandelen, en die vonden het Zondagsschooluurtje ook zoo prettig.

Maar Otto ging met weezin. Niet omdat hij een hekel aan de Zondagsschool had. Integendeel, zijn meester vertelde even prachtig als Ali's juffrouw. 't Ging alleen daarover, dat hij nu niet naar de voetballers kon gaan kijken, die midden in het bosch eene groote ruimte hadden gekregen om zich te oefenen.

Otto vond het heerlijk, den vliengenden bal na te turen, en mee te jubelen als een van zijn lievelingsspelers een mooien bal schopte. Zelf wilde hij dolgraag meedoen; moeder wou 't niet hebben. Vroeger zei ze: „'k Zal je aan zien komen, ik heb geen geld voor voetbalschoenen en een trui en een broek,” en nu 't iets beter ging met de verdiensten door buurvrouws hulp, weigerde moeder toch, omdat het voet-

ballen op den dag des Heeren gebeurde. „Dan behooren we den Heere te dienen,” beweerde moeder.

Otto's kameraden lachten hem uit om zijn gaan naar de Zondagsschool, spoorden hem aan om weg te blijven en met hen mee te gaan. Doch daarvan wou Otto niets hooren, en als zij dan volhielden, en hem vrome Jozef scholden, dan ranselde hij er vaak op los, zoodat Otto met 'n gescheurde broek of kiel thuis kwam.

Op dezen Zondagmiddag slenterde Otto lusteloos achter Alida aan, die, druk babbelend met hare vriendinnetjes, vooruit liep.

De preek was ie al weer lang vergeten.

De zon scheen zoo prachtig door de naakte boomtakken, de lucht blauwde zoo helder, en 't was verbazend zacht voor December. Groote drommen jongens sjokten hem voorbij. 't Zou vanmiddag een spannende strijd worden en zij gingen op hun gemak kijken.

„Jò, ga mee,” noodigde Arie van Delden Otto uit.

„'t Ventje moet zoet naar de Zondagsschool,” spotte Krijn Lamme.

„Moeten is dwang, huilen is kindergezang,” snauwde Otto.

„Je durft niet anders, om je moeder en dat fijne oué wif.”

Hadden de jongens alleen moeder genoemd, Otto zou gezwegen hebben, maar dat zij dachten, dat ie onder dat nietige buurvrouwtje stond . . .

„Ik durf wel; ik doe 't niet.”

„Jò, ga mee.” Arie van Delden trok Otto aan zijn mouw. Otto aarzelde. Zoo'n mooie dag. Misschien de laatste van het jaar. Hij wou zoo dól-, dólgraag.

Een paar stappen deed hij reeds in hun pas, toen voelde hij een stevige hand op zijn schouder.

„Otto, ik wou je graag eens spreken.”

De jongen keek op. Gevers, wien hij aldoor zijn eikels had verkocht, en die hem en zijn zusje zoo menigen roodwangigen appel had gegeven, met wiens vrouw moeder zulke goede vrienden was, stond naast hem.

„Ja baas, wat wou u zeggen?”

„Gaan jullie maar door,” zei de boer, toen de jongens zich om hem heen dromden. „Wij kunnen 't best alleen af.”

De jongens keken op hun neus. Krijn Lamme lachte, Arie van Delden niet.

Gelukkig, de troep stapte door. Otto keek hen eigenlijk opgelucht na, innerlijk blij dat er iets tusschen gekomen was, om het Zondagsschoolverzuim te beletten.

„Jò,” begon de boer, „in de volgende week krijgen jullie Kerstvacantie; 'k wou vragen, of je mij niet eens 'n handje zou willen helpen. D'r begint rot in m'n appelen te komen, d'r ligt 'n goeie partij op zolder; ze dienen gesorteerd te worden. Als jij met je zusje nu 'n middagje wou uitzoeken; ik heb vertrouwde jongens noodig, want ik wil niet bestolen worden.”

„Wat graag, baas,” antwoordde Otto dankbaar. Verleden jaar deed hij 't ook en hij verdiende er wat mee; bovendien, wat kreeg moeder 'n massa aangestoken appels. Zij had ze gedroogd in den schoorsteen.

Ongemerkt sloegen zij den weg naar de Zondagschool in. Alida met hare vriendinnetjes kwamen reeds ver vooruit.

„En dan is er nog iets, jà; waarover ik je spreken

wil. Je weet, we hebben deze week huisbezoek bij je moeder gedaan."

Otto knikte onwillig. Hij wist wel, waarover gepraat

was: over den Doop. De ouderlingen drongen er op aan, dat Otto en Alida gedoopt zouden worden. Otto was kwaad weggelopen. Hij wou het niet, hij wou het niet. Zie je, als die kleine kindertjes gedoopt werden,

vond hij 't wel aardig er naar te kijken. Alida ging zelfs op de bank staan, om 't goed te zien.

Maar Otto moest zich niet voorstellen, dat hij zelf daar voor den dominee zou staan en dan aangekeken te worden door de heele gemeente.

„Ik wil niet voor gek staan,” viel Otto nijdig uit.

„Voor gek? jongen, hoe kom je er aan. 't Zal het heiligste oogenblik in je leven zijn!”

„'t Heiligste oogenblik,” snauwde Otto, scherper dan hij bedoelde. Innerlijk had hij er niet zooveel tegen; vanmorgen begeerde hij werkelijk, net als moeder deed, den Heere lief te hebben. Maar hij schaamde zich voor de wereld. Hij vond 't aanstellerig. Wat zouden zijn kameraadjes schimpen. Otto voelde een schrik voor deze vertooning.

„Ik begrijp niet, waarom moeder het verteld heeft, dat we niet gedoopt zijn,” zei Otto kwaad.

„Kind, dat kwam vanzelf. Moeders naam stond niet op het lidmatenboek. Zij had haar verhuizing naar hier niet eens opgegeven in Rotterdam toen zij met je vader trouwde; zij is ook niet kerkelijk gehuwd, vanzelf wisten wij nu dat jullie niet gedoopt waren.”

„Zoo,” beet Otto nijdig af, „zoo.”

Eigenlijk voelde hij een wrok tegen de vroomheid van zijn moeder, die nu heel anders leefde, dan toen vader er nog was.

Otto bewonderde vader reeds van zijne prille kinderjaren af. Zoo'n goedhartige, vroolijke, sterke man. Wat kon ie met je dollen. Welke zware vrachten tilde hij; wat zorgde hij altijd lief voor moeder. De wilde buien, waarin vader opspeelde en vloekte, had Otto zelden bijgewoond; dan sliep hij reeds.

Het had Otto geërgerd, toen hij de gefluisterde woorden opving: „'t Is Kalma's eigen schuld, dat ie een ongeluk kreeg.”

O, welk een diep meelijden met vader had hij gevoeld, toen zij vader zoo zwaar gewond thuis brachten. Vader, die zoo'n pijn leed.

En na vaders dood had Otto zich voorgenomen, hij zou moeders hulp zijn. Even flink worden als vader eens was. 'n Kerel als een boom!

Vader ging nooit naar de kerk, las nooit in den Bijbel. Was dat niet goed van vader geweest?

Die vraag fnuikte Otto's bewondering voor vader, en dat wilde Otto niet. Hij voelde dit als smaad, zijn vader aangedaan. Vader wist wel, wat hij deed.

De boer schrikte van de boosheid in Otto's oogen.

„Jullie hoeven met z'n allen niets van m'n vader te zeggen,” viel Otto uit, „of te *denken*.”

Gelukkig, de boer begreep den jongen.

„Zie je, m'n vader heeft 't altijd gedaan. De veldwachter zei ook al: „eigen schuld van je vader.” Nu is 't zeker vaders schuld, dat moeder niet vroom is.”

De boer zweeg 'n poosje. Hij wou den storm in Otto's hart tot rust laten komen.

Daarna begon hij langzaam. „Otto, ik heb je vader altijd geëerd als 'n flinke, brave huisvader, die hard werkte voor zijn gezin, en heel goed voor je moeder was.”

Otto's gezicht klaarde op.

„Maar, zie je, wat 'n mensch niet heeft, kan hij niet geven. Je vader had thuis bij zijne ouders nooit iets van den Heiland gehoord, en wie je niet kent, kun je ook niet liefhebben.”

Neen, dat sprak vanzelf, dacht Otto.

„Nu, en toen je vader trouwde, kon hij natuurlijk ook niet voorgaan als een priester in zijn huis, want je kunt toch God niet dienen als je Hem niet kent.”

Neen, dat wàs ook zoo, overlei Otto.

„Zoo is het gekomen, dat je niet gedoopt bent, jongen; je vader was zelf niet gedoopt.”

„O,” riep Otto. Dat laatste wist hij niet.

„Nu is het een groot voorrecht, m'n jongen, om bij de gemeente des Heeren te hooren. Dat voorrecht, dien zegen, heeft je vader gemist.”

„Maar, ik zeg je,” voegde de boer er bij, „je vader was 'n beste man, 'n heel goeie vader voor z'n kinderen.”

Otto haalde lichter adem. Het deed hem goed, vader te hooren prijzen.

De boer voelde, dat Otto kalmer was geworden, en daarom begon hij weer.

„Zie je, Otto, je doet er moeder plezier mee, als je je laat doopen. En het is een groote zegen voor je zelf.”

Otto schopte de steentjes weg voor zijn voeten. Eerlijk gezegd, trok de dienst des Heeren hem bij tijden aan. Volstrekt niet altijd. O neen, soms begerde hij te leven precies zooals hij wou, zonder eenigen band van Godsdienst. Hij voelde soms behoefte, eens uit te razen, allerlei gekke of jolige, of gevaarlijke dingen te doen.

„Je kunt het wel uitstellen,” begon de boer opnieuw en zachtmoedig, „maar Ot, hoe langer je wacht, hoe moeilijker het wordt. Je bent nu twaalf jaar, spoedig te groot voor de Zondagsschool, dan ga je naar de catechisatie, en vòòr je belijdenis doet moet

je gedoopt worden. Je wilt toch wel tot Gods Kerk behooren?"

Otto haalde wrevelig de schouders op. Hij vond het tóch een akelige boel, zoo tentoongesteld te worden in het midden der kerk.

De boer had ook een klas in de Zondagsschool, maar hij vertelde niet aan de hoogste, en Otto zat bij de oudste kinderen.

Meester vertelde dien middag van Johannes' geboorte en Zacharias' lofzang en de naamgeving van Johannes. Hij legde uit, dat Johannes besneden werd, en dat de doop in de plaats van de Joodsche besnijdenis was gekomen. Hoe beide teekenen des Verbonds waren, en groote waarde hadden voor de kinderen die ze ontvingen. Want het was toch iets heel moois en grootsch, om met God in een Verbond te staan. Als God tot de kinderen zeide: „Zie, Ik zal u tot een Vader en gij zult Mij tot zonen en dochteren zijn.”

Otto luisterde gespannen. Hij bezat geen vader meer, maar als God nu je Vader wilde zijn; dat zou je toch een steun geven. Wat had moeder vanmorgen blij gekeken, toen ze uit de kerk kwam. God toebehooren was toch iets heerlijk.

Dan overlei hij weer, hoe nieuwsgierig alle menschen zouden kijken, wanneer hij gedoopt zou worden. Dan zou hij wel weg willen kruipen van verlegenheid. Vervelend, dat moeder hen niet had laten doopen, toen zij nog in de wieg lagen. Wat zou dat een opstootje onder de jongens geven, als zij hoorden van deze vertooning in de kerk.

Na de Zondagsschool liep Otto dadelijk naar huis ;

hij moest zijn onwil eens luchten tegen moeder. Otto zou zeggen, dat hij 't niet deed, 't niet deed.

Vóór Alida stond hij te draaien aan de kruk van moeders deur, te vergeefs. Zou moeder niet thuis zijn? Kon niet, ze moesten nog eten; even bij buurvrouw zijn? Otto zou bij de buurvrouw kloppen. O ja, daar stond moeder bij de tafel, en zij keek heel ernstig. Buurvrouw zette de pan soep al op tafel.

Otto werd driftig. Waarom maakte moeder niet, dat zij thuis was. Buurvrouw zag hem reeds staan, en wenkte dat hij binnen moest komen.

„'n Kopje soep van een kwartje,” riep zij lachend.

Otto wou niet. Wrevel woonde in zijn hart. Wat scheen de zon mooi, de lucht werd in 't Westen klaar goud en rood. Hij ging lekker nog even kijken, of het voetballen al was afgelopen, en informeerden wie gewonnen had.

„Kind, loop niet weg,” riep moeder. „Het eten is klaar, ik kwam net buurvrouw halen.”

Met groote stappen holde Otto het hek uit. In de verte hoorde hij reeds de luidruchtige stemmen van zijn vriendjes, die heftig gesticuleerden en schreeuwden den afloop van den voetbalwedstrijd bespraken.

Otto liep hen tegemoet, dwars en grimmig. In de oogen van de jongens, die Otto door den ouderling hadden zien meetroonen, tintelde spot. Luide lachten zij om Otto's gang naar de Zondagsschool.

„Fijne lui en motregen bedriegen je het hardst,” dreinde Krijn Lamme.

Otto, die plots hun vriendschap had willen zoeken, deinsde gekwetst achteruit. In een wip wierp hij zich op Krijn, en eer zij het wisten, vocht het tweetal met

een woede, die de anderen een lach van genot op de gezichten riep.

Zelf hielden zij hun handen thuis. Eerlijk doen; 't ging natuurlijk mán tegen mán. Je deed nooit allen tegen één. Terwijl zij zagen, dat Otto het onderspit dolf en Krijn hem met de schouders op den grond duwde, Otto daarna ruiter te paard gezeten met zijn knuisten bonkte, jubelden zij allen. Net goed, die fijne moest maar eens flink op zijn baadje hebben.

Maar toen Krijn zoo hard bleef slaan, dat het bloed uit Otto's neus sprong, werd het toch te erg.

„Nou ophouden, je hebt hem gelegd, nou moet 't uit zijn.”

Arie van Delden greep Krijn bij de schouders, en gooide met een ruk Krijn af van Otto's spartelend lichaam.

Otto vloog overeind. Hij had kunnen brullen van de pijn, hij deed het niet; al zijn trots belette het hem. Wel glom er wraakvuur in zijn oogen, terwijl hij Krijn toebeet: „Je krijgt het terug, zoowaar als ik leef.”

Arie van Delden trok Otto mee, van den joelenden, lachenden jongenstroep af.

„Wat doe je Krijn ook aan te vallen, je weet hoe sterk hij is.”

„Moet hij maar niet schelden op de fijnen,” snauwde Otto.

„Ben jij dan fijn?”

Die vraag sloeg in. „Nou, fijn, m'n moeder is 't geworden.”

„Mijn ouders zijn 't ook.”

„Jou ouders?” vroeg Otto nijdig. „Mag jij dan voetballen op Zondag?”

„Neen, maar ik doe 't tòch.”

Otto zweeg, en drukte zijn zakdoek tegen den neus, om het bloeden te doen ophouden.

Zelf was hij honderdmaal in zijn leven ongehoorzaam geweest zonder er één oogenblik bij na te denken, nu viel Arie's brute verklaring hem op. Hij merkte ook, dat Arie's stem even toch trilde bij deze bekentenis.

„Toch eigenlijk niet zoo 't hoort,” erkende Arie.

„Nee, ik erger moeder ook vaak,” viel Otto bij. „En ik vind het toch onplezierig.”

„Ik moet in de volgende week naar de catechisatie,” vertelde Arie.

„Ik moet er ook heen,” zei Otto, en toen heftig: „Zeg, ben jij gedoopt?”

„Natuurlijk, jij niet?”

„Neen, ik niet.”

„Gek, iedereen laat toch de kinderen doopen.”

Otto's wangen gloeiden nog meer dan zoeven onder Krijn's slagen.

„Mijn moeder was niet godsdienstig vroeger, nu wel!”

„O” riep Arie. „O”

„Ja, zie je, nou moet ik gedoopt worden, en ik vind 't akelig.”

Arie knikte. Hij begreep Otto's weerzin volkomen.

„We konden best kameraad worden,” zei hij eindelijk. „'k Vind het eigenlijk vervelend, naar dat voetballen te kijken. Je staat maar te rekken en te kijken en te kleumen; je doet zelf niks en staat te gieren als een gek. Als we kameraad waren, konden we 's Zondags 'n fijne wandeling maken, en in de week samen naar de catechisatie gaan.”

Otto stond dat voorstel wel aan. Er woelde reeds lang zelfbeschuldiging in Arie's hart.

„Nou, laten we dan allebei thuis vragen, of we bij elkaar over den vloer mogen komen,” stelde hij voor.

„En nu moet ik gaan eten,” riep hij haastig. „O, wat zal moeder zeggen van mijn vuilen kiel.”

Moeder maakte geen standje, toen Otto binnenkwam om te eten.

Alleen haar lieve blijde gezicht verdonkerde; er kwam iets droefs in haar stem, terwijl zij zeide: „Schik nu maar aan, Otto, het eten is al 'n beetje koud geworden. Ga daarna naar boven, om je vuilen kiel af te borstelen.”

Zonder erg haalde Otto zijn zakdoek uit zijn broek en toen zag ze dien vol bloedvlekken.

„Kind, heb je gebloed?” vroeg ze verschrikt. „Heb je gevochten?”

„Ja, moeder,” antwoordde Otto gedwee. „Ze plaagden me weer met de kerk, en ik heb onder gelegen.”

De laatste woorden kwamen er zoo bitter uit, dat moeder er van schrikte.

Toen zag ze, naast den wrevel, ook het leed en het berouw in Otto's oogen. Haar heele moederhart ging uit tot den jongen; zij besepte wel iets van den strijd dien hij streed, al kwam hij er nimmer toe, haar er iets van te vertellen.

„Zag ik je daar niet met Arie van Delden?” vroeg ze zacht.

Otto kon nu toch niet met haar praten over zijn diepe binnenste. 't Was nu etenstijd, hij moest alleen met haar zijn.

„Ja, moeder.” Otto's gezicht gloeide. „Hij wil niet meer naar het voetballen 's Zondags en hij zal met me naar de kerk gaan; hij wil vriendje met me worden.”

„Dat is prettig. Hij mag gerust hier over huis komen,” zei moeder opgewekt. „'n Goed vriendje is een groote schat.”

V.

OP DEN APPELENZOLDER.

Otto trappelde van ongeduld tegen de stoelsporten. Wat las moeder dezen middag lang in den Bijbel; hield dat hoofdstuk nu *nooit, nooit* op? Otto hoorde anders graag uit den Bijbel lezen. Moeder las zoo mooi, je voelde haar hart er in. Vooral, wanneer zij las in het Nieuwe Testament. Maar nu las zij in het Oude Testament, al die wetten voor de Joden; wat konden Otto die schelen. Moeder zei, die behooren

ook tot Gods Woord; je leert er in, dat je overal en bij alles verzoening voor de zonde noodig hebt. Israël moest de zonden verzoenen door offers; dat wees op de verzoening door den Heere Jezus. Ja ja, Otto geloofde het wel. Maar hij zou nu toch blij zijn, wanneer moeder den Bijbel dichtsloeg. Moeder las nu van de vrijplaatsen in Israël. Als iemand door onvoorzichtigheid zijn naaste had gedood, mocht hij probeeren te ontvlieden.

„Zoo zie je maar,” besloot moeder, nadat zij het hoofdstuk geëindigd had. „dat onvoorzichtigheid ook eene groote zonde is. Wij zouden zeggen, je kunt het niet helpen, 't was zoo niet bedoeld, maar de Heere wil, dat we als redelijke menschen leven, en niet onbesuisd doen net als de dieren.”

Otto vouwde zijn handen reeds.

„Danken we nu, moeder, 't is al zoo laat.”

„Jongen, wat heb jij een kippendrift,” plaagde Alida na het dankgebed. „De boer heeft toch gezegd nà 't eten.”

„Nou ja, maar ik wou zoo graag weg.”

„Toe dan maar,” zei moeder. Zij deed Alida nog 'n dikke das onder haar dunne manteltje, en trok de muts over Ali's oortjes. „Loop nu vlug door, dan word je lekker warm. En Otto, gedraag je nu behoortlijk, haal geen onbezonnen streken uit. Je weet, wat we gelezen hebben.”

„Ik ben niet van plan iemand te vermoorden, moeder,” antwoordde Otto lachend.

„Van plan ben je nooit iets kwaads; 't komt er alleen maar van,” waarschuwde moeder.

Alida pakte moeder om den hals. „Nu, dag moes!”

„Dag hoor, allebei.”

Otto stond al in 't portaal-tje. „Dag moeder, ik breng stellig steekjes (aangestoken appelen) mee.”

Bij het hek liep Otto Arie van Delden tegen het lijf.

„Zeg jò, zou ik mee mogen?”

„'k Weet het niet, de boer heeft ons alleen gevraagd.”

„Hè toe, probeer 't voor me. Ik lust zoo graag steekjes.”

Vanmorgen uit school had Otto loopen pochen, dat hij zich vanmiddag dik eten zou aan fijne appelen.

„Noù, je loopt op je eigen beenen, ga maar mee.”

Vlug draafde het drietal over den hardbevoren weg. Spoedig liepen zij in de lange ligusterlaan, tusschen de boomgaarden door, die naar het huis leidde.

Het gezin Gevers zat nog te wachten op de lezing uit den bijbel; er stond een schaal aardappelen op tafel, een schotel uitgebakken spek, en een pan met zoete appelen.

Op kousevoeten liepen de kinderen de gang door, daarna klopte Otto op de keukendeur.

„Binnen,” riep de vrouw.

„Zoo dikkertje,” plaagde de bouwknacht, en hij kneep in Alida's mager wangetje.

„Nou, dikkert,” viel de meid in. „Ik zou je niet graag als varken aan den haak hebben; spek zit er niet aan jou.”

Alida lachte luidkeels.

„Zeg, houden jullie van spek met zoete appelen en aardappelen?” vroeg de boerin.

„Wat graag, vrouw.”

„We hebben pas gegeten,” vertelde Otto. Toch

keek hij begeerig naar de pan vol knapperig spek.

„Een jongen lust altijd nog wel 'n spekpannekoek toe, zei mijn moeder,” merkte de boerin op. „En dan, jullie hebt al weer 'n eind gelooopen.”

Ze liet de appels op de schaal aardappelen glijden, en goot er flink spekvet over.

„Zie zoo, vieze varkens worden niet vet; allemaal uit één schaal.”

„Hier zijn drie vorken,” zei ze lachend.

„Schuif even opzij, Trui. Dan kunnen ze met hun drieën aan den hoek van de tafel staan.”

„O ja, zeg, ik had jullie tweeën toch maar alleen besteld,” zei de boer kwasia ernstig.

„O ja, baas, ik wist niet, of ik ook mocht,” stotterde Arie.

„Ja hoor, 't mag; eten jullie nu maar eerst de schaal leeg, dan zal ik lezen.”

„'t Is goed, dat 't geen zomer is, baas,” zei de knecht guitig. „Dan is er zooveel tijd niet om te tafelen.”

„Nee, net niet. Dan gun ik jullie wel het eten, maar niet den tijd.”

„O, dat is niets, baas. Als u 't eten maar geeft, nemen wij den tijd wel.”

Allen lachten. In den winter viel er zooveel niet te doen op de boerderij. De boer liet maar wat dorschen en hout hakken, en als 't kon de schuren repareren en verven. Zijn volk moest van alle markten thuis zijn; hij was 't zelf ook.

„Nu, jullie kunnen het,” plaagde de boerin eindelijk vol plezier, toen het laatste kruimeltje uit de schaal verdwenen was. „Blijven jullie nu eerbiedig staan, de boer gaat lezen.”

Nu trippelde Otto niet van ongeduld. Hij was op de boerderij. Fijn; hij begon boeren toch wel een leuk vak te vinden. Te eten had je altijd.

„Ziezo,” begon de baas na afloop van het middagmaal, „nou als de wind naar den zolder. Otto kent den weg wel.”

„Dat zal wel waar zijn, baas,” antwoordde Otto. Moeder kocht vroeger altijd winteraardappelen bij den boer, en wanneer moeder over de winterprovisie praten ging, mochten de kinderen meestal mee. De boerin noodigde moeder ook wel eens op visite, en wat genoten Otto en Ali dan van het meegaan naar de weide, als de lui gingen melken; vooral van de warme melk.

„Hierheen, Arie,” riep Otto op een toon van meerderheid. Arie kwam hier voor 't eerst.

In een hoek van den stal stond de ladder, waarmee je naar boven kon klimmen. Een luik dekte het trapgat af, om de koeiendamp van den zolder te houden.

Otto klauterde 't eerst naar boven, achter hem Alida en dan volgde Arie met den baas.

„O, o, o, wat 'n boel appelen!” riep Alida verbaasd. Nooit in haar leven zag zij zulke bergen appelen.

„Ja, 't is een goed appeljaar geweest,” vertelde Gevers voldaan. „'k Heb meer appelen dan peren, maar er begint rot in te komen,” voegde hij er bedenkelijk bij.

„Kijk eens, jongelui, ik heb rekken getimmerd voor de grootsten en mooisten. Nu moet je goed opletten. De grooten, die *heelemaal gaaf* zijn, luister je, *heelemaal gaaf*, gaan op de rekken. Voorzichtig neerleggen, of

je eieren behandelt. De tusschensoorten, óók gave, maar niet zoo groot, doe je in die groote lattenbakken. Ook weer voorzichtig, zeg ik je. De andere gaan in manden, die verkoop ik nu al grif. Alle rotte opzij, wèg, in de mand. De aangestokene weer in een andere mand. En van de steekjes mogen jullie eten, zooveel je wilt. Ik kom natuurlijk telkens eens kijken. Verdeel nu 't werk. Die kleine meid kan de besten wel heel goed op de latten leggen en jullie sorteeren ze. Begrepen?"

„Ja, baas,” riepen alle drie tegelijk. Onder de „preek” zooals Otto het noemde, waren ze al begonnen.

't Was een fijn werkje. Met onverdroten ijver sorteerden de drie kinderen zeker een uur door, telkens happend in een aangestoken appel, die toch wonderfijn smaakte.

Met groote toewijding liep Alida telkens naar den hoek, waar zij met het neerleggen van de appels was begonnen. Zij genoot van het mooie gezicht. 't Stond prachtig, die kleurige appels, groot en dik, naast elkaar.

Arie nam de tweede soort voor zijn rekening, want ook die moesten voorzichtig behandeld worden, en Otto deed altijd een beetje ruw. Otto zorgde voor de derde soort en de „steekjes”. Vol joligheid rolde hij telkens een steekje naar Arie en Alida.

„k Ben zoo dik als een ton van 't eten,” verkondigde Alida eindelijk.

„Nou, mijn koffertje is ook gepakt,” voegde Arie er aan toe, kloppend op zijn buik.

„Ik lust er nog wel tien,” blufte Otto.

Maar 't was niet waar. Ze kregen er alle drie genoeg van.

„Lusten jullie niet meer?” vroeg de boer plagend, terwijl hij kwam kijken.

„Nee, baas, de koffertjes zijn vol,” riep Arie vroolijk.

„Nou, 't gaat goed,” prees de baas. „'t Gaat aardig zoo. Zeg, kleine boonenstaak, je let toch goed op, dat er niets, niets aan de besten mankeert?”

„Alstublieft baas, heusch, ik doe 't secuur,” verzekerde Alida.

„Nou, toe dan maar; je zult wel niet klaarkomen vandaag. Enfin, in de volgende week krijgen jullie vacantie. Dan maar verder, wanneer we er zelf geen tijd voor hebben.”

„We komen dolgraag, baas,” riep Otto. Hij nam een aanloop, buitelde kopje over, en kwam netjes op zijn voeten voor den boer terecht.

Ze lachten alle vier.

„Maar nu aan den slag, de wintermiddag is kort.”

Na het vertrek van den boer scheen Otto's werklust 'n beetje bekoeld te zijn. Hij ging knikkeren met de steekjes en schoot niet erg op.

„Hè Ot, werk nou door,” vermaande Alida gewichtig. „Hoe meer we doen, hoe echter!”

Als antwoord kegelde Otto 'n klein appeltje naar Alida's hoofd; het vieze ding kleefde in Alida's haren.

„Je bent flauw,” keurde Alida af. „Werk nou door.”

Otto lachte. Hij had nog zoo'n klein rot appeltje gevonden. Otto liep naar het raam, en opende dat. Net stond de hofhond bij den hooiberg.

Kets, 't appeltje raakte precies den hondkop.

't Beest blafte flink.

„Hou je bek toch, hond!” snauwde de bouw knecht,

die net met de emmers aan kwam om in den stal te gaan melken.

Otto schulde weg; ging weer zoeken naar iets rots. Daar kwam Trui aan met het bindtouw voor de koeien en het houten zitje in de hand.

Pats, het rotte stukje vekte op Trui's muts.

„Wel jou gemeene jongen,” kijfde Trui. „Is dat werken dat jullie doen?”

„Nou krijgen wij voor jou de schuld!” klaagde Alida. „Als meteen de boer boven komt, zit er voor ons alle drie 'n standje op, flauwerd.”

„Ja, ik vind 't ook vervelend,” stemde Arie in. „Kom toch zoeken!”

Door de planken zoldering heen, hoorde het drietal Trui foeteren tegen den knecht. „'k Zet net 'n schoone muts op. Kijk 's aan allemaal viezigheid. Die apekoppen boven!”

„Ga je met kinderen uit, kom je met kinderen thuis,” zei de knecht wijsgeerig.

„Hoor je 't nou,” fluisterde Alida. Zij hilde bijna. „Wij doen toch ons best!”

Otto, geschrikt, ging weer aan den arbeid, maar zijn rustelooze geest kon zich niet bij dit eentonige werk bepalen. Telkens liep hij naar 't raam, om naar den weg te kijken. Dan weer vond hij de lucht in 't

Westen zoo prachtig of ging hij met de handen aan de dikke haken schommelen, waaraan zijden spek hadden gehangen.

Maar toen de boer boven kwam, sorteerde hij weer even ijverig als Arie en zijn zusje.

„Nou, jullie schieten mooi op. Al die rekken al voll
Veel tweede soort, hé?”

„Nog meer afval, baas, kijk eens hoe voldie mand is.”

„Jullie krijgen er mee naar huis,” beloofde de boer.
„Werk flink door, 't is over een half uur donker hier.”

„De mooie zijn er bijna uit, zie je wel, baas?” vroeg Alida.

„Jammer genoeg,” vond de boer. „'k Wou er wel meer van hebben. 'k Kom straks weer terug om je te waarschuwen, dat je op moet houden.”

Otto maakte een langen neus tegen den baas, terwijl hij de ladder afdaalde.

Alida lachte niet. „Je deed beter om te werken,” oordeelde zij verontwaardigd. „De boer is veel te goed er voor.”

't Leek, of de dalende zon, die nu haar stralen dwars over den zolder wierp, Otto's vroolijke luim aanvuurde.

Hij mikte Alida met stukjes appel, en ook Arie. De laatste antwoordde met een grauw, gooide niet terug, verdiept als hij was in zijn werk.

Hierdoor beschaamd, zocht Otto weer een heele poos vlug en handig uit, 'n beetje gekwetst omdat zijn grapjes geen weerklank vonden.

Eindelijk daalde de zon vurig rood aan den horizon, en de baas riep van beneden uit den koestal: „Stoppen jullie nou maar, kinderen, 't is voor vandaag genoeg.”

Het drietal lachte. Fijn, zoo goed als klaar die heele partij! straks zou de baas wel komen, en hun 'n goeie portie geven.

Otto danste over den zolder heen, sleurde Alida mee in zijn huppelend vaartje. Toen tikte hij Arie aan, die stijf in zijn knieën was van 't op zijn hurken zitten. Hij rees houterig overeind.

Kets, 'n rotte appel schoof langs zijn hoofd; 'n beetje rot slechts aan zijn oor.

„Mis poes,” riep Arie.

„Raak, katje,” rumoerde Otto; weer nam hij een appel op.

„Nou, je laat het,” riep Arie kwaad. „M'n blouse kan toch wel vuil worden.”

Alida keek Otto angstig aan. Zijn oogen tintelden zoo, zijn heele gezicht lachte. Als ie zoo keek, dan was „de geest der baldadigheid,” zooals moeder 't noemde, weer over hem.

„Otto, houd op,” smeekte ze, „moeten er weer ongelukken gebeuren? Kijk, er zit al van dat vieze rot tegen den balk. Wat heb je er toch aan?”

„Oue juffrouw, oue zeurpiet,” schold Otto jolig. „Zie je dat luchtgat, net precies boven het raam? Het is een appel groot en ik mik er een steekje precies doorheen.”

„Waarvoor nou?” vroeg Alida. „Kom, ga mee naar beneden.”

„Eerstmikken,” besloot Otto snel. „Een, twee, drie.” 'n Geluid van rinkelend glas. Otto had niet het luchtgat, maar wel het raampje geraakt; de scherven vielen naar buiten voor den stal.

„O Otto, o Otto,” jammerde Alida.

Daar klonk de booze stem van den boer onder aan de trap. „Wat voeren jullie uit, bengels?”

Niemand antwoordde. Arie *wou* niets zeggen. Alida *durfde* niet.

„Kom naar beneden, en zèg wat je uitgevoerd hebt.”

De kinderen kwamen, Alida 't eerst. Met bevende voetjes stapte ze op de ladder. Zij was zoo zenuwachtig, dat ze mis trapte, en van de ladder sloeg. Gelukkig, de groote sterke boer, wiens hoofd bijna tot den zolder reikte, ving haar op in zijn kloeke armen.

„Huil maar niet, zusje, 't loopt goed af.”

Ali voelde naar haar bril. Ze had dien nog op; wel verschoven.

Daarna verscheen Arie, en 't laatst Otto, met een schuld bewust gezicht.

„Ik heb het ruitje gebroken, baas,” bekende hij beschaamd.

„Zoo, en waardoor?”

„Ik gooide met 'n rotten appel; wou door 't luchtgat mikken.”

„Betalen,” besliste de boer laconiek. „Ik heb 't glas goedkoop en zet zelf in. Maar je kwartje krijg je niet, baldadige rekel!”

Otto ademde wel verlicht. Een kwartje maar, en toch, wat kon moeder dat kwartje goed gebruiken. En dan de schande; wat vergat hij zich weer.

De boerin deed heelemaal niet vriendelijk tegen Otto.

„Je bent en blijft een baldadig kereltje!”

Otto kreeg als de anderen een kop thee met een groote beschuit, maar 't smaakte hem niet. Hij vond 't ellendig, den boel weer verknoeid te hebben.

De boer vulde een mandje met uitschot voor Otto's moeder.

„En jij, vent,” zei hij vriendelijk tegen Arie, „jij blijft zeker ook wel wat?”

„Alsjeblieft baas,” riep Arie. Zijn oogen straalden.

Otto kreeg geen goed woord. De boer ergerde zich blijkbaar vreeselijk over den jongen.

„En nu maar uitgerukt marsch!” riep hij ten slotte. „De zon is onder, 't is zóó donker.”

Niet zoo blij als ze gekomen waren, verliet het drietal de boerderij. 't Was toch jammer, dat breken van die ruit; 't begon zoo mooi dien middag.

„Jouw schuld,” verweet Arie Otto.

Otto schudde nijdig met de mand. Hij moest ook altijd maar ongelukken maken.

Moeder vond het heel verdrietig, dat Otto zoo nijdig keek. „Je moest je liever schamen, Ot,” betoogde zij.

Otto wou 't niet weten, hoe akelig hij het vond. Hij voelde er zoo'n spijt over, zoo'n spijt!

Toen moeder 's avonds nog eens boven kwam, snikte hij het uit. „'k Zal 't nooit meer doen, moeder.”

„Kind,” zei moeder, „je zult nooit je karaktergebreken overwinnen, vòòr je je hart aan den Heere geeft, en Hem bidt, dit te vernieuwen en te heiligen.”

VI.

EEN GESTOORDE FEESTAVOND.

Een twee drie, m'n zusje heet Marie, en als ze geen Maria heet, dan heet ze een twee drie. Vroolijk op de beurt inspringend in het touw, door hun beidjes gedraaid, huppelde Alida met haar vriendinnetje uit school naar huis. Lekker ging het, fijn. Je moest precies op de maat uit de bocht springen, en dan danste Mina van Delden er, al draaiende, in. Niemand kon dat spelletje zoo goed als zij tweeën, alle meisjes keken het tweetal na. Alida paste goed op, dat haar bril niet afviel, haar mooie bril, waardoor zij zooveel beter onderscheiden kon dan vroeger.

Je stond soms doodsangsten uit met Otto, dat ie in wilde pret den bril afgooien zou, per ongeluk natuurlijk. En 's avonds borg Alida haar schat zorgvuldig weg op de beddeplank, zóó, dat Otto den bril er niet achteloos afgooien kon.

„Een twee drie, m'n zusje heet Marie!” schalden de meisjes. Leuk, Mina's zusje heette Marie. Ze had nog 'n heeleboel zusjes en broertjes. Alida zat naast Mina op de Bijbelschool. Lekker, ze hield zooveel van Mina. Prettig, dat moeder haar op de Bijbelschool gedaan had; daar werd 's morgens zoo mooi uit den Bijbel verteld.

„Daar loopt mijn Arie met je broer,” riep Mina opeens, al draaiend. „Willen we hen inhalen? Grootte sprongen doen!”

Het lukte, de huppelende meisjes bereikten de jongens.

„Wacht,” riep Otto, „zullen wij ze?”

In jolige pret pakte hij Alida en Mina het touw af, gooide het eene uiteinde aan Arie toe, het andere hield hij zelf. Toen omsingelden zij de meisjes, zoodat ze tegen elkaar aangetrokken, mee moesten met de hollende jongens.

Alida vond 't wel leutig, maar toch, ze hield haar bril angstig vast: als die maar niet afviel.

„O Ot, hou op, ik word zoo moe als een hond,” riep Mina eindelijk, hijgend. Ze kòn niet meer, van 't draven.

„Hè ja, laat ons nou los,” viel Alida haar bij. „Toe Ot, laat ons los.”

Otto, in zijn overmoedige bui, wou van geen stilstaan weten, ofschoon ook Arie er genoeg van kreeg.

„Laat ons los, of ik word kwaad,” dreigde Mina.

Otto liet los, maar zoo onverwacht, dat de beide meisjes op straat tuimelden.

Mina rees heel verontwaardigd overeind. „M'n moeder wil niet, dat we zoo woest spelen.” Moeder zegt: „Je goed kan toch wel op.”

„Onze moeder wil 't ook niet,” kwam Alida knorrig.

„'t Scheelde maar weinig, of m'n bril was gebroken, en kijk m'n schort eens vuil zijn!”

Otto stoorde zich niet aan de meisjes, trok met een vaartje Arie mee. 't Leek, of de prikkelende vrieswind je nieuw leven instroomde. Wat was de wereld mooi, en wat ging tegenwoordig alles prettig in huis. Moeder nooit meer zoo druk bezig, of vaak uit haar humeur; 's middags altijd warm eten. Hij was het oude vrouwtje grootmoeder gaan noemen, want het kwam door haar, dat alles zoo fijn ging nu.

Op de Bijbelschool vond hij 't ook prettig. Otto sloot vriendschap met Arie van Delden, en kwam veel in zijn huis. Net zoo goed als Alida, die Mientje haar vriendinnetje noemde.

Bij het tuinhekje riep Otto: „Bonjour hoor, vraag je je vader of 't mag vanavond?”

„Vast hoor, dag!”

Fluitend verwijderde zich Arie, dra gevolgd door zijn zusje.

„Wat is die Ot toch 'n ruwe wildebras,” merkte Mientje op.

„Nou ja, toch 'n leukerd. Jij bent zoo'n juffertje ga niet uit den pas.”

„Heelemaal niet,” wees Mina lachend af. „Maar moeder wil dat geravot niet hebben. Zeg Arie, zouden we mogen vanavond?”

„Wel, waarom niet?”

„Nou, we zijn nog nooit een avond op visite daar

geweest. Vader zegt immers altijd, laat Otto maar hier komen, dan heb ik jullie onder m'n opzicht."

"Otto kan zijn verjaardag toch niet bij ons gaan vieren?" beredeneerde Arie.

"Nee, dat kan ook niet. We mogen wel, hoor."

Terwijl Arie en Mina heenliepen, stormde Otto opgewonden het huis in.

"Ze zullen het vragen, moeder, ze zullen 't vragen . . ."

Plots stond Otto stil. Moeder zat te praten met den dominee. Zij kleurde zichtbaar onder Otto's wild binnentreden.

"Kind, gedraag je toch fatsoenlijk; je pet af. Groet dominee behoorlijk."

Otto gehoorzaamde met een gefronst voorhoofd. De dominee kwam natuurlijk weer zeuren over dat doopen. Hij vond 't een vervelende boel.

Na Otto kwam Alida binnen. Zij lachte vriendelijk tegen dominee en gaf hem een hand, bleef toen staan, geleund tegen moeders knie.

"Otto ziet er erg tegenop, dominee," vertelde moeder. "We hebben er samen al zoo veel over gepraat. Als 't in huis gebeuren kon, zou hij 't niet erg vinden. Maar ziet u, in de kerk dat maakt hem verlegen." Met de punt van haar schort veegde moeder de tranen weg uit haar oogen. "Ziet u, als ik bij den Heere gebleven was, had ik mijne kinderen ook aan Hem gegeven, toen ze nog klein waren. De Heere is zoo goed, Hij verdient, dat wij Hem dienen."

Otto kon zijn moeder niet goed zien huilen, hij maakte een beweging van wegloopen.

"Nee, jongen, blijf nu eens hier. Heb je er wel eens

over nagedacht, hoe oneindig veel God je door Z'n doop geeft?"

Otto zweeg onwillig. Maar Alida luisterde met aandacht. 's Avonds ging moeder tegenwoordig heel vroeg naar bed, soms tegelijk met Alida. Dan kroop het meisje lekkertjes in moeders arm en moeder vertelde zooveel van den Heiland van zondaren, die voor ons stierf, en ons toeroept, Hem ons hart te geven. Moeder zei: „O, lieve kind, ik heb er zoo'n spijt van, dat ik den Heere zoolang heb weerstaan, en nu pas eindelijk, eindelijk geluisterd heb naar al Zijne beloften.”

„Ik hoor, dat je vandaag twaalf jaar bent, Otto,” ging dominee voort. „Ik feliciteer je wel, en hoop dat je op zult groeien tot een getuige van Jezus Christus.”

Otto straalde weer. „Ik heb van moeder een mooien bijbel gekregen,” vertelde hij opgewonden; in twee passen stond hij bij de kast, rukte de deur open en kreeg het pakje.

Dominee sloeg den Bijbel open. Moeder had er een tekst in geschreven.

„Want mijn vader en mijne moeder hebben mij verlaten, maar de Heere zal mij aannemen,” las dominee.

„Moeder was 'n beetje in de war,” merkte Otto op. „Dat heb ik vanmorgen al gezegd. We hebben moeder nog.”

„De dood wenkt ieder uur, Otto,” zei moeder mat.

Otto keek moeder aan. Opeens zag hij, hoe mager moeder in den laatsten tijd geworden was. Hare handen, anders rood en dik van zeepsop, lagen nu blank en smal in haar schoot.

„U bent toch niet ziek, moeder?”

Moeder glimlachte weemoedig. „Er gebeurt niets bij geval, Otto, de Heere weet alles, wat over ons komt.”

„Maar dat is toch geen antwoord,” riep Otto heftig.

Toen nam dominee het woord. „Je moeder heeft te hard gewerkt, Otto, en ze is wat uitgeput. Maar de Heere kan haar best beter maken. Bid voor moeder, m'n jongen en doe haar zooveel genoeg als je maar kunt. En 'n prettige avond, hoor. Moeder vertelde, dat je Arie en Mientje van Delden krijgt.”

„Ja, en nog 'n paar buurjongens,” stelde Otto tevreden vast. „We zullen er een fijne fuif van maken.”

Moeder en dominee glimlachten. „'n Kinderhand is gauw gevuld, dominee; ik tracteer op chocolademelk met krentenbroodjes, en we doen 'n spelletje.”

„Toe maar, jongelui, alsof dát al niet heerlijk was.”

Na dominee's vertrek wilde moeder de tafel dekken.

„Waar is grootmoeder?” vroeg Otto haastig.

„Even wachten, ze komt dadelijk.”

„Daar heb je ze al,” jubelde Alida, die eene verrassing verwachtte. „O, wat houdt grootje onder haar schort?”

„Dat zul je eens zien,” riep moeder opgewekt.

Daar stapte buurvrouw het kamertje binnen; zij schoof haar schort weg van het dikke pak.

Tusschen twee borden lag 'n groote stapel pannenkoeken.

„O buurvrouw, o grootje, pannenkoeken!”

„Ja ja, omdat Otto jarig is. Moeder kon de baklucht niet goed velen voor haar borst, ze hoest telkens zoo, en nu heb ik ze klaargemaakt.”

„Fijn,” riep Otto.

„Nou en òf,” voegde Alida er bij, terwijl zij vlug het tafelkleedje uitspreidde, stroop en suiker kreeg, en schoone borden.

„O moeder, wat 'n tractatie!” jubelde Otto.

Hij was het gesprek met den dominee al lang vergeten. Was dat nou een verjaardag! Pannekoeken, spekpannekoeken met stroop!

Moeder at niet veel. Zij genoot van het gelukkige gezicht harer kinderen. Zij wilde niet weten, hoe zwak zij zich in den laatsten tijd voelde, en vertelde de kinderen niet, hoe weinig zij meer verdienen kon, hoe benauwd op haar borst zij het soms had.

Welk een zegen, dat het oude buurvrouwtje als eene moeder voor haar zorgde. Zij had het met de kerk in orde gebracht. Op grootjes aandringen vroeg zij de attestatie op, die altijd nog in haar vroegere woonplaats was. Nu ondervond zij de vriendelijke zorg van de broeders diakenen, die haar iedere week eene kleine toelage gaven, zooveel als zij derven moest door niet meer zoo druk te wasschen.

De boerin liet vanmorgen een zak bloem en een stuk spek brengen voor Otto's verjaardag. Wat zegende God ruim.

„Mientje en Arie zullen wel komen vanavond, moeder,” deelde Otto onder het smullen mee. „We zullen fijn verjaardag vieren.”

„Eén ding, Ot, als je je nu maar rustig houdt,” vermaande moeder. „Je moet nu langzamerhand leeren je zelf 'n beetje te bedwingen: „Wie over zijn geest heerscht, is sterker, dan die een stad inneemt,” zegt Salomo.”

Och, die moeder; Otto lachte. Hij zou wel oppassen.

Lekker verzadigd, buitengewoon in zijn nopjes, sprong Otto dien middag naar school. In de klas zat hij te grinniken en te draaien, en de anderen aan 't lachen te brengen. Gelukkig, dat meester tact en liefde bezat, om hem met 'n guitig woordje aan 't werk te houden. Met 'n jarige moet je 'n beetje geduld hebben, dacht meester.

Als losgelaten honden stormden de jongens dien middag de school uit. Otto haantje de voorste, en omstuwde door 'n vroolijken troep. Van ongeduld kon hij dien avond zijn boterham niet goed wegstrijken.

Omstreeks zes uur kwam Arie met Mientje; zeker niet later verschenen de jongens van Stam, en een paar buurmeisjes van Ali.

Ze zouden halma spelen, domineeren, dammen, en dan had Otto nog 'n kwartetspel over Vaderlandsche geschiedenis, dat ging ook fijn. Hij wist zoo veel van Vaderlandsche geschiedenis; 't was z'n lievelingsvak.

Het werd een prettige avond. Moeder zat in den grooten leunstoel, en deed dapper mee met ganzenborden, kwartetten, of het halmaspel.

Buurvrouwje schonk chocolade, en tracteerde op krentenbrood.

Moeder wilde ook wel eens zingen: „Opent uwen mond, eisch van Mij vrijmoedig,” en „Van U zijn alle dingen, van U, o God, alleen.”

Eenmaal aan den gang, moest ieder een schoolversje opgeven, en zoo wisselde het: „Ik zing er al van een ruitertje koen, maar niet van een ruitter te paard,” af met: „Daar ruischt langs de wolken.”

Buurvrouw schonk weer eens in, om de dorstige kelen nieuwe kracht te geven. Toen zei ze: „Zie-zoo

jongelui, jullie hebben nu alles, ik ga je verlaten."

„Hè buurvrouw, waarom?" vroeg Otto teleurgesteld.

„Ja, zie je, 't is vanavond Bijbellezing, ik mis er niet graag één. Dominee heeft 't over Paulus, zie je, en dat vind ik zoo mooi."

Moeder knikte. Ze zou ook liever gewild hebben, dat 't oude wijfje gebleven was. Maar ze begreep ook, voor wie wegbleef, ging het verband te loor, en dominee besprak zoo boeiend de reizen van Paulus. Buurvrouw vertelde haar iedere week bijna alles over.

Zij vertrok dan ook, en na haar vertrek klonken de stemmen der kinderen weer op.

Otto zette in:

Vraagt men mij hoe zou het komen,
Dat ik zoo van Holland hou
Met zijn bosschen en zijn stroomen
En zijn vaan van rood wit blauw.
Is het hierom, is het daarom,
Dat ik zoo van Holland hou?

En heel het troepje jubelde opgewonden mee:

Is het hierom, is het daarom,
Dat ik zoo van Holland hou?

Het opwindende wijsje viel in den smaak der jonge gasten. Bij ieder versje werd het refrein al luider en luider uitgalmd.

Eindelijk hief Otto een straatdeun aan. De eerste regel zong het troepje dapper mee. Maar toen vond moeder, dat het welletjes was. Vroeger neuriede zij zelve wel eens een straatliedje; sinds hare bekeering tot God, hield ze niet meer van die zinledige, altijd wel heel flauwe deunen.

„Hoor eens,” zoo onderbrak zij den straatdeun, „ophouden nu. We konden beter met z'n allen 'n spelletje doen.”

„We hebben alles al gehad, dominee, halma, dammen en kwartetten,” riep Otto.

„Nou iets voor allemaal tegelijk,” oordeelde moeder.

„We hebben boven nog een vlooienspel staan. Er zijn genoeg „vlooiën” in 't bakje voor ons allen, we zullen ze laten springen.”

„Hè ja, moeder, fijn, zal ik 't doosje krijgen?” vroeg Otto vurig.

„Nee, dat doe ik zelf, jongen. 'k Weet best hoe je bent. Ik weet niet precies waar 't staat, maar 'k vind het toch direct; als jij zoeken moet, ligt de heele la in wanorde.”

Otto en Alida lachten. Ja, zòò was Otto, altijd even ruw en onbehouwen. Maar Otto's glimlach ging toch niet van harte. Hij begon 'n beetje in te zien, hoe leelijk dat onordelijke stond. „Ik zal voorzichtig zoeken, moeder.”

„Nee, blijf jij nu maar bij je gasten,” weerde moeder af.

Terwijl zij naar boven ging, zou Alida nog een kopje chocolaad inschenken.

„Dat drinken jullie dan allemaal uit en dan kunnen de kopjes opzij, anders springen de „vlooiën” er in.”

Moeder bleef even boven. Zij voelde zich vermoeder dan zij weten wilde, van al dat gezang en gebabbel. Heerlijk frisch was het hier. Ze zou hier wel een uur willen blijven als 't kon, maar 't ging niet. Otto's oogen fonkelden zoo vurig, hij sprong daarnet

weer zoo woest kopjeover buiteland over den vloer. 't Zou oppassen zijn.

Beneden kittelde Otto Arie in zijn hals, die Otto daarop joelend bij zijn kraag pakte.

„Niet stoeien,” waarschuwde Alida bezorgd.

„Dat oue zeurpietje,” plaagde Otto.

Alida stond bij de tafel met haar kopje in haar hand, gereed om te gaan zitten.

Een felle zin, om iets heel gek te doen, vloog in Otto op.

Vol plotselingen lust tot baldadigheid, trok hij met een vluggen ruk Alida's stoel achteruit, geen oogenblik nadenkend over den smeerboel, die zijn plagerij veroorzaken kon, want als Alida viel, zou zij natuurlijk den heelen inhoud van haar kopje over haar kleeren krijgen en 't zou mooi zijn, wanneer 't kopje niet brak.

Pats! Alida maakte de beweging van te gaan *zitten*, doch *raakte* geen stoel. Met een smak kwam zij neer op den grond; de chocolaad gutste over haar handjes, en het kopje rolde op den grond.

Een paar buurjongens lachten luide, maar Arie en Mientje schrikten en toonden zich boos. Zij riepen tegelijk: „Hè, hoe flauw, Otto, wat heb je daar nou aan?”

Alida gilte, gilte uit alle macht. „Hè, de chocolaad was zoo heet, m'n handje, m'n hand, en waarom draaien jullie de lamp uit? Moedèr, moedèr. Passen jullie op m'n bril! Moeder, moedèr!”

Otto ontroerde vol heftigen angst.

„Steken jullie nou de lamp aan!” jammerde Alida. „'k Vind het zoo eng in het donker!” Hulpeloos stak zij de bemorste handjes uit.

„Maar de lamp is aan gekke meid, en hier is je bril.”
Otto had den bril opgeraapt, en wou het schreiende
meisje overeind trekken.

„'t Is zoo donker, moeder, moeder!”

Ongerust vloog moeder de trap af. „Wat is er aan
de hand? Ben jij weer bezig, Ot? Wat 'n vuile boel,
wat 'n baldadigheid; kijk eens wat 'n rommel, 't kind
zit vol chocolaad!”

„Kom maar hier, liefje, kom maar bij moeder,” zei
ze zacht tot Alida, die nog midden tusschen de ver-

baasde kinderen op den vloer zat te schreien. „Heb je je bezeerd?”

„O moeder, ik kan u niet zien. Steek de lamp aan!”

„Kun je niet zien, kind?” Moeder heesch Alida overeind. De oogen van het kind stonden wijd open. „Zie je me niet, liefje?”

„Nee moeder, nee, en ik ben zoo nat.”

„Loop als de wind naar een dokter!” beval moeder Otto, met groot verwijt in haar stem. Wat gemeen om den stoel weg te trekken. Zij begreep natuurlijk direct, wat er gebeurd was. Ze hoefde niets te vragen, zag het wel aan Otto's wanhopig schuldig gezicht; de stoel stond nog achter Alida.

„Ik ga met je mee, Ot!” zei Arie meewarig. Wat was dat verschrikkelijk, zoowel voor Alida als voor Otto en zijne moeder. Alida blind! O, nooit, nooit meer iets te kunnen zien. Je moeder niet, de heele wereld niet.

„En jullie gaan natuurlijk naar huis!” begon moeder weer, zich wendend tot de buurkinderen. „Feestvreugde is er heelemaal niet meer.”

De jongens gingen gedrukt henen. Maar Mientje betuigde dapper: „Ik blijf bij u, tot dokter geweest is. Ik zal den boel opruimen.”

Moeder keek Mientje dankbaar aan, terwijl zij Alida, eigenlijk al te groot om schootkindje te zijn, tegen zich aantrok, en Alida's boezelaar losknoopte. „Och, je jurk drijft ook, liefje, wat ben je nat.”

„O moeder, 't ergste is, dat ik niet zien kan,” jammerde Alida.

Mientje kreeg Alida's nachtpon van de beddeplank, en terwijl moeder het bevende meisje uitkleedde, waschte Mientje netjes de kopjes af, ook Alida's kopje,

dat wonder boven wonder heel gebleven was. Was 't kopje maar gebroken en Alida niet blind geworden.

„Het is Otto's schuld,” snikte Alida bedroefd. „Hij is altijd even woest en baldadig, en nu kan ik niets meer zien.”

Moeder zuchtte. „Ik vrees, dat hij in zijn hart vreeselijk veel berouw heeft, kind. Maar 't is heel erg.”

Zij drukte Alida tegen zich aan. „Och, misschien kan dokter je nog wel helpen.”

„Ik vind Otto een akelige jongen,” riep Mientje toornig. „Vader zou hem een pak slaag geven. Je zusje blind te maken.”

Moeder zuchtte nog dieper. Otto had de tucht van een vader gemist; dat was zoo droevig. Vader lachte altijd om Otto's baldadigheid, kon zoo ruw met hem stoeien, dat zij, de moeder, er angstig onder werd, overdacht moeder stil. Ach, ik heb geen toevlucht geweten met de dingen, die mij bezorgd maakten, omdat ik den Heere niet kende.

Nu kende zij Hem, en heel hare ziel verhief zich tot den Heere om hulp, terwijl zij Alida op haar schoot hield. Alida legde het arme blinde hoofdje tegen haar warm gezicht.

In dien tijd repten Otto en Arie zich over den donkeren weg.

„O, ik heb er zoo'n spijt van. Als m'n zusje nou eens blind blijft!”

„'t Zou een ramp zijn. Hoe kom je toch zoo dwaas?”

„Ik weet 't zelf niet. Soms wil ik eens uitdollen, eens uitvallen; 't is net, of er iets kookt van binnen.”

„'n Miserabel verlangen,” keurde Arie af. „M'n vader zegt altijd, je moet zelfbeheersching hebben.”

„Nou ja, jouw vader kon je toch eerst ook niet krijgen, waar hij jou hebben wou,” snauwde Otto zenuwachtig.

„Dat was niet mijn vader zijn schuld,” antwoordde Arie zachtmoedig. „'k Heb er nu spijt genoeg van, dat ik vader 's Zondags zoo geërgerd heb, maar je

kunt alle dingen niet goedmaken. Ik ging dikwijls genoeg toch, terwijl m'n hart klopte.”

„Ik kan dit nooit meer goedmaken,” huilde Otto in grooten angst. Plotseling flitste hem de herinnering aan buurvrouws waarschuwing door zijn hoofd: „Er zijn dingen, die *niet* goed te maken zijn met geld, Otto.”

Eer zij het wisten, zoo hard hadden de jongens gelopen, stonden Otto en Arie voor het huis van den

dokter. De dienstbode opende haastig op hun heftig gebel.

„O juffrouw, is dokter thuis? M'n zusje is blind geworden.”

„Van wie komen jullie?”

„Van vrouw Kalma, op den Achterweg, juffrouw.”

„Ja, dokter is niet thuis; hij kan ieder oogenblik komen. Willen jullie wachten?”

O neen, niet wachten. Otto haakte er naar, weer terug te gaan. Wie weet, kon Alida weer zien; wie weet, was 't niet zoo erg!

„Als dokter maar vast komt, vanavond nog.”

Daar snorde de auto van dokter net aan. De jonge man sprong er vlug uit. „Wat is er te doen?” vroeg hij haastig.

„O dokter, zus is blind geworden. Wilt u gauw komen?”

„Jij bent er een van vrouw Kalma op den Achterweg. Stap maar gauw in, dan rij je mee terug. Hoe komt dat zoo? Heeft dat mensch nog niet genoeg met haar zwakke, uitgeputte lichaam?” vroeg dokter, terwijl hij gas gaf en 't stuurwiel draaide.

In een auto zitten, hoe vurig hadden de jongens steeds naar zoo iets verlangd. Zoo fijn over de wegen te vliegen. Maar hoe zacht zij veerden op de breede kussens, en hoe snel de auto voortwielde, zij genoten toch niet. Angst over Alida pijnde.

„Hoe komt het?” vroeg dokter weer. „Kwam dat zoo opeens?”

„Ik, ik trok den stoel achter m'n zusje weg. Ze viel plat op den grond zittend, ze was op eens blind.”

Dokter floot tusschen de tanden en zei niets. 't Lag

niet op zijn weg, den jongen een standje te maken. Trouwens, uit 't beven van Otto's stem bemerkte hij wel, hoe bitter de jongen leed in zelfbeschuldiging.

Binnen een paar minuten beschenen de heldere zoeklichten den Achterweg, waarop Otto woonde. De auto stond stil, en dokter sprong er uit. Hij zette den motor af en gooide er een tochtdeken over, want de wind blies fel en de motor was heet.

Daarna naar binnen. Moeder rees overeind, terwijl dokter binnenkwam, en nam Alida bij de hand.

„Kom maar eens hier, kindje; kom eens bij dokter.”

Dokter bekeek Alida's oogen, streek over haar gloeiend hoofdje, voelde haar pols.

„Ja, zie je, vrouw Kalma, zoiets gebeurt meer. Je kunt er nog niets van zeggen. Mij dunkt, dat je het verstandigst doet, morgen met haar naar de ooglijders-kliniek in Utrecht te gaan. Als er iemand iets aan kan doen, dan gebeurt het *daar*.”

„Maar wat is dat, strijkt u 't vaantje?”

Moeder wankelde, viel neer in den leunstoel, bewusteloos.

Als een reddende engel verscheen in dit oogenblik het oude buurvrouwje in de deuropening. Goedsmoeds kwam zij uit de Bijbellezing, en verschrikte danig bij het zien van dokters auto.

„Help even, moedertje, help eens; we zullen haar in bed leggen. Otto, pas op je zusje.”

„Wat is hier gebeurd, dokter?” vroeg het goede buurvrouwje.

„Otto heeft den stoel onder Alida uitgetrokken,” fluisterde Arie, „en nu is Alida blind, en haar moeder schrok zich half dood.”

„Ja, zeg dat wel, half dood,” zei dokter, Arie's woorden gebruikend. „De stumper heeft heusch niet veel meer nodig.”

Samen met het buurvrouwtje, legde dokter Otto's moeder in bed. Zij lag daar bewegingloos, de kleeren losgemaakt.

„Ik kom morgen terug,” beloofde dokter. „Ik neem Otto mee in mijn auto, dan kan ie twee drankjes meenemen voor moeder en kind. Vooruit, jongen, stap vast in de auto.”

In het portaalte fluisterde dokter buurvrouw toe: „Dat wordt eene langdurige geschiedenis, voor allebei. De vrouw is totaal uitgeput, ze heeft koorts van den schrik, en dat meisje, nou, als het nog terechtkomt, dan duurt het een poos.”

Zonder woorden zat Otto naast den dokter aan het stuur. Het zoeklicht wierp grillige schijnsels langs de boomstammen en over de naakte tuinen en ledige wegen. 't Leek, of je in een tooverwereld voortstooft.

Maar boven alle gedachten in zijn bewogen jongenshart steeg de wroeging en de angst uit.

M'n zusje blind, en 't is mijn schuld.

Arie van Delden had de auto nagestaard, tot die uit het gezicht verdween. Toen liep hij naar binnen om zijn zusje te halen, die nog met schoone kopjes scharrelde.

Alida lag naast moeder in bed, al maar huilend.

Gedrukt gingen Arie en Mientje heen.

„Ik begrijp niet, dat je vriendje met Otto kan zijn,” viel Mientje uit onder het naar huis gaan. „Hij doet net, of ie niet wijs is soms. Ze noemen hem hier in de buurt niet voor niemendal: „baldadige Otto”.”

„Ik zou niet graag in zijn plaats wezen,” antwoordde Arie zacht. „Geloof nou maar, dat Otto ’t tellendig vindt.”

„Dat verdient hij,” betuigde Mientje verontwaardigd.

Haar moeder vernam met groot meegevoel, wat er gebeurd was. Zij bestrafte Mientje, omdat zij zoo leelijk over Otto deed. „De duivel pakt iemand altijd op zijn zwakste punt, Mieneke. Wij vallen het meest in onze lievelingszonde. Die heeft Otto, die heb — jij en ik ook.”

„Laten we den Heere liever bidden voor alle drie,” voegde vader er bij.

„Zou je er nog niet even heengaan, vrouw?” vroeg vader. „Misschien is er hulp noodig.”

„O ja, graag. Zorg jij dan, dat de kinderen in bed komen.”

Vader knikte.

Toen Arie een poos later neerknielde om zijn avondgebed te doen, dacht hij aan Otto.

Ook Mientje deed het.

Vader zei daarnet: „We kunnen elkaar geen grooter dienst bewijzen, dan voor elkander te bidden.”

Arie vond het zoo heel jammer, want als Otto niet zoo gek deed, was ’t toch ’n aardige kameraad.

VII.

EEN BANGE NACHT EN MORGEN.

Na het vertrek van vrouw Van Delden, bleef Otto alleen met het oude moedertje bij de twee zieken.

„Ga maar gerust naar bed, Otto,” zei buurvrouw.

„Ze slapen allebei. Ik blijf in den grooten leunstoel zitten.”

„Moet u dan niet slapen, grootje?”

„Wel neen, kind. 'k Heb in mijn leven al zooveel geslapen,” zei ze in een goedbedoelde poging Otto op te vroolijken.

„Ja, maar ik ga toch niet naar boven,” besloot Otto.

„Haal dan 'n paar dekens, en spreid een kermisbed op den vloer,” raadde buurvrouw.

„Ja, dat kan wel.” Otto besteeg langzaam het zoldertrapje, om moeder en zusje niet wakker te maken. Toch kraakte de trap, en toen Otto, beladen met beddegoed, in de kamer terugkeerde, zat moeder over-eind in bed, met 'n vurigen koortsgloed op het gelaat.

„M'n kindje, m'n kindje, ben je nu blind?” jammerde zij, en viel achterover.

„Stt. Stt.,” wenkte buurvrouw, „moeder ijlt.”

Weer vloog moeder op. „Ga nu weg, ik moet aan de wasch . . . kind, ik kom nooit klaar . . . Otto, gooi zoo woest niet met dat heete water. Je zult je branden . . . o, o, ik heb me al gebrand. Ik ben zoo heet.”

Opnieuw zakte moeder opzij, met de handen op Alida's hoofdje. 't Kind ontwaakte, sloeg hulpeloos met de handjes. „Moeder, moeder!”

„Ze moet uit de bedstee,” besloot buurvrouw.

„Toe, Otto, probeer jij Ali er uit te krijgen.”

„Kom maar hier, zus, kom maar hier, moeder is ziek.”

„Ik kan niet zien,” gilte Alida nog slaapdronken, „steken jullie de lamp aan.”

„'t Is licht in de kamer, Alietje,” fluisterde Otto. „Toe, zusje, kom er uit.”

Onbeholpen kroop het meisje uit bed. Zij rilde van kou, zoo tusschen die heete dekens uit.

„Leg haar maar in het hoekje op den grond,” gebood buurvrouw. „Blijf jij op, want ik voorzie dat ik wel hulp noodig zal hebben vannacht.”

Otto bracht zusje, teer als eene moeder, op het vlug gespreide legertje. Zijn hart deed pijn, o, 't leek wel, of er iets brandde van binnen. Otto kon welschreien, als hij naar zijn hulpeloos zusje keek, dat maar hilde, hilde: „Ik kan niet zien.”

Tegen twaalf uur viel Alida eindelijk weer in slaap, zeker van vermoeienis, want stil was het allesbehalve in de kamer geweest. Moeder ijldde, al harder, met tusschenpoozen van uitgeput neerliggen. En wat zij uitstootte, sneed Otto door zijn ziel, alsof glas hem in de vingers sneed.

Moeder praatte alles door elkaar. Over Otto's baldadigheid, over haar man, die zonder God gestorven was, over den nood van haar eigen ziel, over het tobben om rond te komen, over Otto's onwil om zich te laten doopen; alles door elkaar, onsamenvattend. Maar Otto was al groot genoeg om te begrijpen hoe veel moeder geleden had, en vooral welk een zorg hij moeder gegeven had.

„O Heere, wil U 't me als 't U belieft vergeven, alles wat ik tegen moeder misdeed,” bad Otto zonder de handen te vouwen en de oogen te sluiten.

Tegen één uur begon moeder zoo wild te doen, dat het oude buurvrouwtje haar niet meer alleen houden kon. Nadat zij uitgeput weer was neergevallen, stuurde buurvrouw Otto naar Van Delden.

„Vraag, of de juffrouw direct komt, Otto. En draaf

jij dan door naar den dokter; zeg, dat moeder zoo schrikkelijk ijlt, wat we doen moeten."

Daar liep Otto den kouden, donkeren December-nacht in. De duisternis was zoo groot, dat hij buiten den lichtval van hun raam gekomen, geen plek voor zijn voeten kon zien. Dieper en donkerder beangstigde hem de angstnacht van zijn hart.

Wanhopig schreiend, bonkte Otto bij Van Delden op de deur. Arie's vader opende het zolderraampje, en keek uit.

„O, Van Delden, of de juffrouw komt, moeder is zoo naar."

„We komen allebei," riep Van Delden terug. „Op slag!"

Otto wachtte niet, stapte in de donkerheid voort, naar den dokter. De felle wind sneed door zijn dunne blouse; zoo maar, zonder jas, liep hij weg. O, wat duurde die tocht lang. Kwam er nooit een eind aan den langen weg?

Terwijl hij behoedzaam voortschreed, bang tegen een boom te botsen, of in een greppel te loopen, bad hij voortdurend: „O God, help ons toch; ik wil alles doen wat U wilt. Ik zal me laten doopen, ik zal me bekeeren, ik zal alles goed doen. Nooit meer wild en woest zijn. Ik zal tegen m'n gebreken strijden. O Heere, help me toch. Ik zal alles, alles heusch doen wat U wilt. Als moeder en zus maar beter mogen worden."

Gelukkig, hij naderde het huis van den dokter. Onder de boomen uit onderscheidde Otto het ijzeren hekje. Nu den tuin in; zenuwachtig drukte de jongen op de nachtschel.

Uit de spreekbuis naast de deur, klonk een stem: „Wie daar?”

„Otto Kalma, m'nheer, moeder doet zoo wild.”

„Wachten,” klonk het in den nacht.

Wachten, hier in de duisternis; Otto trappelde van ongeduld, angst en koude.

Eindelijk. In de autogarage plots licht! Dokter kon natuurlijk uit zijn huis in de garage komen. De deuren sloegen naar buiten open; de motor ronkte reeds.

„Pas er op,” riep dokter.

Otto stapte op de stoep van het huis; de auto gleed naar buiten.

„Stap er maar in, jochie,” stond dokter vriendelijk toe. Hij knipte het licht in de garage uit, en sloot de deuren.

„O ja, doe jij het hek even open, en sluit het dan weer achter ons,” beval dokter.

Otto deed het, vol onzegbaren angst om moeder.

„Kom nu maar hier, en vertel 's wat,” gebod dokter.

Otto kon niet praten, zoo klapperden zijn tanden.

„O dokter, als moeder maar weer beter wordt, dan wil ik alles voor God doen,” jammerde hij.

„Ja jongen, we zijn tegenover God net als tegen de menschen. Als 't kwaad er is, willen we wel goed. Net als wanneer je een verdiend pak slaag krijgt. Maar als 't leed vegeten is, is God ook vergeten.”

„O neen, dokter, heusch niet.”

Dokter draaide aan 't stuurrad, bij een bocht.

„God wil ook niet gediend worden uit angst, kind. God verlangt onze *liefde*.”

„O dokter, ik deed moeder en zusje zooveel kwaad,” huilde Otto.

„Ja, kind, de zonde is een booze meester, maar de Heere is sterker.”

„Zou moeder en zus nog beter kunnen worden?”

„Bij den Heere is alles mogelijk, jongen. Bij Hem zijn uitkomsten tegen den dood.”

O, met welk een eerbiedige bewondering zag Otto in dien nacht, in die snel voortglijdende auto, op tegen den dokter.

Zoo'n jonge, zoo'n knappe, zoo'n vrome man. Als je God echt vreesde, was je toch wel te benijden.

Zij waren er. De zoeklichten beschenen nu met witte lange strepen den rechten Achterweg.

Dokter sprong er vlug uit, en zette af. „Gooi de deken over den motor, jongen, eer je binnenkomt.”

De zieke wilde juist in groote opgewondenheid het bed verlaten, toen dokter binnenkwam. Zijne tegenwoordigheid scheen plots door Otto's moeder bemerkt te worden. Zij viel neer, en liet zich zonder tegenpartelen een spuitje toedienen, dat bedarende werking had.

Dokter had ook nog een fleschje medicijnen bij zich. Hij beduidde aan Otto en het oude vrouwtje, hoe en wanneer moeder innemen moest.

Dokter keek ook naar Alida, die onrustig sliep op het kermisbedje.

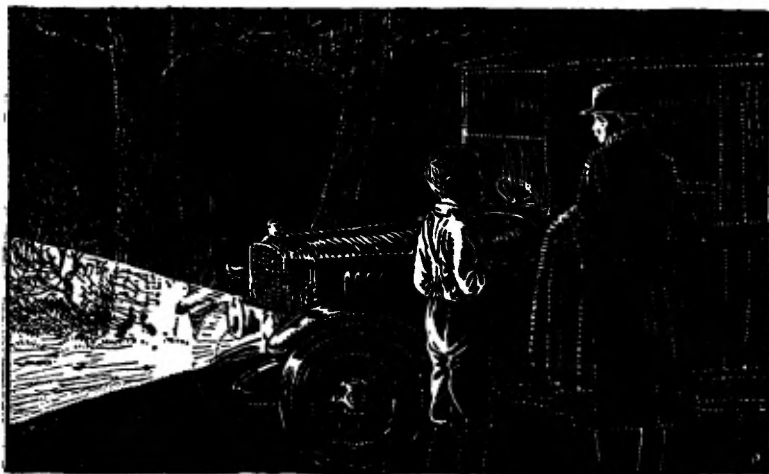
„Wij weten niet wat te doen, dokter,” zei juffrouw Van Delden. „Het oude buurtje houdt 't niet vol, en mijn man moet naar 't werk, en ik naar huis met mijn groote gezin.”

„Ik zal in 't voorbijgaan de zuster van het Witte Kruis opbellen,” beloofde dokter. „En dan zal het beste zijn, dat zij morgen in den loop van den dag

allebei naar Utrecht gaan naar het Academisch Ziekenhuis. Alida moest toch, en nu is 't voor moeder ook vereischte."

„Maar wie maakt dat in orde, dokter?" vroeg buurvrouw.

„O, dat doe ik, met alle genoegen. Ik heb veel sympathie voor dat brave weduwvrouwtje. Ik telefo-

neer, zodra 't postkantoor open is, met den burgemeester en met Utrecht."

„Je kunt er op rekenen. Straks heb je de verpleegster en tegen elf uur zeker de ziekenauto uit Utrecht."

Met een vriendelijken groet vertrok de dokter. Otto liet hem uit tot aan 't hekje.

„Dokter," vroeg hij angstig, „dokter, moet moeder heusch weg en Alida?"

„Ja, m'n jongen, 't is het beste voor allemaal."

„Zou moeder nog beter worden, dokter?”

„Wie God aanroept in den nood, vindt Zijn gunst oneindig groot,” antwoordde dokter, terwijl hij de deken, die Otto gediensig van den motor weggenomen had, aannam en in de coupé wierp. „Ga vlug naar binnen, jochie, 't is koud.”

Flap! De autodeur klapte dicht en de wagen reed, voorafgegaan door de witte lichtlinten, den Achterweg af.

Wie Hem aanroept in den nood, vindt Zijn gunst oneindig groot, zei dokter. Maar de Heere hoort mij niet, de Heere zal mij niet verhooren, want ik ben immers baldadige Otto. God is boos op me; ik heb immers mijn zusje blind gemaakt.

Moedeloos trad hij moeders ziekvertrek weer binnen. Juffrouw Van Delden ging heen, haar man kwam haar halen, en 't oude vrouwtje leunde doodmoe tegende tafel.

Moeder lag nu rustig; eng rustig vond Otto, en Alida sliep.

De jongen viel neer op een stoel. „Grootje, gaat u maar in den leunstoel zitten, ik blijf toch wakker en zal wel opletten.”

Het oude vrouwtje deed het. In de kamer heerschte stilte; je hoorde alleen het suizen van het gaslicht en het zachte zuchten van de zieken.

Otto liet zijn hoofd op zijne handen leunen. O, welk een ongewone nacht. Verschrikkelijk na zoo'n blijden verjaardag!

Op een hoekje van de tafel lag zijn verjaarsgeschenk van moeder nog, zijn bijbel, los in het papier.

Otto trok het heilige boek naar zich toe, en las met brandende oogen moeders inschrift.

„Want mijn vader en mijn moeder hebben mij verlaten, maar de Heere zal mij aannemen.”

Moeder weg straks. Otto's oogen liepen over van tranen. Vader dood, moeder weg, Ali weg. En de Heere zou hem *niet* aannemen. Dat wilde God niet doen, want hij deed telkens weer hetzelfde kwaad. Honderdmaal vermaande moeder hem. Telkens gebeurden er kleine ongelukjes. Buurvrouw zei het wel: „D'r kunnen dingen gebeuren, die door geen geld goedgeemaakt kunnen worden.” Hier was 't nu. Zijn hart was boos, vreeselijk boos. Moeder zei, je moet 'n nieuw hart hebben; je moet dat oude booze hart aan den Heere geven, dan reinigt en heiligt Hij dat.

Och, Otto begreep 't niet. Hij had toch wel eens gezegd: „Heere, ik wil U mijn hart geven,” en dan kroop telkens toch weer die oude lust tot baldadigheid op. En nog veel meer booze dingen kwamen er bij. Ongehoorzaamheid, en zitten draaien in de kerk en niet zijn vragen leeren voor de catechisatie. De Heere wou zijn hart niet hebben, dacht Otto ten slotte wanhopig.

Moeder zat weer overeind. Otto lei haar zachtjes weer op het kussen. „Lieve, lieve moeder,” stamelde hij.

Moeder opende haar oogen. Zij keek of zij slaapdrongen was. „Otto, lieve jongen, *mijn* lieve jongen.”

Nu verloor zij het bewustzijn weer. Nog stond Otto bij de bedstee, toen de verpleegster van het Witte Kruis binnenkwam.

Rustig ontdeed zij zich van mantel en hoed, en toen begaf zij zich naar de bedstede.

„O zuster, bent u er al?” vroeg Otto verrast. Hij vond het heerlijk, de zuster te zien. Het was zoo be-

nauwend met die zieken en dat oude, slaperige vrouwtje alleen.

„Ja, m'n jongen, dokter heeft me uit m'n bed gebeld. Hij hield niet op met bellen, tot ik het raam openschoof en vroeg wat er was.”

Weer rees moeder op. Nu wilder en forscher dan zoeven. Otto bewonderde de zuster. Wat deed zij lief en toch stevig met moeder. Zij was eene forsche, sterke vrouw, die iets mannelijks over zich had. En toch, 't leek, of haar handen streelden terwijl hare oogen dwongen.

Otto stond doodsbleek bij de tafel, terwijl hij hakkelend vertelde hoe de ellende hier aangekomen was.

„En nu moet moeder en Ali weg,” snikte hij.

„Och, lieve kind, bid tot den Heere. De psalmist zegt: Mijn vader en mijne moeder hebben me verlaten, maar de Heere zal mij aannemen.”

„Mij niet, zuster,” stamelde Otto, „'t is alles mijn schuld.”

„Jou ook, jongen. God vergeeft, en de Middelaar leeft.”

Meer zei de zuster niet. Moeder en Alida eischten al haar aandacht. Ook grootje, die zij met een zacht lijntje naar huis wilde hebben.

„Toe Otto, zet een ketel water op het gas. Heb je een kruik hier?”

„O ja, zuster.” Otto maakte vaak een warme kruik voor moeder.

„Nu dan, geef 't ouë wijfje 'n warme kruik mee, en breng jij haar even weg, jongen,” gebod de zuster.

Toen dekte zij de blootgewoelde Alida warmpjes toe; daarna ijelde moeder weer.

Otto volgde zorgzaam zusters bevelen op, min of meer verlicht door hare vriendelijke woorden. O, hij kon iets doen, iets doen voor moeder.

Hij zou wel alles voor den Heere willen doen, als ie maar wist wät en als God hem dan zijne zonde vergeven wilde.

Nadat hij buurvrouw in haar huisje had gebracht, keerde hij tot de zuster terug.

„Jij bent 'n handige vent,“ prees zij. „Toe, ga nu koffie zetten, en pook de kachel op, dan help je me.“

O, wat vond Otto dat heerlijk. Kon zuster maar hier blijven, dan hoefde moeder niet weg.

Hij opperde dat verlangen ook.

Zuster schudde haar hoofd. „'t Kan niet, kind, 't kan niet. Je weet, ik ga van den eenen zieke op den anderen hier. Mijn werk roept me niet in één gezin. Er zijn veel zieken in 't dorp. Daarbij, zusje moet operatief behandeld worden waarschijnlijk. In ieder geval onder observatie van een oogarts zijn, en je moeder moet ook geregeld verzorgd worden.“

Otto wist niet goed, wat observatie beteekende. Wel, dat zijn vonnis nu geteekend was; moeder en Ali weg. Waarheen moest hij? Alleen in huis, Otto rilde er van.

Intusschen blauwde het morgenlicht tegen het gezakte rolgordijn. Buiten hoorde je gerucht van voorbijrollende wagens, en haastig voortstappende menschen.

De zuster draaide de lamp uit, en liet Otto het gordijn optrekken. Aan het hek stond Arie; hij had niet durven kloppen, bang de zieken te storen. Nu floot hij net.

Otto wenkte zijn vriendje.

„Hoe is 't?” vroeg Arie gedempt, toen Otto de deur opende.

„Moeder moet weg . . .” Otto's woorden stokten.

„En jij, waar moet jij heen?”

„Ik weet het niet . . .”

„Ik hoorde net vader tegen moeder zeggen, die jongen moet maar bij ons komen.”

Otto zuchtte. Bij vreemden! Maar hij zei mat: „Aardig van je vader.”

Zij stonden nog te praten, terwijl een troep jongens joelend passeerde. De veldwachter hield een jongen bij zijn arm.

„O, dat is Piet, die altijd appels gapt,” wist Arie.

Otto antwoordde niets. De jongens en meisjes volgden, trippelend van kou en pret, den veldwachter met Piet, al zingend hun schamplied:

En waarom heb je dit gedaan?
En waarom heb je dat gedaan?
En als je 't nou niet had gedaan,
Dan had je niet gehad!

Otto voelde dit spotvers als een steek in zijn geweten. Menigmaal deed hij mee aan dat gehoon. Wanneer er een jongen in een sloot was gevallen, of een pak slaag kreeg op straat van zijn vader of den veldwachter.

Nu trof het liedje hem. O, als hij 't nu niet had gedaan, dan was dat heel erge niet gebeurd.

Nog peinsde hij, rillend van kou en ellende, toen boer Gevers het hek opende en op de deur toetrad.

„Zoo, m'n jongen. Ik heb van den dokter gehoord, hoe 't hier staat. Je bent weer bezig geweest, hé?”

Nu hield Otto het niet weer; hij barstte in tranen uit. „Gevers, wees niet harder dan God,” vermaande de zuster. „Als er één berouw heeft, is 't Otto.”

De jongen had de zuster wel om den hals willen vliegen.

Het gezicht van den boer verzachtte merkbaar. „God zegt, wie zijn zonde belijdt en laat, zal barmhartigheid verkrijgen,” sprak hij welwillend. „Ik meen het goed met je, Otto, dat weet je wel. Daarom kom ik zoo gauw hier. Mijn vrouw en ik dachten, dat het 't beste wàs, wanneer jij je intrek bij ons naamt tijdens moeders ziekte, dan kan je je boterham verdienen.”

„Wel Otto, wat zeg je daarvan?” vroeg de zuster. Als antwoord lei Otto zijn hand in die van den boer. Spreken kon hij niet; hij was altijd graag op de boerderij geweest.

„Kom aan, dat is dus afgesproken,” kwam de boer hartelijk. „Kan ik de zuster nog met 't een of ander van dienst zijn?”

„Ga je mee naar school, Ot?” vroeg Arie.

De boer antwoordde voor den jongen. „Welneen, Otto blijft hier, tot, tot . . .”

Hij kon de fatale woorden „zijn moeder weggaat” niet uitspreken, de sterke boer voelde zijn hartbewogen.

De zieke woelde weer veel onrustiger om en om.

„Het praten om haar heen is slecht voor de vrouw,” oordeelde de zuster.

„Dan ga ik maar,” besliste de boer. „Is er iemand, om de patiënt in de auto te helpen?”

„O ja, Gevers, de chauffeur. En er komen natuurlijk 'n paar zusters mee. We zijn dat sjouwen gewend.”

„Tot vanmiddag,” zei de boer tot Otto. „Wees

maar flink, vent. God blijft bij je moeder en bij jou."

Na het vertrek van den boer, wilde de zuster dat Otto iets eten zou. De jongen kon het brood niet door zijn keel krijgen, al trachtte hij de brokken met slokken koffie weg te spoelen.

Tenslotte vond zuster, dat Alida nu gewekt en aangekleed moest worden. Zij zelve zou voor de zieke zorgen.

Otto deed het, teer als een moeder. Al zijn ruwheid verloor hij in dien bangen nacht. Alida, reeds 'n beetje gewend aan de duisternis, liet zich wasschen en kleeden, luisterde intusschen angstig naar moeders ijlen.

„Moeder is ziek, Ali. Jullie gaan straks samen weg naar het ziekenhuis."

„Samen met moeder! O, heerlijk!" Toen zweeg ze gedrukt. „En jij dan, Ot, ga je ook mee?"

„Ik ben toch niet ziek," trachtte Otto luchtig te verklaren, maar 't lukte niet; zijn stem trilde.

„Otto moet toch mee, nietwaar, zuster?" Otto had Alida verteld, dat de Witte-Kruiszuster moeder op-paste.

„Otto gaat naar de boerderij van Gevers, totdat jullie allebei beter zijn," deelde zuster mee. „Hij zal het daar wät goed hebben."

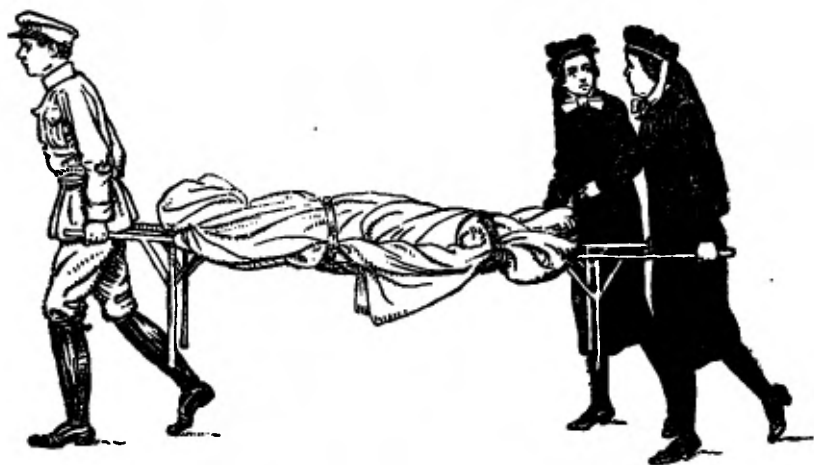
„Ja hoor, bêst, zuster." Weer trilde Otto's stem.

„Och, Ottie, blijf je nu alleen? Ik ben niet boos meer Otto." Zij kustte haar broertje innig.

Alida wilde in moeders bed zitten tot de ziekenauto kwam. Zuster liet het niet toe.

„Blijf jij nou dicht bij Otto, zeg Ali," vroeg zij lief. Kon Otto haar maar bezighouden, een beetje afleiden.

't Kind kreeg afleiding genoeg. Buurvrouw keerde

terug, na 'n paar uur slapens. Juffrouw Van Delden en nog een paar burens kwamen afscheid nemen. Intusschen zat Alida weer lusteloos op Otto's knieën, haar hoofd tegen zijn blouse. Haar krullen had Otto niet uitgekamd kunnen krijgen.

De zuster slaakte een zucht van verlichting, toen de groote ziekenauto voorreed. Twee verpleegsters droegen een brancard (draagbaar), door den chauffeur uit de auto gehaald.

Otto beet zich de lippen aan bloed om niet te schreeuwen, terwijl de zusters moeder uit de bedstede lichtten en op den brancard legden. Moeder kreeg dikke dekens over zich heen; één deken zat als een kap om moeders vuurrood gezicht.

Toen wonden zij breede zeelen om den brancard en moeder heen; o, moeder leek net zoo'n mummie, waarvan hij de afbeelding wel eens had gezien.

Moeder lag bewusteloos; gelukkig maar. Otto vond het verschrikkelijk.

Daar ging moeder, langs 'n haag buurvrouwen heen, die in het voortuintje stonden. De chauffeur aan het bovineind, twee zusters aan het beneden-eind van de draagbaar.

„Och, 't is net of ze al dood is,” riep een jonge meid.

„Hou je mond, dwaas,” snauwde 'n ander. „Zie je dan Ot niet?”

Otto volgde; Alida tusschen de zuster en hem in aan een hand. Hij zag hoe de brancard handig in de auto werd gezet, en de zuster hem wenkte.

„Stap nu in, kereltje, met dat meisje.”

„Neen, hij gaat niet mee,” besliste de zuster.

„Dag, dag! lieve Otto.” Alida pakte Otto om den hals. „Ik ben niet boos meer, Otto. Dag, dag!”

Otto keek in de auto. Net een kamertje, gordijntjes voor de ruiten. Hij begreep eigenlijk niet, hoe hij in het groote leed, dat over hem kwam, daarop nog kon letten.

Hij zag 't nu eenmaal. Moeder onzichtbaar onder de dekens, zusje naast de verpleegster, met die sterke ziekenhuisgeur in haar kleeren.

„Mag ik een klein eindje meerijden,” smeekte hij; „'n klein eindje maar, alstublieft?”

De zusters, geroerd door Otto's droefheid, knikten.

„Tot den straatweg dan!”

Otto stapte in. Op de bank was slechts plaats voor drie personen. Hij leunde in den hoek, terwijl de chauffeur de auto sloot.

Daar ging het nu. 't Leek 'n booze droom. Otto zou wel wakker worden, en merken dat er niets waar was van al die ellende.

Maar 't was waar. De chauffeur remde: „Rijksstraatweg, zuster.”

„Nu moet je weg, kereltje,” zei de oudste vriendelijk. „Je moogt moeder nog even zien.” Zij sloeg de deken weg, moeder lag wakker.

„Dag moeder, dag lieve, lieve moeder.”

De vrouw begreep niets, wou vragen, ze hoorde Otto Ali kussen, dag zus zeggen.

Eer ze goed wist wat er gebeurde, sloeg zuster de deken weer over haar gezicht voor den tocht; de chauffeur had het portier geopend.

Otto sprong er uit, suf van verdriet. Eer de jongen het merkte, zette de chauffeur weer aan; suizend schoof de auto heen.

Daar ging moeder nu, en Alida. Hij bleef alleen.

En smartelijk dreunde het door zijn arm gewond jongenshart: „Mijn vader en mijne moeder hebben mij verlaten!” „Maar de Heere zal mij aannemen,” zei Otto er niet bij.

De liefde tot moeder en zusje overheerschte in zijn hart. „O God, wilt U mij als het U belijft mijne zonde vergeven? Wilt U moeder en Ali beter maken?” bad hij.

VIII.

BIJ DEN BOER.

Ondanks de winterkou liep Otto langzaam over den weg met zijn kussensloop, waarin zijn kleeren en boeken lagen, onder den arm. Sinds het breken van de ruit, had Otto de boerderij van Gevers niet betreden. Hij zag nóg het ontevreden, afkeurende gezicht van de boerin vóór zich.

Nu zou hij dáár gaan wonen, hij moest er blijven, en 't oude buurvrouwtje zei zoeven, hij behoorde er blij mee te zijn.

Blij? O, wat vond hij het daarnet akelig en rommelig in moeders huisje! Juffrouw Van Delden zette net de matrassen uit de bedstede, en buurvrouw zocht in de kast naar bederfelijke eetwaren. Zij vond 'n stukje boter, 'n paar sneedjes spek en een half brood, nog 'n paar beschuitjes over van de fuif van gisteravond, en een kannetje chocolademelk.

Zijn verjaardagsfeestje! 't Was net, of de avond van gisteren reeds weken achter hem lag, na dien langen nacht vol narigheid en angst.

„Wil je er nog iets van, Otto?” vroeg het grootje. „Anders neem ik 't mee. Wat bederven kan, moet weg; 't zou goor worden. De deur blijft nu een poosje toe.”

Eten! Otto kon wel huilen.

„Ik zal de dekens op zolder uithangen,” zei juffrouw Van Delden, „en Otto's matras uit het ledikant zetten.”

„Ja, dat is goed,” antwoordde buurvrouw.

Zij had Otto een kussensloop gegeven, afgetrokken van moeders hoofdkussen.

„Zie je, Otto, stop nu hier je Zondagsche kleeren in en wat je verder mee wilt nemen naar den boer.”

Met sloome voeten was Otto de trap opgeklimmen. Op den zolder redderde juffrouw Van Delden den beddenboel.

’t Was maar ’n beetje, wat Otto mee te nemen had. Dik in ’t ondergoed zat hij niet. „Een in de wasch, een aan je lijf, een in de kast van alles,” zei moeder wel eens lachend. „Net genoeg hebben we, meer niet.”

Veel boeken bezat Otto evenmin. Enkele Zondagschoolboekjes van Gerdes, en een paar van Hoogenbirk. Zijn psalmboekje en dan, ja, moeders Bijbel. Och, die lieve, lieve moeder. Weer waren de tranen in Otto’s oogen gesprongen. O, daar had je zusjes kerstboekjes; zou ze die nooit, nooit meer kunnen lezen?

En nu bevond Otto zich op weg naar den boer. Kijk, daar stond Trui in den moestuin. Zij sneed boerekool. Lekker, dacht Otto opeens, boerekool met worst.

Tegelijk schaamde hij zich over dien inval. Moet je aan eten denken, als je moeder en je zusje weg zijn door jouw schuld?

In de keuken hing een warme geur van zuurkool met spek. De tafel stond gedekt, de boerin morrelde in het fornuis met de pook.

Zij rees overeind, toen Otto klopte. De jongen zag het door het kleine deurruitje.

O, gelukkig, zij keek vriendelijk terwijl zij zijn blonde jongenshoofd zag.

„Dag vrouw,” groette Otto bedeesd.

„Dag m’n jongen.”

Het standje, dat hij verwacht had, bleef uit. Zij wist toch wel, dat hij Alida blind gemaakt had.

„Ben je daar, kind? Je lust wel koffie, hé?”

De boerin wachtte niet op ja of neen, schonk een groote kom vol: lekkere room ging er in.

Nergens dronk je lekkerder koffie dan bij vrouw Gevers.

„Toe, drink uit, zet je sloop maar neer. En vertel me eens, hoe was 't, toen moeder wegging?”

Otto kon niet antwoorden, zette de kom neer.

„Nu, je vertelt het later wel, hé?”

„En jongen, drink je koffie uit. Zeg dan eens tegen den baas, dat 't twaalf uur is, dan kan 't volk weg, en roep Trui; we gaan eten.”

Otto gehoorzaamde. Van den dorschvloer klonk het doffe vlegelgeklep. Daar was de boer zeker.

'n Oogenblik later ging 't volk heen; 'n groet, „eet smakelijk!” beantwoord met „'tzelfde,” langs het keukenraam werpend.

Otto at meer, dan hij van plan was. 't Eten smaakte lekker, en de arme jongen had sinds het ongeval niets gegeten. Zijn gezonde natuur nam de overhand.

Aan tafel werd weinig gesproken. Niemand, die over Otto's verdriet wilde praten. Allen zagen den jongen met deernis aan.

Alleen, na het eten, las de baas: Psalm 27.

Wat las de boer toch mooi; hoe ernstig klonk dat: „Een ding heb ik van den Heere begeerd, dat zal ik zoeken: dat ik alle de dagen mijns levens mocht wonen in het huis des Heeren.”

Otto dacht plots aan zijne weigering om zich te laten doopen. O, wat deed hij er moeder een verdriet

mee. Hij wist wel wat dat „wonen in Gods huis” be-
teekende, dat was: „bij de kerk des Heeren behooren.”

„Heere, hoor mijn stem als ik roep. Wees mij ge-
nadig, en antwoord mij,” las de boer.

Daarna Otto's tekst. „Mijn vader en mijne moeder
hebben mij verlaten, maar de Heere zal mij aannemen.
Heere, leer mij Uwen weg en leid mij in het rechte pad.”

Aan het einde dat mooie slot: „Wacht op den
Heere, ja, wacht op den Heere.”

Otto voelde zich zoo ellendig en wanhopig niet
meer. Hij mocht toch om vergeving bidden.

't Was Woensdagmiddag, dus geen school. Otto
drentelde na het eten achter den boer aan, die keek
naar het werk der dorschers, in den varkensstal de
dieren voerde, en den grooten dikken stier in zijn
nauw hok eens op den ruigen kop klopte en tusschen
de horens aaide. Daarna ging hij timmeren in de
wagenloods; de vrouw moest een nieuwen afdruiptak
hebben, vertelde hij. En onder dat samen scharrelen,
ontsloot Otto zijn hart voor den ouderen man.

Hij vond zelf die wilde, baldadige buien later zoo
naar. Maar hij dolde zoo graag, en dacht dan nergens
anders om in zijn pretmaken. Ook over den doop. Zie
je, hij zag er zoo tegen op, maar om moeder te
plezieren, wou hij 't nu wel doen.

„Of de Heere moeder en zusje zou willen genezen
en hen nog beter zou willen maken?”

De boer, weer opgehouden met timmeren, en naar
den stal gegaan, om naar een koe die een kalf moest
geven, te kijken, stond naast Otto in den warmen,
witten koeiendamp. 't Leek wel, of 't mistte in den
stal vol snuivend, nu en dan trappelend vee. 't Was

er broeierig warm ; een lantaarn, 't werd dààr al donker, wierp een roodig schijnsel.

„Ja, m'n jongen,” zei de boer langzaam, na nog even een trekje aan zijn pijp gedaan te hebben, „ja, m'n jongen, we hebben allemaal te strijden met onze karakterzonden. Maar God kent ons” Weer 'n

trekje. „Hij heeft ons lief, en slaat nooit uit moedwil” Weer 'n trekje. „Je hebt wat te leeren”

De boer klopte een koe liefkoozend op haar nek

„Wat de Doop betreft, *jij* doet God geen dienst met je te laten doopen, maar God dient *jou* genade toe, zie je.” Weer 'n trekje. „Beterschap van moeder en Ali? God weet het.”

„Zie je, ons leven is soms net 'n mist, 'n damp net als hier in den stal. 't Is alles nat, vochtig, schemerig. Maar God is licht. Hij vergist zich nooit, Hij hoort ons.”

Toen joeg er plots een frissche windvlaag door den stal. Trui opende de deur, met de emmers in de hand.

„Melkenstijd, baas. De vrouw wacht eerst met de thee.”

Otto haalde ruimer adem, toen hij achter den boer de keuken binnentrad. God hoort.

Hij zou den Heere bidden om vergeving, om beterschap, om kracht tegen de zonde.

Na de thee nam de boerin Otto mee naar boven. In een hoek van den zolder lag een klein kamertje afgeschut. Onder het schuine dak stond een smal ledikant met lekkere wollen dekens. Uit het raam kon je de heele ligusterlaan naar den weg afkijken. Een roodgestreept kleedje lag op den bruingeverfden vloer voor het bed.

Op de glimmend gewreven latafel zag Otto het portret van een klein jongetje, niet ouder dan een jaar of acht.

„Zie je, Otto,” sprak de boerin, „dit is jouw kamertje nu; m'n jongen sliep hier. O, al jaren, lange jaren geleden. Ik verloor m'n lieve kind door onachtzaamheid van de melkmeid, die nam hem mee naar de wei, en hij kreeg een zonnesteek.”

De boerin hield het portretje in haar hand. „Mijn Jan had nu al groot en getrouwd kunnen zijn.”

Otto luisterde gespannen.

„Ja, dat schepsel had erg spijt over het gebeurde,” vertelde de boerin, in pijnlijke herinnering. „Maar God heeft me tot Hem gebracht met m'n verdriet.”

Otto maakte zelf de toepassing. Zij troostten hem min of meer, de woorden van de vrouw.

„Nu doe je maar, of je hier heelemaal thuis bent,” zei toen de boerin hartelijk. „Je kussensloop met je bulletjes ligt hier. Je hangt je goed op, legt je onderkleeren in het kastje, en die la is voor allerlei dingetjes, hoor.” Zij streelde over Otto's blonden bol, en trok hem tegen zich aan.

„O vrouw Gevers!” 't Was alles wat Otto zeggen kon. Maar in die weinige woorden lag een wereld van dank.

Zij ging naar beneden in den schemer, en Otto, alleen gebleven, bad ernstig tot den Heere.

IX.

MOEDER EN ALIDA.

O, wat reed die spoortrein tergend langzaam! Iederen keer ophouden, en dan weer 'n poosje vooruit! Otto wilde wel, dat hij vliegen kon. O, dan zou hij in een wip bij moeder zijn.

Otto ging moeder bezoeken! Al vloog de spoortrein over den weg, Otto dacht, dat zij een sukkeldrafje maakte; eer langzamer dan vlugger reed. Ongeduldig keek hij uit over de stralende winterwereld; de witte hobbelachtige heide, soms net gegolfd met ribbels sneeuw alsof ze water was. Dan suisde de trein weer door een kaal bosch; wat kon je er nu ver in doorzien. Otto kende er ieder paadje. Over het voetbal-

veld zag je de jongens hollen, in 'n wip voorbij; hier had je 't Jachthuis, weg weer.

Gelukkig, nu zou de trein 'n poosje er van door gaan, de vele stopplaatsen van Otto's languitgerekt dorp had ie gehad.

Naar moeder! Naar Ali! Hoe heerlijk. Met welk een vurig verlangen haakte Otto naar dezen dag. Hij zou al veel eerder zijn gegaan, indien de boer hem niet had tegengehouden. Otto bezat immers geen geld. Hij kòn niet gaan, wanneer de boer hem geen reisgeld gaf.

„Je hebt er niets aan, ventje,” zei de boer tot tweemaal toe, terugkomend van een tocht naar Utrecht. „Ik mocht ook niet bij moeder. Dokter vond, dat elk opwindend bezoek vermeden moest worden. En Alida mag ook geen kennissen zien. Ze wordt behandeld, zit nu in een donkere kamer en is heel tevreden. Dokter is bang, dat ze schreien zal en dat is slecht voor de genezing.”

Maar nu hield de dorpsdokter vanmorgen stil met z'n auto voor de boerderij, en kwam Otto de blijde tijding brengen: „Je moogt ze allebei bezoeken vandaag, kereltje, allebei. Ik moest gisteren in Utrecht zijn, en heb je moeder bezocht. Ze is bij kennis, maar heel zwak, en Ali gaat vooruit.”

Nu 't gèld nog. O, als de boer dat maar voorschieten wilde. Hij zou er al zijn boeken wel voor willen verkoopen.

De boer was Otto reeds voorgekomen. „Hoor eens, Otto, je hebt me prachtig geholpen, terwijl Jan zijn wintervacantie had; je kunt waarlijk al melken, en nu had ik gedacht je vijftig cents per week te betalen. Hier heb je dus een gulden, vent.”

„Maar boer, ik krijg hier toch alles. De kost en huisvesting, dan verdien ik toch niets meer.”

Gevers lachte hartelijk. „Pak aan, jongen, 't is je gegund. In de hoop, dat 't niet je laatste verdienste op de boerderij is.”

Otto begreep den boer. Hij wist, dat Gevers hem graag in zijn beroep opleiden wilde. Een zoon bezaten zij tweeën niet, en Gevers werd al een jaartje ouder.

De boer zou 't prettig vinden, de boerderij in Otto's handen te zien, als hij zelf het werk niet meer aan kon.

Otto wilde nu wel. Hij begon boeren een mooi vak te vinden. Wie een boer dom schold, was zelf dom. Wat had je een kennis noodig om te boeren. Van vee, van zaden en gewassen, van den grond, van werktuigen, zelfs van bouwen, metselen en timmeren. Otto wilde heel graag de leerling van zoo'n knappen, gewieksten kerel als boer Gevers worden.

Dan wist Otto nog iets, om moeder gelukkig te maken. Zoodra moeder beter was en teruggekeerd in haar huisje, zou Otto zich laten doopen. 't Heele dorp had over hem gepraat na het ongeluk met Alida; de menschen keken hem aan. Wat gaf hij er nu om, om aangekeken te worden in de kerk, de lui deden het tòch nù op straat.

Maar de diepste reden voor Otto's gewilligheid tot den Heiligen Doop, lag toch ergens anders.

In den stal bij de koeien op den dag van moeders vertrek waren de woorden van den boer: „de doop is een zegen, jij doet God geen dienst met je te laten doopen, maar de Heere geeft jou genade,” in Otto's hart gevallen. O, zooveel malen hoorde hij hetzelfde.

Gods zegen liet Otto koud, nu droeg dat zaad vrucht voor den Hemel.

Op een stillen Zondagavond, toen de boerin op 't erf paste, omdat alle hens naar de kerk was, had Otto de vrouw gezelschap gehouden. Er stond een zieke koe in den stal op welke gelet moest worden.

Toen hadden zij samen het Doopsformulier gelezen, en de vrouw had het Otto zoo heel duidelijk verklaard. Otto liep zoo gedrukt over de *gevolgen* van zijne baldadigheid, meer nog over die baldadigheid zelf; hij voelde er iets van, dat hij een groot zondaar tegenover God was.

En nu verklaarde God in den Doop, dat Christus ook hem, Otto, wasschen wilde in Zijn bloed; dat God hem alle zonden vergeven wilde.

Zoo dwars Otto geweest was, zoo begeerig werd hij nu. 't Zou heerlijk zijn als de dominee danken zou, dat God hem in genade had aangenomen. Dan zou hij een teeken hebben, dat de Heere hem heusch die erge zonde vergeven had.

O, dit alles had Otto reeds dagen lang overdacht in de stille uren op Gevers boerderij. Je kreeg er van die rustige karweitjes, hout hakken, melken, karnen, waarbij je gedachten overal heen konden vliegen.

Arie kwam dikwijls, hij mocht komen; soms stoeiden zij weer samen, als vòòr het ongeval, maar toch, er was iets veranderd in Otto's hart. Hij begeerde ernstig zijne baldadigheid af te leeren.

Heerlijk, wat zou moeder blij zijn! o, wat had Otto moeder een boel te vertellen. Van moeder zou hij naar Alida gaan. Het ooglijdersgesticht zou hij best vinden! Fijn, hen beiden te zien. Otto keek met welgevallen naar

het rieten koffertje vòòr hem. De boerin stopte dat vol heerlijke blozende bellefleuren. „Dan hebben de andere patiënten ook wat,” zei ze zorgend.

En op het koffertje lag 'n reuzen bos hulst; de mooiste takken mocht Otto afsnijden, prachtig dat glimmende donkergroen, waaronder de roode bessen schitterden, frisch en fleurig.

O, o, was hij maar bij moeder.

De trein floot, ja waarlijk, Otto zag Utrechts toren in de verte, de huizenblokken, grenzend aan de weiden en de tuinen, net speelgoed.

Nog 'n poosje, de eerste huizen schoven voorbij. 't Station, o heerlijk, de rem trilde, de trein stond.

Otto pakte reeds voor het stilhouden zijn schatten op; in den wagen zaten weinig menschen, toch zorgde Otto vooraan op het balcon te staan.

Nu naar moeder, naar moeder! Otto drong bij de controle om toch maar vlug weg te kunnen hollen. Vroolijk liep hij het Buurtstation uit.

Eenmaal beneden, verraste de drukte den jongen. De boer zei: „Rechtsaf, de stille straat door, den singel op.” Otto zag geen stille straat op den weg voor hem, links water en een tunnel, waardoor auto's met de rapste snelheid heenvlogen, rechts winkels en nog eens winkels, waarvoor veel menschen drentelden of wel voorbij jachtten.

Een agent wees Otto den weg. „Je hadt op 't groote station moeten blijven. Enfin, vooruit maar en den eersten hoek den besten om.”

Otto deed het. Over het water zag hij op het plein de menschen koopend en kijkend op de kerstboomenmarkt.

Deze week Kerstfeest, heerlijk.

Toch verdonkerde opeens verdriet en berouw Otto's geluksstemming. Wanneer er niets gebeurd was, zou moeder thuis geweest zijn en Alida nog kunnen zien.

O, Otto zag op den tijd vòòr moeders heengaan terug als de genotrijkste van zijn leven. Moeder thuis, haar lief gezicht te zien, wanneer je uit school kwam. En als 't nu nog maar terecht kwam met Alida's oogen.

Onbewust verlangzaamde Otto zijn stap. Moeder was niet boos op hem, dat wist hij zeker. Maar o, dat bedroefde gezichtje van moeder, zooals zij daar zat in den leunstoel met Ali tegen zich aan.

Eindelijk stond Otto voor het groote Ziekenhuis. Op vertoon van zijn spoorkaartje zou hij toegang hebben, zei dokter. Otto moest maar zeggen, dat dokter Schooneveld hem stuurde. Dat deed hij dan ook, en de portier liet den jongen dadelijk naar boven gaan.

„Rechtuit, linksaf, twee hoog, zaal 58.”

Eerst moest hij zien, wat in dat koffertje zat. „Ja hoor, dat mag.”

't Leek Otto, of hij in een andere wereld verkeerde. Wat rook het hier aardig, zoo'n apotheeklucht overal. In de lange stille gangen ontmoette hij nu en dan een zuster. Wat waren die trappen breed; de liftkooi suisde Otto voorbij. Achter het spiegelglas zag hij een brancard met 'n zieke, 'n paar zusters er bij. Zoo lag moeder ook, toen zij wegging. De jongen huiverde. Hoe ellendig was 't toen! 'n Gevoel van beklemming overviel Otto. Wat zou moeder zich alleen voelen onder al die vreemde menschen en in zoo'n groote zaal.

Hij zag zoo'n wijde ruimte, toen de deur net openkierde en een zuster een zieke op een rolstoel naar binnen duwde. Wat keek dat vrouwtje naar zijn mooie hulst! Arme moeder, o, kon hij maar bij haar blijven.

Twee hoog aan het einde van die lichte breede gang, vond Otto no. 58; bedeesd klopte hij aan. Er verscheen niemand. Nog eens, 't duurde een poosje; men hoorde hem niet. Dan maar aan den deurknop rammelen; geen gehoor. Nu opende Otto de deur voorzichtig. Hij stond in een portaalje. Rechts een klein keukentje, op een aanrecht kopjes en fleschjes. Weer klopte Otto bescheiden. Binnen ritselde licht gerinkel met kopjes.

Nu doe ik de deur open, besloot Otto, zijn geduld verliezend. Hier *is* moeder, ik *weet* het.

Otto stond in de deuropening. Zijn oogen zochten de bedden af, allemaal oude vrouwtjes met paarse jakken aan en witte mutsjes op. Neen, hij ontdekte moeder niet.

De verpleegster trad op hem toe, van de tafel af waar zij kopjes in elkaar zette.

„Ik heb geklopt, zuster,” verontschuldigde Otto zich.

„Niet gehoord, vent, bij wie moet je zijn?”

„Bij moeder, Kalma”

„Otto!”

Van het verste bed, dicht bij het raam, klonk die blijde uitroep.

„O moeder, o moeder!”

Otto had wel naar het bed toe willen vliegen, maar wat liep je hier akelig op dien bruinen gladden vloer, in de eene hand zijn bos hulst, in de andere het koffertje.

O, dat oude witgemutste vrouwtje was moeder!

Eer hij 't wist, hing Otto aan moeders hals.

„O moeder, ik heb zoo verlangd. Ik vind het zoo naar, dat ik u in het Ziekenhuis heb gebracht.”

„Och lieverd, er gebeurt toch niets bij geval. Moeder was al lang niet goed; je wist het niet. Eén druppel doet den beker dan overloopen.”

„O moeder, wat ziet u er oud uit.”

„'t Komt door die muts,” vertelde moeder. „Hier naast me ligt een meisje van zestien jaar; die ziet er toch ook uit als een oud vrouwtje.”

Ja, Otto merkte 't nu wel. 't Hinderde niet, hij zat bij moeder, bij moeder.

„En hoe gaat het jou?” vroeg moeder met Otto's hand in de hare. „Best zei dokter gisteren.”

„Ja, moeder, wel goed. Maar toch, bij u is 't veel, veel heerlijker. Ze zijn allebei goed, hoor moeder, dat niet, de boerin is een schat. Maar ziet u”

Otto kon 't niet goed uitleggen. Moeder vatte wel, wat haar zoontje zeggen wilde.

„O moeder, en Alida? Zou zij beter worden?”

„Dokter denkt van ja. Niet heelemaal zie je, dat niet. We hebben hier 'n lieve zuster. Als ze gaat wandelen, doet ze me vaak het plezier aan het oog-ziekenhuis naar Ali te vernemen. Ze zit niet meer in eene donkere kamer. Dokter zei gisteren ook, dat 't vooruitging met Alida.”

Otto vond 't heerlijk, moeders lieve stem weer te hooren. O, wat zou hij juichen als ze weer terugkwam. Wat zou hij zijn best doen moeder nooit, nooit meer verdriet te doen.

„Wanneer komt u thuis, moeder?” vroeg Otto verlangend.

„Nog niet, m'n jongen. Zeker nog veertien dagen zei dokter.”

Veertien dagen; Otto's oogen straalden.

„Zou u dan weer heelemaal beter zijn, moes?”

„Nu, *heelemaal*, neen dat niet. Maar zie je, zoodra je over de ziekte heen bent, moet je hier weg. Opknappen kan thuis gebeuren.”

Otto merkte den zorgentrek niet, opmoeders mager gezicht. Zij kon zeker over veertien dagen nog niet werken. Dokter zei, je hebt zeker nog wel een rustkuur van zes weken noodig.

„Omoeder, 't hindert niets, als u nog zwak blijft, ik zal alles, alles voor u doen. Zou Ali dan ook thuis komen?”

„Misschien wel, kind.” Moeders hand beefde.

„Heerlijk, fijn, moeder. En kijk u eens,” zei Otto, terwijl hij bedrijvig het riempje van het koffertje los gespte. „Kijk eens, appelen van den boer. Zijn ze niet prachtig? Ik heb ze allemaal zelf glimmend gewreven. Ruik u eens. En zacht zijn ze, zacht! De grootste helft is voor u, de rest voor Ali.”

De zuster, die net voorbijging, lachte. „Nou, dat is wat moois,” prees zij.

„Voor u met z'n allen,” kwam Otto blij. „Voor heel de zaal.”

„En zulke mooie hulst,” bewonderde zuster.

„Allemaal voor moeder,” verkondigde Otto.

„Zullen we de zaal met die hulst versieren?” vroeg de zuster. „Een paar takken op tafel, en dan om ieder voeteneinde een takje aan 't ledikant. Doen?”

„O, fijn.” Otto's oogen glinsterden.

„Je moogt het zelf doen, jongen. Hier heb je een klosje garen, bind de takken maar netjes vast.”

Ledikant na ledikant kreeg een beurt. Iedere zieke lachte tegen den aardigen, blijden jongen, en toen hij op ieder bed nog een appel mocht leggen, steeg zijn geluk ten top.

De zuster wist wel wat ze deed, met Otto 'n oogenblik bezigheid te geven. Moeder beefde van ontroering en moeheid, moest even rusten.

Na een half uurtje kwam Otto klaar met zijn uitdeeling van weldaden; moeder zat weer overeind en keek Otto vol liefde aan.

Rustig zat Otto naast haar, telkens streelde zijn bruine jongenshand moeders gezicht of handen.

„Moeder,” vertelde hij zacht, „ik wil boer worden, ik mag met April bij den boer komen.”

'n Lachje verhelderde moeders teer gezicht.

„O kind, dat is een geluk. De boer was tevreden over je, vertelde dokter.”

„Ja, moeder,” en nu daalde Otto's stem tot gefluister. „Ik wil me laten doopen. 'k Vind het wel prettig. Want zie je, moeder”

Otto zocht naar woorden. Hij kon ze niet vinden. In een schemeruurtje, alleen met moeder, zou hij 't kunnen uitleggen, dat hij zoo'n berouw over zijn zonden voelde, en nu wist dat de Heere hem alles wilde vergeven.

„Doe je 't om mij te plezieren?” vroeg moeder zacht.

„Dat ook, moes, maar niet alleen. Zie je, moeder . . . Ik weet wel, dat ik u veel verdriet heb aangedaan, den Heere ook, enne enne”

Moeder begreep alles. „Je wil je niet alleen laten doopen om mij 'n plezier te doen, niet om God iets te geven, maar je voelt dat je den Heere Jezus tot vergeving van zonden noodig hebt, is 't niet, vent?”

Otto knikte, kneep moeder in de handen.

„O moeder, de vrouw is zoo goed, ze heeft me er alles, alles van verteld, en ik wil nu wel gedoopt worden.”

In de gang klonk een gonggetingel. Nog eens, en nog eens.

„'t Istijd om heen te gaan, m'n jongen,” waarschuwde de verpleegster, naderbij komend. „Moeder knapt op, hoor, ze knapt op. Wel zeker, binnen drie weken is ze thuis.”

Otto sloeg beide armen om moeders hals.

„Dag moeder. Ik zal u schrijven, hoe 't bij Alida was. Dag moes.”

De jongen sloot het mandje weer, en trok den riem aan. Zus behoefde geen hulst, zei dokter, ze kon toch nog niet goed zien.

„Dag Ot, dag vent, dag m'n lieve jongen!”

Daar ging hij, voetje voor voetje, op den bruinen parketvloer. Andere zieken knikten den vriendelijken, leuken jongen dankbaar toe.

„Dag moeder,” riep hij nog eens bij de deur.

Moeder zwaaide met haar arm. Otto wist niet, hoe moede zij neerviel in de kussens, zoodra de deur achter hem was gesloten.

Hij kon wel gillen van blijdschap. Allebei weer naar huis binnenkort.

Een groote teleurstelling wachtte Otto in het oogziekenhuis. Patiëntje Kalma mocht nog geen bezoek hebben. Maar zij ging vooruit, verzekerde de pleegzuster. We moeten alleen oppassen, dat ze niet gaat huilen. Ze is nu o zoo tevreden.

Otto liet de appelen achter voor zus. Het was spijtig. Maar gelukkig, zij genas toch, zij genas!

Met een vroolijk hart begaf Otto zich weer naar den trein. Welk een geluk, ze zouden allebei thuis komen, allebei.

De trein zat nu vol. Otto vond een puntje van de bank, het leege koffertje zette hij op de knieën.

Hij kon wel schreeuwen van blijdschap. O, hoe vurig had Otto gebeden om beterschap voor moeder en zus, en nu verhoorde God.

Otto nam zich voor in zijn verder leven den Heere trouw te dienen.

X.

UIT ZWAKHEID IN ZONDE VALLEN.

In wilde onstuimige blijdschap was Otto na zijn bezoek aan moeder, de boerderij van Gevers opgehold.

„Ze wordt beter, ze wordt beter!” riep hij hijgend, zwaaiend met het ledige rieten koffertje. „Moeder komt misschien over veertien dagen thuis.”

„Heerlijk,” zei de boerin, met de karn in de hand even stilhoudend. „Heerlijk, jongen, dank er God voor.”

Wild en vroolijk nam hij de karn uit de handen van de boerin. „Laat u maar staan, ik zal karnen.”

„Zeker met je Zondagsche goed aan. Ga je eerst maar verkleeden,” zei de boerin lachend. „Maar wees voorzichtig, je bent zoo opgewonden; maak geen ongelukken.”

„O nee, als u 't karnen maar laat staan!”

Otto vloog de ladder op, o wee, hij stapte mis; als een slingeraap hing hij aan de trede, achter de ladder; met opzet maakte hij een zwaai.

„Jongen dan toch, je zult je hals breken.”

Met een nieuwen zwaai bereikte Otto weer een vaste laddertrede.

De boerin hoorde hem boven stappen, zingen, rumoeren in zijn groote blijheid.

't Was of er iets drukkends gebroken was in den jongen, nu hij wist, dat de gevolgen van zijne baldadigheid minder erg waren dan hij vreesde. O gelukkig, hij ademde lichter. Hij mocht weer lachen, dat durfde Otto niet in de laatste weken.

De boerin schudde bezorgd het hoofd. 'n Lieve jongen vond zij Otto. Gewillig, ijverig, vroolijk, gehoorzaam en leergierig. O, hij bezat zooveel deugden. Maar wanneer die wilde woeligheid over hem kwam, die baldadige lust om allerlei dwaasheid uit te halen, dan was de boerin bang voor den jongen. Ze wist niet, wat hij verzon. Een boer had zooveel te zorgen; voor de dieren, voor de veiligheid, voor het gewas. En zoo'n jongen kan zooveel vernielen.

„Otto,” vermaande zij vriendelijk, toen hij naar beneden was gegleden langs de ladder, „wees nu 'n beetje bedaard. Je hebt toch werkelijk genoeg geleerd.”

„O ja, vrouw,” kwam hij ongeduldig. Hij nam de karn van haar over, doch hanteerde het hout zoo heftig, dat het schuim door de gaten vloog.

„Kalmer, Otto,” waarschuwde de boerin strenger. „Denk om je kleeren.” Toen zacht: „Vertel me eens, hoe was 't met moeder?”

„O best, ze knapt fijn op, vrouw. En ze was zoo blij met de appelen. Bij Ali mocht ik niet, 'k heb ze de kleinste helft van de appelen gegeven. En ik mocht van de zuster alle bedden versieren.”

„Bij je moeder zeker, want je zegt net dat je niet bij zus mocht.”

„Ja, bij moeder!” Met een vroolijke tinteling in de levendige oogen keek Otto de boerin aan, meteen duchtig karnend.

„Wat zei moeder van 't doopen, Ot?”

„O, dat vond ze ook fijn.”

't Schuim van de melk vloog Otto in zijn gezicht en over het jak van de boerin.

„Wacht, Ot, 'k gooi er nog wat kokend water bij.”

Otto hield even op. Daarna karnde hij weer met alle macht, blij zijn liedje uitgalmend.

Intusschen kwam de boer de keuken binnen.

Otto zag hem door het ruitje in de deur tusschen de keuken en het boenhok, waar hij karnde.

De boerin praatte ernstig met den boer. Otto merkte het wel. Waarover? Over moeder? Ze werd nu toch beter.

„Hij vermoedt niets,” zei de boerin zacht.

„Nee, hoe zou hij,” antwoordde haar man. „Maar dokter zei vanmorgen, de vrouw moet over een week of drie weg. Ze is over de crisis heen, en wat dan? Ze is zeker dan nog te zwak om te werken. Vrouw Kalma zal naar een herstellingsoord moeten. Wie zal dat betalen?”

„Je kon het bij diakenen probeeren, man.”

„Tja, maar die zitten ook op zware lasten. Midden in den winter, en veel armen.”

„Konden wij ze maar bergen, man.”

„Tja, kunnen wel, ruimte genoeg. Maar die vrouw kan geen ladder beklimmen 's avonds.”

„In onze voorkamer dan?”

„Zou jij je voorkamer willen opgeven voor een zieke?” vroeg de boer ongelovig. „En dan nog, 't is hier 's morgens om vijf uur al herrie. Je hoort de pomp van den koelbak knarsen, gepraat en geschreeuw van de fabriekslui die om de melk komen. Er is hier geen rust voor een zwak mensch.”

„Dat is waar,” gaf de boerin toe. „Laten we dat nu maar afwachten; ze is nog niet uit het Ziekenhuis.

Otto is door 't dolle heen. Hoor maar eens.”

De jongen jubelde zijn hoogste liedje weer uit.

De boerin tikte tegen de ruit. „Theedrinken, Otto.”

Daar kwam de jongen. Levenslust in de stralende kijkers. Even de poes in zijn ooren blazen, daarna stoeien met den hond, die hem kwasi beet en grommend over den bengel heensprong.

Met hun beiden rolden zij voor den bouw knecht zijn voeten, die net uit den stal kwam.

„Ik kan wel zien, dat je moeder beter wordt,” zei Trui, die het fornuis oppoekte.

Otto ging zitten, ruiter te paard op den stoel; de leuning vóór. Zijn schaterlach stak de anderen aan.

„Jō, lach als je overreden wordt,” riep de bouw knecht, „je lijkt wel niet wijs.”

„Ik lach nu m'n moeder thuis komt,” juichte Otto.

Ondanks zijn wilde buien hield iedereen op de boerderij toch van den oolijken knaap.

„Als je maar bedaard bent onder het melken,”

gromde de boer. „Je kletst me te veel onder het melken. dan geven de dieren niet.”

„Ik zal zoet zijn, boer,” beloofde Otto met grappigen ernst.

Otto gedroeg zich dan ook uitstekend in de dagen die kwamen. Eerst vierden zij het liefelijke Kerstfeest. De boerin hield van geen kerstboomen; allemaal heidensche gebruiken, oordeelde zij. Ook op de Zondagsschool prijkte geen versierde boom. 't Leidt allemaal onze gedachten maar van den Heiland af. Je denkt meer om de feestgeschenken en de lichtjes, dan om den geboren Jezus.

Toch vierde het gezin wel feest. Er werd niet gewerkt, de boerin had een fijn kerstbrood in den oven gebakken, en op de Zondagsschool mochten de ouders meekomen. Er werd zoo prachtig verteld en je kreeg speculaas met chocolade en een mooi boek.

Otto trof: „Wout de scheepsjongen.” O, hij verslond dat prachtige boek. Het was net zoo'n rakker als Otto zelf was. O, dat ongeluk met Dora; o, hoe heerlijk; Wout had alles weer kunnen goedmaken. Hij was 'n held! Zoo'n jongen wilde Otto ook wezen. Wat zou hij goed voor moeder zijn, als ze eenmaal terugkwam.

Op Oudejaarsavond bakte de boerin oliebollen. Arie van Delden met zijn zusje mochten ook komen eten. Nog nooit proefden zij zoo iets lekkers. Oliebollen, met reuzel en natuurboter gebakken. 't Was fijn.

De Oudejaarsavondpreek trof Otto, al begreep hij die niet geheel. Dominee preekte over de vraag van Elisa aan de Sunamietische vrouw: „Is het wel met u?”

Otto voelde scherp, dat het dit jaar niet *wel* met

hem was geweest, dat hij veel had gedaan om den Heere en moeder verdriet aan te doen.

Dominee wees op het gevierde Kerstfeest. In het Kind, neergelegd in de kribbe, was vergeving te vinden.

Otto bad mede met den boer, die onder de laatste klokslagen van het stervende jaar, met de zijnen den Heere vroeg, of God alle zonden wilde vergeven en hen dit jaar voor de zonde bewaren wilde.

Vol moed begaf Otto zich in de Nieuwjaarsweek weer naar school. Als altijd wachtten de jongens hem op. Zij hielden van den guitigen kameraad.

Op school zat Otto naast Arie van Delden. Ze hadden aardrijkskunde. Op den naam van iedere plaats, door een jongen op 't bord opgenoemd, maakte Otto een rijmpje; zijn burens lachten.

„Stil daar in die achterste bank,“ waarschuwde meester.

Otto moest aanwijzen. Hij sloeg zoo hard met den stok op de kaart, dat er een deuk in kwam.

„Je denkt zeker dat je bij de koeien bent,“ zei meester streng.

Bij het krijgen van de leien kletterde die van Otto het hardst op de bank, hij liet zijn griffel vallen, en onder het oprapen kneep hij Arie in de beenen.

De meester zag de tinteling van onrust en baldadigheid weer in Otto's oogen en liet Otto, toen hij niet ophield met draaien, grijnzen en lachen, schoolblijven.

Vijftig regels: ik behoer me ordelijk te gedragen.

Otto schreef in 't leege lokaal. 't Ging met groote haast. Nu kwam hij te laat voor 't eten. De boerin hield van stipt op tijd.

„Te slordig, vanmiddag overdoen. Ga maar naar huis,” oordeelde meester.

’t Werk wàs slordig. Otto zag ’t wel. Als een pijl uit den boog holde hij naar de boerderij.

Zij zaten allemaal al aan tafel. Otto schoof ingehouden heftig bij; in zijn hart kookte de onrust.

„Bid maar, we hebben al gebeden,” zei de boer ontevreden.

Otto vouwde de handen en sloot de oogen, rammelde zijn gebed af, zonder er een oogenblik bij na te denken.

„Als je zoo tegen mij sprak als je nu tegenover God doet, zou ik je m’n rug toekeeren,” zei de boer.

Otto kleurde. Hij wou heusch God wel dienen. Hij dacht alleen niet na over zijn gebed.

„k Moet vanmiddag weer schoolblijven,” vertelde hij later in het boenhok aan de boerin.

„Ik dacht, dat je voortaan den Heere wilde liefhebben, Otto.”

De jongen keek haar verbaasd aan.

„Dat wil ik ook, vrouw.”

„Dan moet je dat ook toonen in je leven. Je kunt dat alleen bewijzen door kleinigheden. Groote dingen komen er niet veel voor in je leven.”

Otto knikte. ’n Poesje later floten zijn vriendjes reeds lang voor schooltijd. Ze gingen vechten met de jongens van de Openbare school.

Otto kende die jongens wel. Hij ging immers zelf altijd op die school. Zij plaagden Otto om zijn gaan naar de Bijbelschool. Doordat zijn tegenwoordige makkers voor hem partij kozen, was de ruzie ontstaan.

’t Ging warmpjes toe in het gevecht dien middag.

De jongens hanteerden van beide kanten stokken en schooltasschen of worstelden met hun sterke armen.

De onderwijzers moesten het gevecht beëindigen.

Otto behoorde tot de belhamels. Bij zijn regels „Ik moet mij ordelijk gedragen”, kwamen er nog vijftig „Ik mag niet vechten.”

't Was al donker, toen Otto de boerderij binnen rende. Ze stonden reeds te pompen boven den koelput na melkenstijd.

„'t Gaat verkeerd met je,” oordeelde de boerin zachtmoedig. „Ik dacht, dat alles nu anders worden zou.”

Otto zuchtte even. „'t Is zoo moeilijk, vrouw.”

De vrouw knikte. „Je hebt gelijk. Die moeilijkheid moet je niet afschrikken. Vechten tegen de jongens van de andere school kan iedere jongen, maar vechten tegen je zelf is een zwaarder karwei.”

Otto begeerde ernstig te vechten tegen zijn karakterzonde in de komende dagen. De boer had Zaterdags de Utrechtsche markt bezocht, en was niet vergeten aan het Ziekenhuis naar moeder te gaan hooren.

Moeder ging vooruit. Alida moest nog een poos in behandeling blijven. Maar moeder zat een paar uur per dag op.

Otto verheugde zich in het wederzien van moeder.

Het was Zaterdagmiddag, dus geen school.

„Ga je vanmiddag mee naar 't bosch?” vroeg Arie van Delden.

„Ja, als ik mag. Ik weet niet, of de boerin wat voor me te doen heeft.”

't Mocht wel, vond de vrouw. Zij hield van een rustigen Zaterdag. Op het erf liet de boer nooit veel

uitvoeren. We behooren ons voor te bereiden voor den Zondag, oordeelde hij. In den zomer kon het niet, 's winters best.

Otto kreeg de noodige vermaningen, plus een zak „steekjes” mee. „Voor donker thuis, je moet in de kuip en scheur je kleeren niet.”

't Was 'n stralende Januaridag, 't leek wel voorjaar, zoo zacht was de lucht. De helgroene rogge kleurde frisch de velden, in de boomen begon al iets te botten en te knoppen. In het bosch hing een kruidige geur van vergane bladeren en dennenaalden.

Onderweg deelde Otto zijn lekkernij al uit. De jongens beten met hun sterke tanden in de blozende appelen.

Daarna begon het spelen. Verstoppertje, boompje-verwisselen, hardloopen, greppels springen.

Otto, haantje de voorste in alle spel, genoot met de anderen en bleek het rumoerigst van allen.

Nu boomklimmen, wie het hoogst kon, kommandeerde Otto. In 'n wip klauterde de heele troep tegen de boomstammen. 't Jongen hoe fijn! Otto koos een zwaren hoogen eik met dikke, knoestige takken. Al hooger ging het. Natuurlijk, hij moest nummer één blijven. In zijn joligheid gooide hij met enkele galnoten, die hier en daar aan 'n dood blad zaten.

Kets, hij kreeg sparappels terug. 't Werd 'n formeel gevecht in de hoogte. Otto vergat alle voorzichtigheid in zijn uitbundige pret. Lenig als een kat, slingerde hij van den eenen tak op den anderen, zoekend naar werpmateriaal.

Zachtjes aan daalde Otto. Kijk, hier aan dien dunnen tak zat nog wat. Daar scheerde het kogeltje door de

lucht. 'n Jongen lachte Otto uit, mis. Hij zat op een dikken sparrestam.

„Ik kan best overspringen,” braveerde Otto.

„Otto, ben je niet goed, 't gaat niet.”

Otto probeerde het al, greep mis. Hals over kop tuimelde de jongen op het veerkrachtig mos.

Lachend wou hij opstaan. In zijn woelige baldadigheid voelde Otto geen pijn.

't Ging niet. „O, m'n been,” gilde hij opeens. „Ik kan niet overeind.”

De jongens gleden van tusschen de takken uit op Otto toe, trachtten hem op de been te helpen; 't ging langzaam. Eindelijk stond hij op één been, maar 't andere!

„Ik geloof, dat het gebroken is,” schreeuwde Otto angstig. „O, wat moet ik nu beginnen?”

„We zullen je dragen,” stelde Arie van Delden voor.

„Blijf van m'n been,” riep Otto. „O, blijf af!”

„We maken een draagbaar,” oordeelde Arie. „Ginds lag een stapel gekapt hout. We halen er de dikste uit, jongens. Hebben jullie touw? Ik kan een draagbaar maken.”

Touw bezaten ze allemaal, uit de zakken werd wat opgediept. Heel gauw lag Otto op de draagbaar.

„Ja maar, 't doet zoo zeer,” klaagde Otto, „op die harde stokken. D'r af maar weer.”

Arie van Delden wist raad. Groote plokken mos stak hij los onder de boomen en legde die op de baar. Ja, dat voelde zacht aan, zijn eigen jas ging er ook aan.

„Nu Otto er op. Eén, twee, drie.”

Otto lachte niet onder deze lang niet zachtzinnige

behandeling. Maar schreeuwen deed hij evenmin, al beet hij zich de lippen aan bloed.

Onrust en berouw teisterden zijn hart. Wat zou de boerin zeggen? Weer een ongeluk! Wat moest hij beginnen?

„O, baldadige Otto is weer beziggeweest,” zei de veldwachter, die den stoet zag voorbijgaan.

Otto sloeg de oogen neer. Hij herinnerde zich weer levendig den dag van het eikels rapen.

Wat gebeurde er veel in dien tijd.

Eindelijk, eindelijk bereikte de optocht, want veel dorpsjongens schaarden zich achter hen, de boerderij.

O, wat zou de boer zeggen en de boerin!

Voor de deur van den stal stond de veearts te praten met den boer.

„Dus, afgesproken, je waakt bij 't beest. Heel den nacht medicijnen ingeven. Morgenochtend kom ik weer.”

„Lieve tijd, wat is daar aan 't handje! Daar brengen ze je Otto thuis.”

De veearts liep op de jongens toe, die hun vracht neerlegden op den grond. Ze zagen er rood en verhit uit van moeheid.

„Kun je niet loopen, jong?” De veearts bukte en bevoelde Otto's beenen. De knaap schreeuwde luid.

„k Zou den dokter maar halen, Gevers. 't Heeft er veel van, dat het pootje gebroken is.”

„Wat zal ons nu nog meer overkomen?” klaagde de boerin, uit den stal loopend. „Twee beesten ziek, en nu dät weer.”

Daarna veel zachter, op het zien van Otto's wanhopig gezicht: „Ben je gevallen?”

„Uit een boom, vrouw,” vertelden de jongens door elkaar, erg opgewonden. „Hij gooide met galnoten en dennenappels.”

„Wij deden het toch ook,” riep Arie van Delden er nijdig tusschen door.

„Hij begon,” beweerden de anderen.

„Ja, ik begon,” erkende Otto deemoedig.

„O, moeder, m'n been, m'n been.”

„Weet je wat,” opperde de veearts. „Gevers, pak aan. Laten we den deugniet dadelijk brengen, waar ie wezen moet, want als ie eenmaal ligt, komt ie er niet gauw vandaan.”

„Dan ineens naar boven,” besloot de boer.

„Een, twee, drie!” De stevige mannen pakten Otto

op, droegen hem de trapleer op naar zijn kamertje.

De boerin volgde zuchtend.

„Kleed hem maar uit en leg 'm op z'n bed. Ik zal eens kijken,” zei de veearts.

De boerin gehoorzaamde.

„Ja, gebroken!” constateerde hij.

Otto schreeuwde onder zijne behandeling van pijn.

„Ja jochie, je zult nog wel meer piepen,” voorspelde de veearts. „Zetten met gips gebeurt niet meer.”

„Dat is een veel pijnlijker behandeling,” ging hij voort tot den boer. „Maar het voordeel is, dat de spieren niet verstijven. Zal ik den dokter opbellen?”

„Graag,” antwoordde Gevers. „We zullen maar naar beneden gaan. Reken jij met den ondeugd maar af, vrouw.”

Er viel niets af te rekenen voor de boerin. God rekende met Otto af in zijn hart.

Nu voelde Otto aan den *lijve*, wat de gevolgen van zijne baldadige speelschheid waren. Daardoor beseftte hij nog sterker het leed, zijn zusje aangedaan. En dat na zijn ernstig voornemen om tegen zijne karakterzonde te strijden, terwijl Otto toch begeerde, den Heere lief te hebben en te dienen.

Otto schreide van schaamte en gedruktheid, terwijl de boerin hem schoone kleeren aandeed en een nieuw nachthemd, dat zij pas als Kerstgeschenk voor hem had genaaid.

„Zie zoo, jongen,” zei ze eindelijk zachtmoedig. „Nu lig je netjes en helder als dokter komt.”

„O vrouw, ik verdien het niet. Ik doe u zooveel moeite aan. En wat is er in den stal, dat de veearts er was?”

„Twee koeien ziek, erg ziek. Ze hebben een kalf gegeven; 't eene beestje is dood. De oue zijn er niet best aan toe.” Zij zuchtte. „Er moet vannacht bij ge-
waakt worden.”

„O, vrouw Gevers,” Otto's zelfverwijt verdiepte zich tot groote smart. „Wat had ik u heerlijk kunnen helpen nu, en nu ben ik tot last.”

„Zoek den Heere in 't gebed,” vermaande vrouw Gevers. Wat ze nooit deed, Otto was immers al zoo'n groote jongen, deed ze nu, zij zoende Otto op zijn voorhoofd.

Dat liefdevolle deed Otto in tranen uitbarsten.

„Ik verdien het niet. En ik had me heusch voorge-
nomen niet meer zoo baldadig te zijn.”

De boerin antwoordde niet, wees alleen naar boven. Daarna klom zij de trap af.

Tusschen Otto's kamer en de keuken beneden, lag slechts een planken vloer. Liep je hard in 't kamertje, dan viel soms het zand tusschen de naden uit naar beneden.

Dus kon Otto alles hooren, wat er beneden ge-
beurde of gezegd werd.

De boerin zette Trui tot spoed aan voor de avond-
boterham. „Zet toch brood op, Trui, en kaas. We
zijn heelemaal in de war met die zieke koeien.”

„Je bent met dien deugniet ook uit,” mopperde
Trui. „Wie zal hem naloopen? 't Is me 'n gesjouw
alles naar boven voor dien rekel.”

„St St,” kwam de boerin. „Hij hoort alles.”

„Laat ie hooren,” riep Trui kwaad. „U sprak er
over, z'n moeder hier te halen, als ze de volgende week
uit 't ziekenhuis mag. Hoe moet dat nu klaargespeeld
worden? Twee zieke koeien en twee zieke menschen.”

Trui, reeds als jong meisje op de boerderij gekomen en samen ouder geworden met haar volk, durfde veel zeggen. Ze voelde zich een dochter, en nog meer soms.

„Ja, z'n moeder kan natuurlijk niet komen,” erkende vrouw Gevers zacht. „We zullen er iets op moeten vinden. In 'n Rusthuis b.v. Ze is te zwak om in haar huis te zijn.”

„Ja, ja,” schampte Trui nog nijdiger. „Zoo'n lief mensch moet lijden voor zoo'n kwajongen.”

„Trui, nu is 't uit!” bestrafte de boerin ernstig. „Je houd nu je mond.”

De dienstbode schrikte voor den toon in de stem van de vrouw, en liep de keuken uit.

Boven kromp Otto nog dieper in elkaar van smart. Dus dat heerlijke, moeder hier, wat de vrouw van plan was geweest, raakte nu ook van de baan door zijn wildheid. O, had hij dat geweten. Terwijl de jongens hem wegdroegen, troostte even reeds de gedachte: moeder komt spoedig thuis, ik ben niet zoo heel lang tot last.

Otto huilde nog, toen de dokter kwam. O, de pijn van 't zetten en masseeren voelde hij niet zoo erg, als de pijn in zijn hart.

In de volgende weken leed Otto onbeschrijfelijk veel. Beneden heerschte in den kalftijd van de koeien velerlei drukte. De boerin kwam soms doodmoe boven, meestal bracht Trui Otto zijn eten.

De zuster van het Witte Kruis, die hij kende van dien vreeselijken nacht na het ongeluk, behandelde iederen dag Otto's been, bracht hem waschwater, legde zijn bed goed.

Ondanks haar stoer voorkomen, klopte er een warm,

liefdevol hart in de kloeke zuster. Otto verlangde naar het oogenblik, waarop hij haar heldere stem beneden vernam.

Veel tijd had zuster niet. Zij liep van den eenen zieke naar den anderen, doch onder het verzorgen wisselden zij samen wel een woordje.

Zij voelde alles van den nood in dit jonge hart.

„Geef je hart aan den Heere, kind,” raadde zij. „Roep den Heiland aan als de Verzoener van al je zonden. Eerst als God je hart in eigendom heeft, kan Hij je bewaren voor de zonde.”

In het eenzame kamertje, waar nochtans alle geluiden van het huis tot Otto doordrongen, maakte de jongen moeilijke uren door. Vooral na den brief van moeder, waarin zij schreef dat zij nog zes weken naar een rustoord zou gaan. Voor het kostgeld had de Diaconie, geholpen door liefdadige leden der Kerk, gezorgd. O, het wee van den jongen, moeder heel vèr van hem af te weten, en zelf hulpeloos te liggen.

Alles moest hem worden aangebracht; vergat hij één ding, Otto kon wachten tot er weer iemand naar boven kwam om 't even te geven. Buurvrouwtje bezocht hem wel vaak, maar ze werd zoo doof, de oude ziel, en ze hijgde altijd zoo van die lastige ladder.

Hoe had hij Gevers in deze drukke dagen kunnen helpen, overpeinsde Otto. Allerlei kleinigheden kon hij best doen. Medicijnen halen, hout hakken, biest aan de vaste melkkanten brengen!

Otto verviel ten slotte in moedeloosheid. Hij zou, beter geworden, toch altijd de wilde, baldadige jongen blijven, die iedereen moeite en verdriet aandeed.

Hij vermagerde, al begon zijn been te genezen.

Otto tobde in zijne eenzaamheid. Zou de Heere hem wel willen aannemen? Wat wàs dat, zijn booze hart aan den Heere geven? je kon je hart toch niet uit je lijf scheuren.

Zoo vaak zij kon, meestal alleen Zondags, kwam de boerin bij hem zitten. Zij had Otto den Kaapschen kinderbijbel gegeven, dien zij eens voor haar vroeggestorven zoontje had gekocht.

O, die gouden plaat op dien prachtig blauwen band, trok je al met dat onderschrift: „Laat de kinderen tot Mij komen.” Dan die kleurige afbeelding van den Goeden Herder met dat lammetje in de armen.

Voelde Otto zich ook maar zoo geborgen als dat Lam.

Arie van Delden las Otto veel voor, de jongens sloten warme vriendschap; hij vertelde alles van de school en uit het dorp. Die gesprekken verkortten de lange ligdagen van Otto.

Maar 't meest verlangde hij naar den Zondag. Dan had de boerin 'n poos tijd voor hem. O, zij sprak zoo liefdevol en vertrouwend van den Heiland, dat Otto wel gelooven moest: Hij heeft mij lief.

Op een mooien witten Zondag, toen het, door de weerkaatsing van de blanke sneeuw, zoo helder licht was in het kleine kamertje, kwam de vrouw met twee kopjes thee naar boven. Ze konden nu eens gezellig praten. Otto moest eens vertellen, waarom hij zoo weinig at en zoo moedeloos keek.

Toen stortte hij zijn benauwd jongenshart uit. „Ik wil een andere jongen worden, ik wil God lief hebben en ik val telkens weer.”

„Kind,” zei ze zacht, „wat zal dat een heerlijke dag

zijn, als je gedoopt kunt worden. Niet alleen omdat moeder dan thuis zal zijn, maar omdat je dan nog meer houvast voor je innerlijk leven zult hebben. Weet je wel, dat het Doopsformulier het ook heeft over het in zonden vallen?"

Neen, dat wist Otto niet.

„Dan zal ik het je voorlezen, vent.”

Zij zette haar bril op, en met haar lieve stem las zij voor: „En als wij somtijds uit zwakheid in zonden vallen, moeten we aan Gods genade niet vertwijfelen, noch in de zonden blijven liggen, overmits de Doop een zegel (hoor je 't wel, Ottolief) en een ongetwijfeld getuigenis is, dat wij een eeuwig verbond der genade met God hebben.”

De tranen sprongen Otto in de oogen. De woorden troffen hem met nooit gekende kracht.

„Zie je, Otto,” hernam de boerin weer, „God zegt niet alleen, ik delg al uwe zonden uit als een nevel, maar God geeft zelfs een teeken, opdat we maar in Zijne groote barmhartigheid zouden gelooven.”

Daarna ging vrouw Gevers heen, en Otto bleef in zijn kamertje alleen vol heerlijke, ernstige gedachten, en in diepe vreugde herinnerde hij zich het Zondags-schoolversje, dat hij 't laatst had geleerd:

Geen vader sloeg met grooter mededoogen
Op 't teeder kroost ooit zijn ontfermende oogen,
Dan Israëls Heer op ieder, die Hem vreest.
Hij weet wat van Zijn maaksel zij te wachten,
Hoe zwak van moed, hoe klein wij zijn van krachten,
En dat wij stof, van jongsaf, zijn geweest.

„Hoor eens,” riep Trui 'n poosje later verwonderd,
„Otto zingt . . . Psalm 103.”

De boerin lachte. „God is goed. O, ik ben toch zoo blij. Ondanks al zijn gebreken, is Otto toch zoo'n lieve, gevoelige jongen.”

XI.

EEN BLIJDE LENTETIJD.

In stralende heerlijkheid bloeide een nieuwe lentedag open. In dezen dartelen voorjaarsmorgen woei een frisch windje door de iepen in purperen bloei, door de bottende kastanjes vol blauwe kleverige knoppen of slaphangende blaadjes.

Rose gekleurde varkentjes duikelden om rond hun moeder; kleine lammetjes huppelden bij het dikwollige schaap; de merels pikten jolig en gulzig in de geëgde velden, de vogels schuurden hun geroeste keeltje, probeerden nieuwe geluiden.

In den winterschen, dompigen stal, stond boer Gevers na het melken en sprak met den bouw knecht.

„Vandaag er maar uit, vind je niet, Jan?”

„'t Is best weer,” antwoordde Jan. Hij opende de deur en keek naar de blauwe wazige lucht, waarin de zon hing als een gouden lamp.

„Als de damp optrekt, krijg je 'n zomerdag, baas.”

„Los dan maar, roep alle hens hier.”

„Héla Otto, roep de vrouw 's en Trui en laat buurman d'r naast ook even komen, 't vee moet er uit.”

Otto riep aan het spoelhek: „Vrouw, of je komt, 't vee gaat er uit.” Toen sprong hij over de greppel

en haalde uit de nabije boerderij het heele huisgezin.

Otto wist wat er komen zou. Eergisteren hielp Gevers de buren. Otto natuurlijk ook van de partij. 't Vee er uit! Je zou eens wat zien.

„Wij brengen ze over de greppel, verdeelen jullie je nu op de wei. Heb je stokken?”

„In orde, Gevers,” riep buurman. „Zeg jō,” tegen Otto, „jij wat achteraf, zoo'n kleine bengel.”

Otto lachte. „Ze kennen me allemaal, baas.”

„Voort, op je post!”

De deuren van den koeienstal sloegen wijd open, een warme witte damp sloeg er uit.

Gevers kwam met de eerste koe aan den halster naar buiten. Het dier snoof welbehaaglijk de geurige ochtendlucht op, trappelde ongeduldig.

„Zachtjes aan, blesje, voorzichtig over de plank!”

Gedwee liep het dier aan de hand van den boer, toch telkens omkijkend naar de verlaten kameraden.

„Breng Bles achteraan,” waarschuwde de boer aan buurman, die 't beest overnam. „Heelemaal naar achteren.”

Onwennig, knippend tegen het helle licht, stond de koe even, zonder te gaan grazen liep het dier mee met zijn geleider.

„Pas er op,” waarschuwde de man Otto. „Blijf in de buurt.”

Alreeds stond de bouwknacht met de tweede; die nam vrouw Gevers over. Dra arriveerde nummer drie, en toen kregen de koeien elkaar in 't oog.

„Pas er op!” klonk het van alle kanten, terwijl al meer beesten in de wei werden gebracht. „Hou ze van elkaar, gebruik je stok!”

Ofschoon Otto's hart klopte van angst, vond hij het toch dol vermakelijk. De koeien mochten elkaar

niet naderen; de groote logge gevaarten, nog suf van het stalleven, keken verbaasd in 't rond, zoekend hun makkers.

Telkens renden zij op elkander in, met handige sprongen beletten de bewakers elke koeienontmoeting.

„Ze zitten vol veeten,” vertelde verleden week de boer. „Ze zamelen den heelen winter hun grieven op, de een 'n beetje meer hooi, de ander 'n stuk lijnkoek weggekaapt voor hun snuit, ze willen alles uitvechten, als ze maar konden.”

Steeds meer koeien bevolkten de weide, maar vrouwen en kinderen gleden tusschen de partijen door. Het blijde speelsche windje joeg om aller ooren, en de zon rees al hooger en helderder aan den blauwgrijzen hemel.

Vol tierige bewegelijkheid huppelde Otto door het veld langs de dieren, die zochten en loeiden en snoven en trappelden, maar nog niet gingen eten.

„Zoodra ze gaan grazen, is alle leed en wrok voorbij,” riep de boer. „We hebben alleen maar te zorgen dat ze geen gelegenheid krijgen om te bakkeleien.”

Die gelegenheid kregen ze niet, al was er soms 'n stevige stokslag noodig om een belhamel terug te houden om zijn winterbuur aan te vliegen.

't Duurde geruimen tijd, eer de scherpe koeientongen scheerden in het welige gras, al keerden de *buren* reeds terug tot hun erf.

Otto en de boer bleven het langst op de weide.

„Je hebt je kranig gehouden,” prees de boer. „Je eerste dag in het boerenbedrijf zet goed in.”

Otto straalde. Verleden week verliet hij de school met een mooi diploma; vandaag bleef hij voor het eerst tehuis.

Slechts gedurende 'n maandje nà zijn genezing had

hij de school bezocht, en toch kreeg hij een mooi rapport en een bijbel.

Daar wielde de post aan op zijn fiets.

„Alstublieft, Gevers.” Hij overhandigde den baas een brief. Toen zei de bode lachend tot de dienstbode: „Is de koffie al klaar, Trui?”

„Nee, ze is bruin, anders deugt ze niet, Post.”

„Je komt zeker op den geur af,” riep de boer vroolijk lachend.

„Dat doet ie altijd,” plaagde Trui.

„Vooruit dan maar!” Gevers gaf den bode een duwtje het portaal in.

Vrouw Gevers schonk koffie, terwijl haar man den brief openmaakte. Otto zag allang, dat de brief van moeder was. Er zat zeker ook een blaadje voor hem in.

„Van je moeder, Otto. Hier, voor jou.”

Toen las de baas. Moeder ging flink vooruit. Ze maakte al wandelingen van drie kwartier. Ze at best. Vrouw Kalma kon 15 April naar huis. Ze moest over Utrecht reizen en kon dan meteen Alida ophalen uit het Oogziekenhuis. 't Meisje kon weer zien, ofschoon minder goed dan vroeger en met een sterkeren bril.

Vrouw Kalma dankte den boer voor zijne financieele hulp in haar verpleging en rustkuur, en sprak het vertrouwen uit, dat de Heere haar weer arbeid zou geven. Zij dankte ook voor al de zorgen over Otto. De Heere zou het hun beiden beloonen, hoopte Otto's moeder.

„Zoo zoo,” sprak de boer vergenoegd, „we zullen je moeder en je zusje feestelijk van den trein halen, jongen, op 15 April.”

„'t Huisje moet schoongemaakt en gelucht worden,” oordeelde vrouw Gevers.

Otto kon wel dansen van plezier. Er glinsterden lichtjes in zijn oogen. Moeder en zus thuis, fijn.

Otto had moeders brief gelezen en daarna in zijn zak gestopt. De boer vroeg niet, om moeders brief in te mogen zien. Hij begreep wel dat zij schrijven zou over Otto's ongelukkigen val, over zijne genezing, dat moeder blij zou zijn met Otto's geestelijken omkeer, met zijne zekerheid dat God hem in genade had aangenomen.

't Was ook zoo. Als een kostbaar bezit las Otto dien dag telkens moeders brief over. „O, lieve jongen, begin nu niet weer in eigen kracht, bid veel tot den Heere. God zegt: Mijn zoon, geef Mij uw hart; God wil het hebben, er in wonen.”

's Avonds vertelde Otto het blijde nieuws aan oud buurvrouwtje Jansen en aan juffrouw Van Delden.

Met hun drieën maakten ze een prachtig plan. Ze zouden het huis schoonmaken en versieren. Otto zou zijn eerste weeggeld besteden voor iets lekkers. En dan kon er nog net een nieuw tafelkleedje af.

Met hoeveel ijver sjouwde Otto in zijn vrije uren mee met de vrouwen. Zijn vreugde klom, toen de boerin hem een mandje vol levensmiddelen meegaf: eieren, boter, eigengebakken brood, kaas, aardappelen, spek en koffie.

„Voor de eerste dagen genoeg,” zei de boerin, „en dan zullen we eens praten over de toekomst.”

Zij vertelde niet, dat zij besloten had gedurende de zomermaanden vrouw Kalma in dienst te nemen om te helpen in de huishouding. 's Zomers kwamen er zooveel gasten.

Er viel voor de vrouwen zooveel te doen op de

boerderij. De zorg voor de kalvers, de kippen en de varkens rustte op de vrouw en Trui. Ze moesten mee om te melken, karnen, boter en kaas maken. Er kon best eene vrouw meer zijn, de boerin werd ook een dagje ouder. Otto is hier toch geheel in huis. Zijn moeder kon iederen dag komen en voor Alida is overdag ook eten en ruimte genoeg.

Die verrassing wilde Gevers en zijn vrouw Otto's moeder zelve bereiden. De vrouw hoefde haar brood niet meer te verdienen met het wasschen van zulke groote partijen goed.

15 April brak eindelijk, eindelijk aan. O, wat hadden die tien dagen Otto lang geduurd! Zij leken den jongen wel tien weken toe.

Maar nu ging het er op los. Het speelwagentje mocht Otto uit de wagenschuur halen, 't mooie paardje er voor. 't Kon eigenlijk niet, plaagde de boer, veel te druk! Maar 't gebeurde toch.

Vol glorie zat Otto naast den boer. 't Ging in een vaartje naar het Station. Vier lange maanden was moeder weggeweest, en Alida. Nu zouden zij komen!

De boer bleef bij het wagentje. Otto stormde ongeduldig het kleine perronnetje op.

Nog drie minuten, het belletje rinkelde. De chef begon de boomen van den overweg neer te draaien, die met bonzend geweld neervielen.

Otto keek altijd met plezier naar het uitvieren van de boomen; wat duurde het lang, voor ze in rust lagen.

Nu niet, in de verte zag hij de rookpluim van den naderenden trein, die een hoek maakte.

Daar verscheen de locomotief in de kromming;

scherp remgekniers, 'n oogenblik nog zuchtend voortglijden, de trein stond.

Otto holde de derde klas wagens langs; waar was moeder? Eindelijk achteraan, daar verscheen moeders gezicht om den hoek van den wagen.

„Moeder, moeder! O Ali, Ali!” Otto lag in moeders armen, viel daarna zus om den hals.

Toen keek hij moeder aan. „O moeder, wat bent u dik geworden. Ik kende u haast niet. Ali, kun je me heusch goed zien?”

„Ja hoor, best,” antwoordde Alida blij, en moeder vertelde dankbaar: „Ik ben heelemaal gezond, Otto, veel beter dan vroeger.”

Gevers nam den koffer uit den bagagewagen reeds in ontvangst. Wat schudde hij moeder hartelijk de hand!

„Zoo kleine kip, jij ook terug?” riep hij Alida toe. In een handbeweeg zette hij Alida in 't wagentje.

„Jij bij je moeder, de koffers voorin,” beval Gevers, „en dan op een draf naar huis.”

„Jij gaat maar 'n poosje mee natuurlijk, maar om twaalf uur moeten jullie allemaal bij ons present zijn hoor, jullie eten bij ons.”

Welk een vroolijke thuiskomst voor moeder. De koffie rook zoo fijn, en de buurvrouwen waren zoo vriendelijk.

Het huisje zag er zoo netjes uit, en Otto geurde met zijn schaalte koekjes en het nieuwe tafelkleed.

De buurvrouwen dronken een kopje koffie mee, en trokken daarna af.

Alleen gebleven met haar kinderen, nam Otto's moeder hen beiden tot zich aan haar knie.

„De Heere heeft alles wel gemaakt,” zei ze dankbaar, „en ik ben het blijdste, dat jullie beiden Hem wenschen lief te hebben.”

XII.

EEN INDRUKWEKKENDE PLECHTIGHEID

De Paaschklokken luidden met blijden klank. In het jonge lentegroen jubileerden de vogeltjes, het vee graasde vredig in de weiden, 'n jong paardje lag op zijn rug en spartelde speelsch, met de bruine pootjes in de hoogte.

Denatuurzong een vreugdlied van blijherleven. Het hemelblauw ketste terug in de slooten, de boomen vernieuwden zich door het krachtig opdringende groeisap.

De vrouwen hadden de schoonmaak achter den rug. Voor aller ramen hingen glasheldere gordijntjes, en in nieuwe jurken en manteltjes begaven zich vrouwen en kinderen naar de kerk.

In dichte drommen liep het volk op het eeuwenoude kerkgebouw toe. Het was immers Paschen; wie begaf zich dan niet tempelwaarts? Je moest toch het nieuwe jaargetijde vieren, het Opstandingsfeest.

Maar heel velen begaven zich naar Gods huis om te hooren prediken over Christus' opstanding, over het triomfeeren van den Heiland over dood en graf.

En dan dreef een goed deel der dorpelingen nieuws-gierigheid.

Wisten zij niet, dat op dezen morgen de twee kinderen Kalma zouden gedoopt worden? Baldadige Otto, nu geen wilde, onvoorzichtige wildzang meer, maar een rustige jongen, een best knechtje van boer Gevers.

De jongen heeft geleerd met schade en met schande en met pijn, zeiden de menschen.

Wat zou dominee er vanmorgen van maken na de preek, als hij die kinderen doopen moest? Zou hij 't formulier van de kleine kinderen gebruiken? Of van de volwassenen? Otto was zoo klein niet meer. In zijn dertiende jaar.

Otto zelf liep met zijn moeder en zusje stil naar de kerk. Hij hinkte nog min of meer, al waren de breuken genezen. Doch daardoor liep hij zoo rustig en langzaam niet. De groote ernst van het oogenblik hield hem gevangen.

Op zijn open, eerlijk jongensgezicht lag een glans van blijdschap. Hij zag niet meer op tegen het oogenblik van den Doop. Integendeel, Otto verlangde er naar. De Heilige Doop zou hem nog meer houvast geven om tegen zijn karaktergebreken te strijden. Zijn jolige, guitige aard deed hem zelfs nu nog vaak komen tot onvoorzichtige, malle dingen, en Otto begeerde van harte te leven als een kind van God; blij doch voorzichtig.

In een stampvolle kerk kreeg het drietal een plaatsje vooraan. Zij konden dominee niet zien, toch luisterden moeder en de kinderen met groote aandacht naar het Opstandings-evangelie en zongen uit volle borst het aloude lied:

Jezus leeft; ons hoogste goed,
Hem behoort geheel ons leven.
Ons past reinheid van gemoed,
Ons, het kwaad te wederstreven.
Jezus sterkt der zwakken treën,
Hij is onze troost alleen.

Ja, de Heiland zou hem helpen, dat wist Otto. Hij, die voor hem stierf aan het kruis. Eerbiedig luisterde Otto naar de Paaschpreek.

Na het Amen van den leeraar verstrakte de aandacht in de stampvolle kerk.

Dominee las het formulier om den Heiligen Doop te bedienen aan de kleine kinderen der geloovigen.

Toen hij kwam aan den zin: „Hoewel onze jonge kinderen deze dingen niet verstaan,” hief Otto het hoofd omhoog. Hij verstond het nu wel en dat wist de leeraar.

Dominee wenkte moeder om op te staan.

Zij deed het, stond tusschen hare kinderen in. Otto met zijn blonden krullebol, Alida met haar donker hoofdje.

Moeder antwoordde met een goed verstaanbaar „Ja” op alle vragen, boog haar hoofd in diepen ootmoed.

Nu daalde dominee van den preekstoel en moeder bracht Otto tot de doopvont.

Met opgeheven gelaat ontving de jongen het doopwater op zijn voorhoofd.

„Otto, ik doop u in den Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes, Amen.”

Otto's moeder schoof nu Alida naast haar zoontje.

Maar dominee was nog niet klaar, spreidde zijn hand

uit over den jongen, en sprak de bede uit die bij het formulier der volwassenen hoorde:

„De Goedertieren en Grootte God verleene genadig-

lijk tot dit uw voornemen Zijne gunst en zegen door Jezus Christus, Amen.”

Toen doopte hij zusje, en zegenend hield hij de

handen over hunne hoofden, terwijl de gemeente zong :

God zal hen zelf bevestigen en schragen,
 En op Zijn rol, waar Hij de volken schrijft,
 Hen tellen, als in Israël ingelijfd,
 En doen den naam van Sions kind'ren dragen.

Het dankgebed na den Doop bad Otto van heeler harte mee.

„Om U en Uwen Zoon eeuwig te loven en te prijzen,“ zoo luidde het slot.

Moeder veegde het doopwater van Alida's gezichtje af. Zij keek naar Otto, in wiens oogen de ernst van het oogenblik lag. Zijn verzet tegen het ontvangen van den Heiligen Doop lag gebroken. God verhoorde moeders gebed. Moeder wist, dat in Otto's hart het vaste voornemen leefde zijn *karakterzonde* te overwinnen in Gods kracht. *Zichzelf* te overwinnen.

Dezen heerlijken doopdag zou Otto nooit vergeten.

Stil ging Otto weer zitten naast moeder voor den preekstoel, terwijl dominee den slotpsalm opgaf.

Er lag een trek van beslotenheid over Otto's gezicht, het krachtig voornemen den Heere te volgen trachtte hij te leggen in zijn volle stem, terwijl hij meezong: Psalm 65 vers 1 :

De lofzang klimt uit Sions zalen
 Tot U, met stil ontzag ;
 Daar zal men U, o God, betalen
 Geloften, dag bij dag.
 Gij hoort hen, die Uw heil verwachten,
 O Hoorder der gebeên ;
 Dies zullen allerlei geslachten
 Ootmoedig tot U treên.

Even boog Otto het hoofd bij het tweede vers.

Een stroom van ongerechtigheden
Had d' overhand op mij;
Maar ons weerspannig overtreden
Verzoent en zuivert Gij.

Toen hief Otto de oogen op : blijde.

Welzalig, dien Gij hebt verkoren,
Dien G'uit al 't aardsch gedruisch
Doet naad'ren, en Uw heilstem hooren,
Ja, wonen in Uw huis.

Otto wist, dat God hem door den doop gebracht
had in Gods huis.

INHOUD.

Hoofdst.	Bladz.
I. Baldadige Otto	7
II. Alida's bril	15
III. Eikels rapen	25
IV. Om den Heiligen Doop	42
V. Op den appelenzolder	62
VI. Een gestoorde feestavond	74
VII. Een bange nacht en morgen	92
VIII. Bij den boer	109
IX. Moeder en Alida	115
X. Uit zwakheid in zonde vallen	126
XI. Een blijde lentetijd	144
XII. Een indrukwekkende plechtigheid	152
